

Kia Một Luồng Hy Vọng

Contents

Kia Một Luồng Hy Vọng	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	18
8. Chương 8	21
9. Chương 9	24
10. Chương 10	26
11. Chương 11	29
12. Chương 12	33
13. Chương 13	36
14. Chương 14	39
15. Chương 15	42
16. Chương 16	44
17. Chương 17	47
18. Chương 18	50
19. Chương 19	52
20. Chương 20	55
21. Chương 21	59
22. Chương 22	62
23. Chương 23	65
24. Chương 24	67
25. Chương 25: Phiên Ngoại: Anh Là Cửa Em	71
26. Chương 26: Phiên Ngoại: Anh Em Song Sinh (thượng)	73
27. Chương 27: Phiên Ngoại: Anh Em Song Sinh (hạ)	75
28. Chương 28: Phiên Ngoại: Chạy? Có Chạy Cũng Đùng Hòng Thoát	78
29. Chương 29: Phiên Ngoại: Vấn Đề Chia Phòng (toàn Văn Hoàn)	80

Kia Một Luồng Hy Vọng

Giới thiệu

Edit:MinorthingThể loại:chủ công, hiện đại, trước ngược công sau ngược thụ, tra thụ biến trung khuyến, kết 1×1. CP ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kia-mot-luong-hy-vong>

1. Chương 1

Đèn đường cũ kỹ trong công viên hơi tản ra ánh sáng màu da cam, một người đàn ông đứng bên dưới kiên nhẫn lấy khỏi túi áo chiếc điện thoại di động để xem giờ, khóe miệng anh nhẹ uốn lên một độ cong ôn hòa. Bị lỡ hẹn đã rất nhiều lần, có thể lần nào mình cũng ôm hy vọng, cho rằng lần này nhất định người ấy sẽ đến, chắc chắn sẽ đến.

Cúi đầu siết trong tay thật lâu, vé xem phim bị nhàu nát nhăn nhúm được vứt vào thùng rác, Bành Vũ bấm dây số đã thuộc nằm lòng kia trên điện thoại.

“Tình yêu không có vĩnh viễn, chỉ kẻ ngốc mới tin vào tình yêu –” trong điện thoại truyền đến một giọng nữ bi thương, giai điệu trầm thấp được ngâm nga chan chứa nỗi lòng thật nhẹ nhàng mà sâu lắng.

Vài giây sau, “Alô, chào anh tôi là Hứa Minh Trạch, xin hỏi anh là?”

Bành Vũ cố nén trong lòng nỗi đau như kim đâm, giả vờ ung dung hỏi: “Minh Trạch, không phải em đã bảo tôi chờ em ở công viên nhân dân này sao...” Giọng nói anh càng thấp, vì Hứa Minh Trạch ở đầu dây bên kia hỏi: “Gi cơ? Có chuyện nói mau, bây giờ tôi không rảnh!”, tia hy vọng cuối cùng dưới đáy lòng Bành Vũ lập tức tan biến. Anh cười khổ đáp lại, “Không có gì.”, rồi cúp điện thoại.

Một người ngơ ngác đi lại dưới ánh đèn đường hiu hắt, lần đầu tiên Bành Vũ cảm nhận được thế nào gọi là mờ mịt, tâm tư Hứa Minh Trạch quá khó đoán, anh không biết làm sao để đem đến niềm vui cho gã.

Thở dài, anh đành lê hai chân có vẻ đau nhức khi đã đứng chờ suốt ba tiếng mà trở về nhà.

Chân Bành Vũ có một ít khuyết điểm, đây cũng là lý do đến nay đã 30 tuổi vẫn không ai tìm tới tạo quan hệ nữa kia, lúc mặc quần dài thì không thấy gì, nhưng khi kéo lên sẽ phát hiện chân trái của anh không giống người bình thường, hơi cong một chút, không rõ ràng nhưng là có thật.

Đi đến dưới lầu một căn hộ, chân Bành Vũ bắt đầu đau nhói, anh khê cấn rằng chịu đau rát lết lên lầu ba. Tiểu khu nhà này thật ra có thang máy, nhưng bản thân mắc chứng sợ độ cao nên đôi khi anh tình nguyện leo thang bộ chứ không ham thuận tiện mà sử dụng thang máy.

Cầm chìa khóa tra vào ổ, mở ra cánh cửa gỗ màu đỏ tím — anh lo lắng Hứa Minh Trạch làm việc đến quên mất thời gian ăn cơm. Nhưng anh nào có biết khi vặn mở cửa, bên trong lại đang rầm rộ tưng bừng. Bành Vũ như một anh chàng bình dân đi nhầm vào vũ hội của vua chúa, anh ngẩn ngơ đứng nhìn đám người đang cuồng hoan thác loạn, tay chân anh luống cuống cả. Hiện tại quần áo anh mặc trên người thật tầm thường sơ sài, không thích hợp bước vào chốn náo nhiệt toàn người trẻ tuổi sôi nổi thế này.

“Ồ? Anh từ đâu đến?” Đứng gần cửa là một cô gái đôi mắt sắc sảo đã trông thấy bóng dáng Bành Vũ, cô làm như phát hiện ra lục địa mới, bèn đạp giày cao gót bảy – tám centimet lướt tới bám vào ống tay áo Bành Vũ. Bành Vũ xấu hổ cười ngượng ngùng, anh biết Hứa Minh Trạch không thích anh xuất hiện trước mặt bạn bè gã, nên khi có người hỏi anh Hứa Minh Trạch là ai, anh chỉ tùy tiện à ừ vài tiếng cho qua.

Lần này cũng thế, Bành Vũ làm bộ xin lỗi lắc lắc đầu, nói dối với cô gái: “Tôi không cẩn thận đi nhầm cửa.”

“Làm sao có thể!” Cô gái kinh ngạc mở to mắt, đôi môi đậm màu son đỏ thắm hơi hé mở: “Em nhớ rõ là cửa khóa mà, anh không có chìa làm sao vào được?” Nói xong cô chỉ vào lỗ khóa trên cửa gỗ.

“.....” Bành Vũ không quen nói dối, bị cô nàng vạch trần tại chỗ nên không biết làm sao, chỉ có thể ngơ ngác đứng đó không thốt nên lời.

Một lát sau, Bành Vũ nâng tay gỡ từng ngón của cô gái đang bám vào mình, nhưng khóe miệng luôn ôn hòa nhếch lên một độ cong đẹp đẽ, “Thật không tiện, tôi vào nhầm nhà thật đấy.” Dáng dấp của anh rất thành khẩn, thành khẩn đến độ nếu không có người bước ra gọi tên Bành Vũ thì suýt chút nữa cô gái đã tin là thật.

Hứa Minh Trạch cầm ly rượu sâm banh vừa đi ra, hứng trọn ánh sáng trong phòng khách nhìn về phía Bành Vũ. Bành Vũ thận trọng siết chặt nắm tay, buông ra, sau đó lại nắm chặt, đây là động tác anh hay làm mỗi khi căng thẳng, anh sợ Hứa Minh Trạch sẽ nổi giận.

Nhưng ngoài dự đoán, chẳng những Hứa Minh Trạch không tức giận, trái lại còn kéo tay anh, bảo: “Sao cứ đứng đây không vào trong đi.”

“Tôi...” Bành Vũ thẳng thốt khẽ ngắc đầu nhìn thái độ khác thường của Hứa Minh Trạch, lòng căng thẳng nói không nên lời. Tim đập thình thịch nảy lên trong lồng ngực, gương mặt Hứa Minh Trạch cách anh càng lúc càng gần.

Cuối cùng ngay lúc tiếp cận, Hứa Minh Trạch đột nhiên bật cười ha hả, ngón tay thon dài quệt đi giọt nước ở khóe mắt, một ngón khác chỉ vào Bành Vũ, “Ha ha ha, anh nghĩ tôi sắp hôn anh sao? Đừng tưởng bở, nhìn thôi cũng làm người ta phát ngán.” Gã đã sớm biết Bành Vũ ôm ấp loại tâm tư kia đối với gã, biết ngay từ đầu, cũng vì Bành Vũ là người đàn ông không khéo ăn nói cứ tưởng mình che giấu kín đáo lắm. Đối với Bành Vũ, Hứa Minh Trạch chỉ xem như một con thú cưng không được sủng ái, vui thì vuốt ve, không vui thì giẫm đạp.

Mà trùng hợp, vừa lúc gã nhìn thấy Bành Vũ đứng ở cửa nói chuyện với người phụ nữ khác, tâm tình gã trở nên cực kỳ khó chịu!

Chất giọng của Hứa Minh Trạch nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, đa số người đứng xung quanh Bành Vũ đều nghe được lời gã cười nhạo, bắt đầu hòa theo bốn cột anh. Bành Vũ lúng túng đứng giữa đám người, vây quanh là nguyên bầy trẻ trâu nháo loạn.

Ánh mắt khinh bỉ của Hứa Minh Trạch càng lộ rõ, gã cao ngạo ngắc đầu giữa những cánh tay bao quanh, như một con công khổng tước mỹ lệ hất mặt ưỡn ngực nhìn về phía người đang yêu thầm gã – một Bành Vũ cộc ghê tầm thường, thấp kém hèn mọn.

Bành Vũ vội vàng xua tay, tuy trong lòng khó chịu muốn chết, nhưng cũng rất tự biết điều — ngoại trừ tính cách ác nghiệt, Hứa Minh Trạch là một chàng trai hết sức ưu tú, gã nắm giữ công ty và sự nghiệp của chính mình, còn có được biết bao sự đổ kị ao ước từ rất nhiều người đàn ông khác, cánh phụ nữ thì ái mộ gương mặt anh tuấn. Coi như dù bị xấu hổ mất mặt, trong lòng Bành Vũ vẫn vì gã mà biện minh, đối phương còn trẻ, hoàn cảnh trưởng thành rất có điều kiện nên gã không hiểu không thông cảm được cho người khác mà thôi, anh lại lớn hơn gã vài tuổi, anh nên bao dung khuyết điểm của gã, hướng chi người này lại là chàng trai anh yêu.

Lửa giận trong lòng Hứa Minh Trạch càng sâu, gã khó chịu mím chặt môi, như thể bậc đế vương từ trên cao nhìn xuống một người đàn ông tầm thường không biết phản kháng khi bị người ta cười nhạo, chỉ muốn xông lên khiến những kẻ kia ngậm lại miệng thôi! Nhưng lý trí không cho phép gã làm vậy.

Ôn Gia đứng bên cạnh không chịu nổi, rốt cục không nhịn được phải ra mặt vì Bành Vũ, “A Trạch, cậu làm vậy hơi quá đáng.”

“Tôi làm sao mắc mớ gì đến cậu?” Hứa Minh Trạch lập tức hỏi ngược lại, ánh mắt sắc bén không chút lưu tình nhìn xoáy sâu vào tên bạn trúc mã của gã.

“Không phải.....” Ôn Gia phản bác theo bản năng, ánh mắt hướng về Bành Vũ đang bất động không nói gì, chỉ thấy một mối đồng cảm cùng là người đang mang nỗi khó xử bị lẻ loi lạc loài. Khóe miệng nhếch lên một nụ cười khổ, Ôn Gia nhìn vào ánh mắt càng lúc càng âm trầm của Hứa Minh Trạch, sợ hãi cất tiếng nói: “Chỉ là tôi cảm thấy đối xử với Bành Vũ như vậy thật không tốt.....” Đâu chỉ không tốt, đúng ra là tổn thương đến thấu lòng người, nếu anh đã nhiều lần bị đối xử thế, phỏng chừng tinh thần sớm vỡ nát rồi. Nhưng cũng khó vì chính Bành Vũ vẫn cứ si mê Hứa Minh Trạch.

“Tốt hay không tốt liên quan gì đến cậu hử?” Hứa Minh Trạch dùng một giọng điệu ác liệt chưa từng có nói với trúc mã của gã.

Ngay lúc sắp sinh chuyện, Bành Vũ nhanh chóng lên tiếng ngăn lại, “Ôn Gia cậu đừng âm ỉ với A Trạch.....” Anh cảm kích Ôn Gia đã giải vây giúp anh không đến nỗi lâm vào khó khăn, nhưng càng sợ Hứa Minh Trạch sẽ vì thế mà tức giận. Anh biết hai người họ là bạn thân cùng nhau lớn lên từ nhỏ, nếu chỉ vì mình mà gây ra tranh cãi, có khi Hứa Minh Trạch sẽ làm mặt lạnh với mình trong thời gian dài mất.

Ôn Gia thở ra không nói lời nào, Bành Vũ quá dung túng gã bạn thân của hắn rồi, mới dẫn đến tình trạng ngày hôm nay. Thật ra thay vì nói Bành Vũ này nhất gan không có cá tính, chẳng bằng nói Bành Vũ chỉ

là muốn bao dung một chút đối với người anh yêu thương.

Hứa Minh Trạch trừng mắt, sắc mặt âm trầm quét qua hai người, hừ lạnh một tiếng rồi bực bội quay gót đi thẳng.

Thấy gã rút cục đi rồi, Ôn Gia mới đến bên cạnh Bành Vũ cầm lấy ly rượu sâm banh trên bàn đưa tới trước mặt anh, sau đó hỏi: “Sao tự nhiên lại đến đây?” Hắn nhớ rằng Hứa Minh Trạch ghét nhất nếu người này xuất hiện trước mặt bạn bè gã, bảo là sợ bị mất mặt.

Nhận lấy ly sâm banh, Bành Vũ nhấp một ngụm nhỏ, âm thanh phát ra từ cổ họng gần như lấp bắp, “Tôi không biết cậu ấy tụ tập với các cậu ở đây.”

“Hắn không báo cho anh?” Động tác Ôn Gia dừng lại vài giây, “Hôm nay là sinh nhật hắn, nên mới mời bạn bè tham dự đây.”

Bành Vũ nghe xong, tay đang cầm ly rượu bất chợt run lên, làm bắn ra vài giọt vọt trên y phục đắt giá của người kia, anh vội buông ly xuống mà lau nhanh vết bẩn, “Xin lỗi, tôi không cố ý, tôi sẽ bồi thường cậu cái khác.”

“Đừng vậy.” Ôn Gia nắm lấy cánh tay khẽ run của Bành Vũ, dịu dàng an ủi, “Không có gì nghiêm trọng cả, tôi biết anh khó chịu, kỳ thực tôi cũng rất khó chịu. A Trạch chính là loại người như thế, được chiều hư từ nhỏ nên không hiểu tâm tình của người khác.”

Bành Vũ vẫn cúi đầu, giọng điệu thật trầm, lại hết sức thẳng thắn: “Cậu cũng thích cậu ấy!” Không phải nghi hoặc, là khẳng định. Ôn Gia không trả lời ngay, hắn nhìn chăm chú vào cánh tay Bành Vũ đang bị mình nắm chặt, cười khổ thừa nhận, “Ừ, tôi thích hắn.”

“Tôi biết có rất nhiều người thích cậu ấy, mà tôi chỉ là một trong số đó.” Có được đáp án, Bành Vũ lộ ra một biểu cảm gần như hoảng hốt, nhưng rồi anh nhanh chóng lấy lại tinh thần, vội cúi đầu nhấp nốt chỗ rượu còn lại.

2. Chương 2

Ôn Gia nhìn bộ dạng anh, chỉ thấy Hứa Minh Trạch đúng là rất giỏi trong việc đùa bỡn người khác, ngay cả người đàn ông có vẻ thành thật như vậy vẫn đối với gã yêu sống yêu chết. Rồi lại nghĩ tới bản thân mình, chẳng phải mình cũng thích gã đến mấy năm đây thôi.

Nghĩ tới đây, hắn chợt thở dài, từ nhỏ cùng nhau lớn lên bên cạnh Hứa Minh Trạch, hắn đã quá hiểu rõ tính tình của người này, ý vào gương mặt dễ nhìn, bạn trai bạn gái cứ hai ba ngày đổi một người còn không bị trùng lặp, thật sự chẳng hiểu nổi rõ ràng một gã bạc tình phong lưu như thế, làm sao lại được một người đàn ông chất phác ôn hòa như Bành Vũ yêu thích.

Kỳ thực Bành Vũ lớn lên cũng không kém, dù ngoại hình không thể sánh với một Hứa Minh Trạch ngũ quan anh tuấn sắc sảo như tác tượng kia, nhưng cũng trong giới hạn nhìn hợp mắt, hơn nữa thuộc dạng càng xem càng hợp mắt. Về cách ăn mặc, quần áo anh tương đối phổ thông, nam tính dễ nhìn, không hiện đại cũng không quá quê mùa, nhưng nếu so với Hứa Minh Trạch từ trước đến giờ luôn chú trọng bề ngoài lập tức có thể phân thắng bại được ngay.

“Thật không tiện, tôi về trước đây.” Đặt ly rượu xuống, Bành Vũ nói lời từ biệt với Ôn Gia.

Ôn Gia hơi ngạc nhiên hỏi ngược lại: “Không chờ một chút sao? Hôm nay là sinh nhật A Trạch.” Ngữ điệu của hắn rõ ràng, nghe không ra điểm dối trá nào. Bành Vũ cười khổ, “Cậu ấy không hy vọng tôi ở đây.” Không có anh có lẽ người kia chơi sẽ càng vui.

Ôn Gia chú ý đến trọng tâm cơ thể anh đặt trên chân phải, với tư cách quan hệ bạn bè, hắn lo lắng hỏi thăm một câu: “Vậy tôi đưa anh về được không?”

“Không cần đâu.” Bành Vũ mỉm cười từ chối, trong lòng rất cảm kích sự quan tâm của người nọ, “A Trạch sẽ không muốn cậu rời đi.” Mặc dù là quan hệ tình địch, nhưng tác phong của Ôn Gia thật sự khiến Bành Vũ nể phục.

“Năm nào tôi cũng giúp hấn tổ chức sinh nhật, coi như năm nay không nhìn hấn cắt bánh ga tô cũng chẳng sao.” Kỳ thực..... Ôn Gia chỉ không muốn nhìn thấy Hứa Minh Trạch ôm ấp ve vãn đám trai xinh gái đẹp ở đây, đưa Bành Vũ về nhà chính là tìm cơ rời đi cho mình.

Bành Vũ im lặng một hồi rồi cũng cắn răng gật đầu cười, anh thật sự cảm giác sức chịu đựng dưới chân đã đạt đến cực độ, không muốn vì chuyện nhỏ này mà phí thời gian, từ chân bắt đầu truyền đến cơn đau buốt tuy không đến mức không thể chống đỡ, nhưng từng trận đâm nhói liên tục kéo đến, khiến chân anh dường như trở nên vô lực.

Hai người dìu nhau bước ra khỏi căn hộ, Ôn Gia cực kỳ ga lăng công lấy người đàn ông không muốn đi thang máy từ lầu ba tận xuống dưới, sau đó mở cửa ô tô đỡ anh ngồi vào.

“Muốn đi uống một chén không?” Khuỷu tay Ôn Gia đặt trên vô lăng, xoay người hỏi Bành Vũ đang e ngại ngồi ghế phó lái. Bành Vũ nghiêng mắt liếc hấn một chút, lắc đầu, “Muộn rồi.” Ở nhà còn một đứa bé đang đợi anh về.

Không muốn bỏ cuộc như vậy, Ôn Gia cố ý hỏi lại lần nữa, tâm trạng hấn rất tồi tệ, nên muốn kiếm một người đồng cảnh ngộ nhậu nhẹt để trút bầu tâm sự. Bành Vũ không từ chối được, cuối cùng vẫn theo hấn đến một quán bar.

Trong quán rất loạn, Bành Vũ thân là thầy giáo sau khi bước vào lòng mây cũng không giãn ra, dùng quần ma loạn vũ (thác loạn điên cuồng) để hình dung bọn người trong bar thật sự là thích hợp. Trai thanh gái lịch, trộn lẫn với lũ chơi chơi vượn vượn uốn éo mông ngực trên sàn nhảy, nhìn cũng biết đang phê thuốc.

“Phục vụ cho ly Whisky đi.” Ôn Gia như một thói quen lướt qua mọi người, đến đài cao ngồi xuống, xoay tròn ghế lắc lư nửa vòng. Một lát sau, hấn đột nhiên nhớ tới chi tiết nhỏ nào đấy, bèn quay đầu lại báo với phục vụ một câu, “Cho tôi thêm ly nước trái cây ướp lạnh.”

Bành Vũ bước đến, đặt mông ngồi lên mặt ghế xoay tròn. Đúng lúc này phục vụ mang lên một ly nước chanh ướp lạnh đẩy đến trước mặt anh, anh kinh ngạc mở to mắt, quay đầu nhìn về phía Ôn Gia ngồi bên cạnh đang chăm chú vào sàn nhảy, “Cậu.....”

Ôn Gia mỉm cười, gương mặt anh tuấn ẩn hiện lơ mơ dưới ánh đèn chớp nháy âm thầm, “Tôi nhớ là anh dễ bị dị ứng với cồn trong rượu? Theo tôi ngồi đây một lúc là được rồi, không cần uống rượu đâu.”

“Ừ, cảm ơn.” Bành Vũ ngại ngùng nói lời cảm ơn với hấn. Kỳ thật không thể nói ai bồi ai, chỉ giống nhau khi cùng là người chạy tới đây tìm chỗ liếm vết thương mà thôi.

Một ly rồi lại một ly vào bụng, Ôn Gia vui đầu rót rượu lia lịa rất nhanh liền say khướt. Mới đầu Bành Vũ hơi lo lắng ngăn cản hành vi đưa ly rượu vào miệng uống của hấn, lại bị tay hấn gạt đi. Anh nhìn hấn nằm sõng soài trên mặt bàn, dùng chất giọng say xỉn lẽ nhẽ gọi tên Hứa Minh Trạch, anh thở dài thật sâu trong lòng, trả tiền rượu rồi dìu Ôn Gia bước ra xe.

Lái xe trở lại dưới lầu trước tòa nhà, Bành Vũ vất vả kéo Ôn Gia đang say rượu trón trong xe không chịu nhúc nhích, sau đó hai người cùng bước vào thang máy đi từ tầng trệt lên lầu bốn. Trong lòng nghĩ: ban đầu là người kia muốn đưa mình về, bây giờ đổi ngược lại thành mình đưa hấn về.

Ánh đèn trong thang máy có chút tối tăm, không gian nhỏ hoàn toàn đóng kín, cho Bành Vũ một loại cảm giác khủng bố rằng bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống, trong lòng anh rất sợ hãi, nhưng vẫn cắn răng, nhắm mắt kéo người đàn ông say mềm lên thang máy. Anh biết nếu chỉ dùng sức của một người sẽ không cách chi mang được tên ma men mềm oặt như bùn này lên tận lầu bốn bằng thang bộ được.

Thời gian trôi qua lâu như một năm vậy, rốt cục sau khi thang máy đình một tiếng, Bành Vũ vội vàng kéo người đàn ông chạy ra khỏi thang máy.

Người đàn ông kia mặc dù uống say, nhưng rất yên tĩnh, hấn ngoan ngoãn nằm trên giường tùy ý để Bành Vũ thay bộ quần áo đã nồng nặc mùi thuốc lá, trong miệng còn ngẫu nhiên phát ra một hai âm thanh khó chịu hoặc rên rỉ hưởng thụ. Dùng hai má cọ cọ vào chán, tác dụng của rượu làm gương mặt trắng nõn của hấn ứng lên một màu đỏ sẫm vì men say, xem ra rất giống Quan Công trên tivi.

Khom người thu dọn đồ trong phòng một hồi, Bành Vũ không ở lại, anh giương mắt nhìn lên đồng hồ treo tường, nhận ra đã hơn một giờ ba mươi rạng sáng.

Chịu đựng từng cơn đau buốt từ dưới chân lan tỏa, Bành Vũ một hơi đi xuống từ lầu bốn, sau đó anh gặp Hứa Minh Trạch đang đứng cười nói rôm rả cùng đám bạn bè.

Không cần ráng sức tìm kiếm, chỉ việc liếc mắt liền thấy ngay Hứa Minh Trạch nổi bật rạng rỡ nhất trong đám đông, nụ cười ấy tràn ngập thanh xuân phần chần — tự tin mà tự luyến. Đôi lúc Bành Vũ nhìn không được nghĩ rằng: hay là trong tự điển của người này chưa bao giờ xuất hiện hai chữ tự ti, cũng không hề có từ thỏa hiệp, và cả ba chữ yêu tha thiết nữa. Anh không muốn thừa nhận có lẽ có một người khiến Hứa Minh Trạch đem lòng yêu sâu đậm, nhưng người đó không phải là anh.

“Ồ, không phải về sớm rồi, sao còn xuất hiện chỗ này?” Đang cười nói cùng những người khác thì Hứa Minh Trạch trông thấy Bành Vũ bước ra từ cánh cổng, nụ cười bên mép liền cứng lại rồi hạ xuống, sau đó chậm rãi vụt tắt. Chẳng biết thế nào, chỉ thấy rất tức giận, sinh nhật gã anh đã không ở lại chúc mừng còn chưa tính, giờ còn từ trên lầu đi xuống. Gã chợt nghĩ đến..... Hình như lúc ấy Ôn Gia và anh đồng thời biến mất không thấy tăm hơi. Nghĩ đến đây, trong lòng Hứa Minh Trạch sinh ra một loại cảm giác thịnh nộ như bị phản bội, nhìn ánh mắt của người đàn ông kia càng lúc càng tăm tối, khóe miệng gã lộ ra ý cười mỉa mai sâu thẳm.

Bành Vũ liếm khô môi theo bản năng, nhưng vẫn giải thích: “Tôi chỉ đưa Ôn Gia về thôi.”

“Từ khi nào quan hệ giữa hai người tốt đẹp như vậy?” Hai tay khoanh lại, Hứa Minh Trạch tỏ ra không tin lời Bành Vũ, “Cái loại như anh đưa hần về được sao?” Vừa nói ánh mắt của gã dần dần chuyển xuống dưới chân Bành Vũ, ý tứ ví von rõ ràng — một người khỏe mạnh như hần chẳng lẽ lại cần một tên què đưa về nhà?

Bạn bè Hứa Minh Trạch đều là những người tinh tế, làm sao không nghe ra được ẩn ý trong lời nói của gã, vì thế khi gã vừa nói xong, cả bọn đồng loạt nhếch môi cười ra tiếng.

Bành Vũ chỉ cảm thấy ngực cứng lại, trái tim như bị một bàn tay siết chặt, thật khó chịu, đây là Hứa Minh Trạch đang xé toạc vết thương của anh. Người kia biết rõ, điều anh không muốn nhất chính là bại lộ khuyết điểm này trước mặt người khác.

Hứa Minh Trạch biết Bành Vũ thích mình, thích khủng khiếp, nếu không thì làm sao chấp nhận săn sóc gã mỗi ngày còn hơn mẹ chăm con. Bởi thế, lúc này gã cười vô cùng ác liệt, với loại khoái cảm cuối cùng cũng đem tức giận trong lòng phát tiết được ra ngoài.

“Nếu không có việc gì tôi về trước đây.” Bành Vũ không muốn tiếp tục dây dưa, chỉ mong nhanh chóng rời khỏi chỗ đó. Nhưng Hứa Minh Trạch bất ngờ chạy đến kéo cánh tay Bành Vũ lại, hạ giọng nói: “Anh thích tôi, đúng không?!” Gã rất biết rõ mị lực của bản thân, nên cũng có vẻ tự tin.

Bành Vũ nghe xong bước chân hơi khựng lại, Hứa Minh Trạch nắm lấy cơ hội, cúi đầu thở hắt ra bên tai anh một cách ái muội, “Muốn đến với nhau không? Tôi tình nguyện thử với anh một chút nhé ~”

Không hề nghi ngờ, Bành Vũ bị mê hoặc ngay lập tức, dù biết tình cảm của Hứa Minh Trạch này không lâu bền, nhưng anh vẫn muốn mạo hiểm thử xem sao, có lẽ..... Có lẽ thật sự đến với nhau được không chừng, trong lòng anh gắng hết sức tự thuyết phục mình, nhưng đầu đó lại vang lên một giọng nói khác phản đối chuyện này.

Anh không thể suy xét nhiều được nữa, cứ vậy gật gật đầu mà ừ một tiếng.

Đối với anh, đây coi như bắt đầu một ván cược, anh đồng ý trao ra tình cảm của mình, mạo hiểm thử một lần ở bên Hứa Minh Trạch.

3. Chương 3

Cái gọi là yêu đương, là hành động biểu hiện sự si mê lẫn nhau giữa nam và nữ. Tận sâu trong lòng mỗi người đều hình thành niềm ngưỡng mộ tha thiết nhất đối với người kia, cũng như khát vọng mãnh liệt được bầu bạn cả đời với người ấy, ổn định nhất, dốc cả tâm can mà yêu thương nhau. [Trích Baidu]

Bành Vũ yêu thương Hứa Minh Trạch, không còn nghi ngờ gì nữa. Thuở ấy ở cô nhi viện, khi đối phương đưa tay về phía anh đang ngồi cô đơn trong góc phòng, cũng là lúc anh đã đem người này khắc sâu vào lòng, rồi những cảm tình ấy cứ thế lặng lẽ dần thay đổi theo hướng khác. Mãi đến khi gặp lại nhau vào ba năm trước, những tình cảm dồn nén bấy lâu mới bộc phát hẳn ra ngoài, thích công khai, yêu thương tốt cùng, thương đến mức sẵn lòng làm bất cứ chuyện gì vì người ấy.

Một năm 365 ngày, 14 năm khác nào 5110 ngày, Bành Vũ thích Hứa Minh Trạch rờn rã trong 5110 ngày. Có lẽ lúc đầu đơn thuần chỉ là cảm giác tốt, nhưng theo thời gian tình cảm càng phát triển sâu sắc, dần dần thích biến thành yêu.

Đến hiện tại, vài ngày sau khi hai người xác định quan hệ, Bành Vũ vẫn chưa tin Hứa Minh Trạch vậy mà lại đề nghị kết giao cùng anh, đối với anh toàn bộ đều quá dối không chân thực. Trên thực tế, một Hứa Minh Trạch phong lưu hoa tâm, mắt cao hơn đầu, làm sao có thể coi trọng một người đàn ông chẳng có gì (tự đánh giá thấp bản thân)? Chẳng qua gã quen được anh dịu dàng săn sóc từ xưa đến giờ, rồi bất chợt thấy anh ân cần với người khác, đương nhiên sẽ cảm nhận được một mối nguy hiểm ẩn.

Huống chi Ôn Gia là dị tính luyến, có lẽ anh ta chỉ ra tay cứu giúp thằng bạn mình trong lúc nguy cấp thôi.

Hứa Minh Trạch vừa lưu luyến sự ấm áp dịu dàng của Bành Vũ dành cho mình, đồng thời căm ghét việc anh dính dáng đến thằng bạn thân. Trong tình trạng ngọn lửa căm ghét “Nóng rực” pha trộn cùng ngọn lửa lưu luyến “Ấm áp”, gã quyết định bắt đầu quan hệ yêu đương với Bành Vũ.

Hết giờ học, trong phòng làm việc, Bành Vũ rót một tách cà phê nóng — có tác dụng làm tỉnh táo — giấc mộng mà tối qua Hứa Minh Trạch đột nhiên lên tiếng đề nghị qua lại với mình. Anh hoàn toàn không ngờ người ấy sẽ để ý đến mình, tựa như một người đang nghèo khổ tuyệt vọng bất thành lình được báo mình trúng số “Ngàn vạn”, có vẻ quá sức ảo diệu.

Anh hẳn không tự kỷ đến mức cho rằng Hứa Minh Trạch thích mình thật, quen biết người nọ ba năm, anh hiểu rõ khẩu vị và tiêu chuẩn lựa chọn bạn trai bạn gái của đối phương. Đối với bản thân, Bành Vũ sẽ không tự ti cũng không xem trọng, ngoại trừ ít dị tật dưới chân, căn bản anh chẳng khác biệt gì so với người khác, càng không phải loại tam vô nhân sĩ vô dụng kia (tam vô nhân sĩ: không nghề nghiệp, không tài sản, không con cái), tính cách anh cũng chẳng yếu đuối, chỉ là đối với người mình yêu thương, anh sẽ hết sức bao dung.

Nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc, tinh thần Bành Vũ lâm vào giấc ngủ thoáng qua.

Một nữ giảng viên ôm bó hoa hồng to từ ngoài cửa bước vào, nhìn thấy quàng thâm nhân nhật quanh mắt anh, cô không nở đánh thức, rồi lại sợ nếu không gọi anh dậy sẽ làm lỡ một số công việc, nên suy tính một hồi vẫn là tiến đến nhẹ nhàng khêu Bành Vũ, “Thầy Bành ơi?” Cô cúi xuống, hương thơm thoang thoang vị hoa lải trên cơ thể truyền vào mũi Bành Vũ. Không giống với mùi nước hoa đàn ông Chanel quyến rũ của Hứa Minh Trạch, hương thơm này thanh nhẹ, cảm giác mềm mại dịu dàng như nữ chủ nhân vậy.

“Hả?” Nhíu mũi lại, Bành Vũ còn buồn ngủ nhìn người phụ nữ trước mặt, “Cô Vạn, có chuyện gì?” Sau đó anh trông thấy bó hoa diễm lệ trên tay cô, “Ồ, bạn trai tặng?”

“Anh ta mà lãng mạn được vậy cũng đỡ.” Cô Vạn ra vẻ tức giận dựng lông mày lên, nhét thẳng bó hoa vào ngực Bành Vũ, “Là người giao hoa đưa tới!”

Cho mình? Bành Vũ kinh ngạc tròn to mắt, trong đầu chợt hiện ra bóng dáng Hứa Minh Trạch. Thật ngoài dự kiến, hoa này đúng là người kia tặng, bên trong còn có một bưu thiếp đính kèm, hẹn thời gian địa điểm tối nay sẽ cùng đi ăn. Bành Vũ trầm mặc, tâm tình tràn đầy vui sướng trước đây bỗng nhiên tối sầm lại. Làm sao anh không hiểu rõ thói quen của Hứa Minh Trạch, mảnh khoe của gái của người kia rất nhiều, thủ đoạn ưa dùng phải đến mấy chiêu, trong đó chiêu lấy lệ nhất chính là — tặng hoa, đi ăn, xem phim, lên giường.

Giờ nhận được bó hoa này, phải chăng Hứa Minh Trạch phân anh vào loại chỉ cần lấy lệ vài chiêu là có thể đi đến bước kia?

Bó hoa trong tay rơi xuống đất, nữ giảng viên lo lắng dùng ánh mắt hỏi dò anh. Bành Vũ miễn cưỡng trưng ra một nụ cười thật khó coi, “Không có chuyện gì, cô mau soạn bài đi.”

“Gì mà không có chuyện gì!” Ánh mắt Bành Vũ quá mức đau thương, sao cô yên tâm được, “Bạn gái anh nhắn gì với anh sao?” Tầm mắt nữ giảng viên chuyển đến tấm thiệp màu hồng phấn viền bạc trên tay Bành Vũ. Bành Vũ siết chặt theo bản năng, rồi giơ lên mảnh bưu thiếp đã nhăn nhúm trong tay mà nở nụ cười, tràn đầy châm biếm, “Không có gì, tôi nay hẹn tôi ra ngoài ăn uống thôi.”

“Thế anh bị làm sao?” Dù biết rằng có một số việc không nên hỏi quá sâu, nhưng tính cách hay chăm sóc người khác của Bành Vũ làm cô trước giờ nhận được không ít quan tâm từ anh, lúc này xảy ra chuyện, ân cần hỏi han anh cũng là điều tất nhiên, “Nếu có gì cứ tìm đến tôi nhé!” Biết Bành Vũ không muốn nói nhiều, nữ giảng viên buông xuống một câu rồi lo lắng quay đầu bước ra khỏi văn phòng.

Chờ nữ giảng viên đi khỏi, Bành Vũ nâng tay che mắt lại.

Một hồi thật lâu sau, đến khi cảm xúc rối rắm trong lòng lắng xuống mới buông tay, anh thu thập sách vở trên bàn như không có việc gì.

Tối đến, Bành Vũ đúng hẹn đi tới nhà hàng Tây thượng hạng ở tầng trên cùng tòa cao ốc nổi tiếng nhất thành phố G.

Quản lý nhà hàng rất nhiệt tình với Hứa Minh Trạch, vì người này là khách quen ở đây, thường xuyên mang theo vài mỹ nữ diêm dúa nóng bỏng hoặc vài cậu gay nhả nhặn, thanh tú xinh đẹp, đến phòng vip bàn chuyện làm ăn. Đương nhiên điều quan trọng hơn cả là đối phương thường cho tiền bo rất nhiều. Lần này thấy Hứa Minh Trạch dắt đến một người đàn ông, một người ngoại hình chỉ có thể coi là tạm được đến nơi này ăn uống, quản lý vẫn cứ gạt mình, ánh mắt kinh ngạc nhìn Bành Vũ nhưng không làm anh mấy may để ý đến.

Hắn là đối khẩu vị? Với tâm lý như vậy, quản lý nói mấy câu cùng Hứa Minh Trạch rồi đưa hai người đến chỗ ngồi đã đặt trước.

Hứa Minh Trạch cứ tự nhiên bước tới, vô cùng ga lăng kéo ghế cho Bành Vũ, sau đó mới đi đến đối diện, vị trí của mình cùng phía. Đây là phương thức thường dùng của gã trước kia, chàng trai vừa ga lăng vừa hài hước lại có tiền đi bất cứ đâu cũng có thể chiếm trọn tình cảm các quý cô.

Sau khi hai người ngồi xuống, Hứa Minh Trạch ra vẻ đảo mắt qua thực đơn, rồi mới giao cho bồi bàn, thật ra gã đến đây nhiều lần như vậy sao lại không tường tận hết các món ăn chỗ này. Bành Vũ thì ngược lại, khẩu vị anh không quen với các món Tây phương như bít tết, gan ngỗng, salad, nên khi xem thực đơn, anh chỉ tùy ý lướt qua, cuối cùng lựa chọn món ăn giống với Hứa Minh Trạch.

Bồi bàn đi khỏi thì ánh mắt Bành Vũ đảo quanh nhìn bao quát cả căn phòng kiểu Tây — trang trí thật tao nhã, ánh đèn mập mờ ám muội, âm nhạc nhẹ nhàng mà tình cảm da diết. Hèn gì mỗi lần dẫn người hẹn hò Hứa Minh Trạch đều chọn nơi này.

“Sao thế?” thấy sự chú ý của Bành Vũ tập trung vào nơi khác, giọng nói mang theo ý cười xa xăm của Hứa Minh Trạch vang lên. Nãy giờ gã đã quan tâm đến sự mất tập trung của Bành Vũ, không khỏi nảy sinh nghi vấn trong lòng rằng chẳng lẽ sức hấp dẫn của mình đã giảm? Bành Vũ nghe câu hỏi, nhanh chóng lấy lại tinh thần, sau đó ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Hứa Minh Trạch đang cực kỳ khêu gợi dưới ánh đèn leo lét màu da cam.

Hứa Minh Trạch kiêu ngạo thoáng ngẩng đầu, gã biết sức quyến rũ của mình không hề giảm bớt, hơn nữa sau khi nhận ra người trước mắt thích mình, gã càng tự tin có thể đem anh ta chơi đùa trên tay. Bành Vũ không hiểu nghệ thuật đọc tâm, anh hoàn toàn không rõ chàng trai này có tâm tư thể nào đối với mình, chỉ đơn thuần biết rằng cuối cùng gã cũng đưa ra lời đề nghị kết giao. Đơn giản anh chỉ muốn đối tốt với người kia, hy vọng sống bên nhau đến hết đời.

Sau khi dọn món ăn lên, Bành Vũ nhìn tảng thịt bò trên khay sứ màu trắng, xung quanh được trang trí bằng những lát táo nhỏ, khẩu vị anh hoàn toàn không cải thiện dù chỉ một chút. Trong mắt anh, một bàn đầy thịt bò thế này thay vì bảo dùng để ăn, chẳng bằng coi như trưng bày một tác phẩm nghệ thuật. Nhưng nhìn Hứa Minh Trạch say sưa ăn ngon lành thế kia, anh cũng bắt đầu thử phối hợp.

Tay trái cầm nĩa, tay phải cầm dao, nhẹ nhàng xắt một mảnh thịt nhỏ bỏ vào miệng, cắn nhai mấy lần nuốt xuống bụng. Cứ lặp lại như vậy, Bành Vũ chỉ ăn được gần một nửa thì mất khẩu vị, đến lúc xong món

trắng miệng thì hoàn toàn mất luôn cảm giác thèm ăn.

Bước ra khỏi nhà hàng, Hứa Minh Trạch thờ ơ không phát hiện ra hứng thú của Bành Vũ đã dần dần biến mất (nói là thờ ơ, nhưng thật ra cuộc hẹn này đã hoàn thành với mục đích lấy lệ), gã hào hứng dẫn đối phương đến bờ biển, ngồi lên bề mặt một tảng đá cảm thụ gió biển lành lạnh thổi đến, nhìn ngắm bầu trời đầy sao về phía chân trời xa xa. Chiêu thức này gã đã sử dụng qua với rất nhiều nữ sinh nhằm chiếm lấy cảm tình lãng mạn của họ, thông thường sau khi thực hiện màn này xong, nếu không phải làm dã chiến ở ngoài trời thì cũng đi thuê phòng khách sạn gần đó.

Gió biển về đêm mang theo cảm giác mát rười rượi, Bành Vũ đứng một hồi thì thấy hơi lạnh, người anh run lên một chút, tay bấu chặt vào áo nói với Hứa Minh Trạch: “Về thôi, em ăn mặc mỏng manh vậy ngày mai sẽ cảm lạnh mất.”

Hứa Minh Trạch bất mãn nói, “Anh thật không biết lãng mạn, chẳng trách đến giờ không có nổi mảnh tình vắt vai! Tôi để mất đến anh thế này cũng là phúc phận của anh đấy.”

Bành Vũ cười khở một cái, bất đắc dĩ gật đầu phụ họa, “Ừ ừ ừ.” Ai bảo tôi chỉ thích mỗi em. Hứa Minh Trạch vẫn tức không chịu nổi, gã hỏi lại, “Muốn về nhanh thế sao? Anh đừng hối hận, lần sau tôi không đưa anh đến đây nữa.” Bành Vũ không trả lời, vì điều anh muốn căn bản không phải những thứ phi thực tế này. Hứa Minh Trạch thấy anh không nói lời nào, thở hồng hộc cất bước đi mất.

Bành Vũ vội theo sau, trên đường anh thoáng trông thấy cách đó không xa một quầy nhỏ bày bán đủ loại dây chuyền nhẫn. Anh chạy tới, móc ra 100 đồng tiền mua đôi nhẫn bạc rồi đuổi theo Hứa Minh Trạch.

Hứa Minh Trạch đi được một đoạn, lúc gã tỉnh táo lại thì không nghe tiếng bước chân phía sau nữa, đành phải dừng bước, xoay người ra sau nhìn lại, thấy Bành Vũ vội vã chạy tới với chân trái bị cà nhắc.

“Anh làm gì thế?” Hứa Minh Trạch quỷ dị trợn to mắt, “Có biết đưa cái này cho tôi là ý nghĩa gì không?”

Bành Vũ thật thà chỉ chỉ, cười nói: “Tôi không còn trẻ con nữa, đương nhiên biết không cần em dạy.”

Hứa Minh Trạch muốn từ chối, thứ này không thích hợp với gã, quá mức nghiêm túc, gã là tay chơi phong lưu làm sao có thể chấp nhận để một vật nhỏ trói buộc? Giả vờ nhận lấy, Hứa Minh Trạch định khi về nhà sẽ tìm chỗ vứt đi, coi như không cần thận làm mất, cũng tùy tiện lấy cớ ngăn chặn chuyện này xảy ra lần nữa.

Về đến nhà, Bành Vũ vẫn cảm thấy vi diệu, anh không biết hành động trao nhẫn của mình đang ám chỉ người kia phải đẹp bỏ quá khứ huy hoàng đầy tình nhân, toàn tâm toàn ý ở bên anh, cùng vượt qua hết thấy những khó khăn trước mắt.

4. Chương 4

Bàn tay nhỏ nhắn dụi dụi vào mắt, Bành Tiểu Quách không nói gì nằm trên giường nghiêng người qua, một cánh tay ngắn ngắn khác vươn tới vỗ nhẹ vào má Bành Vũ, “Chú ơi, chú sao vậy.” Từ này giờ anh cứ lần qua lộn lại, làm cậu bé ngủ chẳng yên.

Trong bóng tối không thấy rõ gương mặt Bành Vũ, nhưng đứa nhỏ nhạy cảm này vẫn có thể nhìn ra anh đang cực kỳ vui sướng và phấn khích.

Đứa nhỏ dùng giọng nói non nớt hỏi thoáng qua: “Chú đang yêu đương có phải không?”

Bành Vũ chỉ vào mũi cậu, “Cháu còn nhỏ mà ranh mãnh thật.”

“Dạ không có!” Thấy cậu bé làm nũng sau lưng, Bành Vũ mỉm cười dang tay ôm cậu vào trong ngực, “Hồi đó chú bằng tuổi cháu làm gì biết đến nghĩa của hai chữ ấy.”

Im lặng một lúc, đứa nhỏ rầu rĩ nói: “Chú ạ, đừng nói chú đang yêu chú xấu tính kia nha?”

Bành Vũ bật cười, “Sao lại bảo chú ấy xấu tính?” Nhớ không lầm thì số lần Hứa Minh Trạch đến nơi này không nhiều, số lần gặp mặt với Tiểu Quách càng đếm trên đầu ngón tay.

“Xấu lắm ạ! Chú ấy hay bắt nạt chú, Tiểu Quách không thích chú ấy!” Giọng nói trẻ con thanh mềm, ý tứ trong lời lẽ đã biểu lộ hết bất mãn và căm ghét đối với Hứa Minh Trạch, cậu vừa nói vừa vùi đầu vào lòng Bành Vũ. Bành Vũ nghe buồn cười, ngón tay thon dài vuốt sau gáy, vỗ vỗ lưng cậu, “Chú ấy rất tốt đối với chú, không bắt nạt chú.”

“Nhưng lần nào cháu cũng thấy chú ấy ức hiếp chú.” Gương mặt Bành Tiểu Quách kề sát ngực Bành Vũ, ngữ điệu nói ra rất buồn phiền.

“Được rồi được rồi.” Không muốn dây dưa chủ đề này, Bành Vũ xuống nước trước, “Chúng mình không nói xấu chú ấy nhé.”

Thật ra anh đã sớm phát hiện Tiểu Quách không thích Hứa Minh Trạch, chỉ là không ngờ hiểu lầm sâu sắc như thế, đến mức nhận định Hứa Minh Trạch là người xấu.

Bành Tiểu Quách hoan hô một tiếng, Bành Vũ buồn cười kéo lên tấm chăn đã bị trượt xuống đùi, “Muộn rồi, nếu không ngủ sau này Tiểu Quách nhà ta sẽ bị lùn vĩnh viễn đấy.” Nói xong, anh đưa lòng bàn tay áp lên đầu cậu bé. Bành Tiểu Quách bĩu môi trong đêm tối, vẫn còn phản bác, “Không có chuyện đó đâu, Tiểu Quách lớn lên sẽ cao hơn cả chú, đến lúc đó chú xấu xa kia không dám động đến chú nữa, với lại..... Cháu muốn kiếm thật nhiều tiền nuôi chú.”

Bàn tay nhỏ lắc lắc, suýt chút nữa đánh trúng mũi Bành Vũ.

“Được.....” Anh bất đắc dĩ cảm động ngay tức thì, “Sau này chú già đi, sẽ để Tiểu Quách nuôi.”

“Vâng ạ!” Cái đầu gục gục xuống, trán va vào ngực Bành Vũ, viền mắt cậu nhanh chóng rỉ ra chất lỏng trong suốt, “Chú, Tiểu Quách đau, ôi ôi.....”

“.....”

Có loại cảm giác dở khóc dở cười, Bành Vũ đau lòng vừa xoa xoa trán cậu bé, vừa thổi hơi vào, “Chú thổi một chút, đau đau, phù phù.”

Khép hờ mắt hưởng thụ, cánh tay Bành Tiểu Quách ôm qua dưới nách Bành Vũ, vỗ nhẹ vỗ vài cái vào sau lưng anh, mơ hồ nói không rõ: “Chú ngủ với Tiểu Quách.....”

Sáng sớm, vì phải đưa đứa nhỏ đến trường, sáu giờ Bành Vũ liền thức dậy đi nấu cháo, sau đó ra ngoài mua hai ba túi gạo nếp về nhà, rồi bận bịu đến sáu giờ rưỡi anh lại vào phòng ngủ đánh thức Bành Tiểu Quách đang ăn vạ trên giường, hai tay níu chân thật chặt không muốn buông.

“Chú à cháu buồn ngủ quá.....” Bành Tiểu Quách ngồi trên giường ráng giữ lại cái đầu cứ gục lên gục xuống, hai mắt như không mở ra nổi, để mặc Bành Vũ thay quần áo giúp. Sau đó không khác nào con rối bị giật dây, tay chân cử động cùng hướng, cậu bước đến phòng rửa tay tự đánh răng rửa mặt.

Ăn xong bữa sáng, Bành Vũ kéo Bành Tiểu Quách ra khỏi nhà, không hề ngo đến thang máy, chỉ đi bộ xuống dưới lấy lý do: vận động để rèn luyện thân thể.

Sáng sớm xe cộ trên đường qua lại rất ít, một hai công nhân quét đường mang khẩu trang cầm chổi lớn quét sạch từng cọng rác trên lối đi. Bành Vũ dắt Bành Tiểu Quách đứng bên lề đường đợi xe buýt trường đến đón, đứa nhỏ đi học rồi anh mới về nhà soạn đồ đạc cá nhân, thay quần áo, lái chiếc ô tô phổ thông đã mua cách đây mấy năm trở lại trường đại học.

Lịch học buổi sáng vốn không có tiết anh dạy, nhưng vì giảng viên lớp đó xin nghỉ nên anh phải thế chỗ.

Sinh viên lớp A-6 nổi tiếng toàn trường là những thành phần khó trị nhất, thống kê kết quả hàng năm đều xếp hạng nhất... từ dưới đếm lên, sĩ số lớp cũng ít, chỉ có 36 người.

Bành Vũ tự giới thiệu đôi lời trước lớp, chỉ vài tiếng trả lời biếng nhác vang lên, sau đó điểm danh, nhân số trình diện vốn vẹn 18 sinh viên, cũng không biết có tính là cho giảng viên thay thế mặt mũi hay không, chỉ ít sau khi nghe đến danh tiếng Bành Vũ, so với giảng viên trước chỉ 3 người có mặt trong lớp, anh xem như sĩ số bây giờ... cũng là nhiều rồi.

Khép lại tập danh sách, Bành Vũ đẩy gọng kính trên mũi lên, đảo mắt nhanh về phía nhóm người đang nằm nhòai trên bàn học, anh định lên tiếng nhắc nhở, cuối cùng vẫn là quyết định ngậm miệng. Quên đi,

mỗi người đều có lựa chọn riêng, đã là thanh niên mười tám mười chín tuổi chẳng lẽ không thể gánh hậu quả do chính mình gây ra?

Thời gian hai tiết học buổi sáng lặng lẽ qua đi, đến chiều, Bành Vũ nhân dịp có giờ trống bèn chạy qua chỗ ở của Hứa Minh Trạch.

Hứa Minh Trạch thật không biết cách tự chăm sóc bản thân, nên Bành Vũ mới đảm nhiệm luôn chức quản gia riêng của gã, lo cái này bận tâm cái kia, vừa lo lắng gã không ăn trưa đầy đủ sẽ đau dạ dày, lại sợ ăn xong đọc sách ngay sẽ khiến tiêu hóa kém, còn sợ máy điều hòa mở quá lạnh rồi gây bệnh.

— hoàn toàn có số làm bảo mẫu.

Mà người trong cuộc là Hứa Minh Trạch, hưởng thụ tận tình sự chăm sóc của Bành Vũ đồng thời lại cảm thấy hơi phiền.

“Sao tự nhiên anh rảnh rồi chạy tới đây?” Hứa Minh Trạch dựa vào vách tường bên ngoài nhà bếp, ánh mắt dán chặt lên bóng lưng bận rộn của Bành Vũ, tâm tình hết sức phức tạp. Gã và Bành Vũ biết nhau đã ba năm, xưa nay không nghĩ đến có ngày hai người sẽ đến với nhau. Dừng lại, Bành Vũ uốn cong khóe miệng cười khổ, rồi xoay người rất nhanh khôi phục bận rộn như cũ, anh quệt đi giọt nước rỉ ra nơi khóe mắt, thấp giọng cười nói: “Tôi sợ em làm việc quên cả ăn uống.” Vừa nói vừa quay sang hướng khác, hết sức chăm chú vào cọng hành đặt trên thớt.

“Ồi, anh cho tôi là con nít sao? Bụng đói không biết gọi thức ăn ở ngoài?”

“Đồ ăn bên ngoài không hợp vệ sinh, mấy hôm trước báo đưa tin nhà hàng sử dụng dầu ăn được vớt từ dưới cống lên đấy.”

“Anh!” Hứa Minh Trạch cạ lời, gã nói: “Anh coi tôi vừa là bạn trai vừa là đứa nhỏ?”

Bành Vũ cười nuông chiều, theo bản năng dịu giọng lại, nói gần như lẩm bẩm: “Ai bảo em không biết tự chăm sóc bản thân chẳng khác trẻ con mấy.”

“Anh đang nói gì thế?” Hứa Minh Trạch không nghe rõ, gã phát hiện dáng vẻ người đàn ông này mặc tây trang đeo tạp dề nấu cơm trong bếp thật hợp mắt làm sao, trước đây thế nào mà không nhận ra, là vì đối tượng của mình nên mới tự nhiên dạt một tầng hào quang lên người?

— hơn nữa người Hứa Minh Trạch coi trọng nếu quá kém cỏi chẳng phải là mị lực của gã rất đáng nghi ngờ?

Trên bàn cơm, đáy mắt Bành Vũ mang ý cười nhìn Hứa Minh Trạch ăn như hùm như sói, thỉnh thoảng lên tiếng nhắc nhở gã từ từ thôi, Hứa Minh Trạch không kiên nhẫn phát phát tay, “Tôi không phải con gái nhỏ nhẹ ăn như mèo.”

“Sợ em bị nghẹn đấy.” Bành Vũ rút một tờ khăn giấy lau vết mỡ dính ở khóe miệng Hứa Minh Trạch, gương mặt tuần tú của Hứa Minh Trạch bỗng đỏ bừng, vội gạt tay anh ra, “Làm gì làm gì? Gớm chết được.” Trước giờ chỉ có gã làm như vậy đối với người khác, từ lúc nào lại đến phiên mình được săn sóc thế kia, gã nhất thời kích động, lực đánh tay dường như mạnh hơn bình thường.

“Chát –” Một tiếng chát chúa vang lên, động tác của hai người cứng lại.

“Thật ngại quá.” Hành vi của Bành Vũ chẳng qua chỉ theo bản năng quen thuộc thôi, vì ở nhà đứa nhỏ kia thường để anh chăm sóc như vậy, cho nên khi nhìn thấy vết mỡ dính trên khóe miệng người nọ, anh nhìn không được phải lau sạch sẽ. Hứa Minh Trạch hừ một tiếng từ trong mũi, thật ra gã cũng sai, phản ứng hơi gay gắt, có điều tính cách cao ngạo của gã làm sao tùy tiện cúi đầu nhận sai được.

Trong tiềm thức gã đã nhận định Bành Vũ sẽ không so đo với mình.

Bầu không khí lúng túng trong phòng ăn cứ thế kéo dài, Bành Vũ vươn đầu lưỡi liếm liếm đôi môi khô khốc, tay trái siết chặt rồi lại buông ra, anh phá vỡ yên lặng, “Nếu không có chuyện gì, tôi về trước vậy.”

“Sao nhanh thế.” Hứa Minh Trạch hơi oán giận, “Cứ vừa nãy không đến mức đánh anh đau, với lại anh về rồi chén bát ai rửa?” Nói xong, ánh mắt nhìn thẳng về phía Bành Vũ. Bành Vũ cười khổ, “Để người giúp việc đến làm.”

— nhưng tôi mong anh ở lại cơ!

Hứa Minh Trạch bực mình Bành Vũ không biết suy xét, tính khí đại thiếu gia của gã vừa bốc lên, gã quăng ngay bát cơm xuống, đứng dậy đi thẳng về phòng đọc sách, chỉ để lại một câu nói, “Tôi no rồi!”

“.....” Bành Vũ sững sốt ngồi tại chỗ nhìn bóng lưng Hứa Minh Trạch đi khỏi, vì biến cố đột nhiên bất ngờ xảy ra.

Một lát sau, anh mới phản ứng thờ dài, đứng lên khỏi chỗ ngồi, nhìn trên bàn còn thừa lại phân nửa thức ăn, cảm thấy hơi đáng tiếc. Có điều anh đã quen với thái độ Hứa Minh Trạch, anh biết người nọ nhất định sẽ không ăn phần cơm còn sót lại buổi trưa này, vì thế anh đem những thức ăn thừa vứt vào sọt rác cả, sau đó lau dọn bàn một chút mới rời khỏi căn hộ, khóa cửa nhà lại.

Trong phòng đọc sách, Hứa Minh Trạch nhìn vào quyển sách đang mở ra một nửa, nhưng không xem nổi chữ nào, gã chỉ khép hờ cánh cửa phòng, nên khi nghe tiếng mở cửa ngoài kia, gã biết Bành Vũ đã về rồi.

Buồn bực ném quyển sách trong tay, Hứa Minh Trạch chống cằm, xoa xoa sống mũi. Gã không thích Bành Vũ, đối với người này chỉ như kiểu đứa trẻ muốn sở hữu một món đồ chơi.

Từ rất lâu về trước, có lẽ là lúc mới quen, gã đã nhận ra tâm ý của Bành Vũ đối với mình, gã chỉ giả vờ không biết, vô tư thoải mái tiếp nhận sự quan tâm của đối phương dành cho mình. Đến ba năm sau, khi gã biết Bành Vũ và Ôn Gia cùng đi với nhau, gã cảm thấy rất tức giận, có một loại cảm giác bị phản bội tự nhiên sinh ra, nhưng không biết là với ai.

Gã kích động đưa ra lời đề nghị đến với nhau, hoặc không phải thật sự đến với nhau, đối với gã mà nói đó chỉ là một loại công cụ dùng để ràng buộc Bành Vũ.

5. Chương 5

Sau lần đó, Hứa Minh Trạch đơn phương khởi xướng một cuộc chiến tranh lạnh không giải thích được giữa hai người. Mỗi quan hệ vốn đã chẳng thân mật được, như bao phủ một tầng sương giá mỏng manh, trông lạnh lẽo vô cùng, Hứa Minh Trạch đến gần tức thì áp suất chung quanh đông thành tảng băng.

Hứa Minh Trạch buồn bực, người kia lúc ấy đột nhiên về mất, cũng vì anh không tâm lý. Còn Bành Vũ thì trước sau như một ôn nhu chờ đợi, thái độ chẳng có chuyện gì từng xảy ra làm gã muốn tóm chặt cổ áo người kia chất vấn — anh con mẹ nó gọi cái này là yêu thích đấy à?

Rõ ràng anh chỉ nên như một con chó vẫy quanh duy nhất mình gã.

Ôn Gia nhìn dáng điệu của gã, không nhìn được than phiền, “Cậu bị sao vậy? Cứ như mắc chứng rối loạn lưỡng cực (hưng – trầm cảm) thời kỳ trưởng thành ấy.”

Hai đường lông mày trên trán Hứa Minh Trạch vắn vẹo gay gắt, không nói lời nào cứ nốc rượu vào bụng.

Mọi người xung quanh ồn ào lớn tiếng, Hứa Minh Trạch càng uống càng phấn khích, ra vẻ không say không về. Ôn Gia là người kỹ tính như thế, nhìn dáng vẻ này của gã còn không biết xảy ra chuyện gì sao.

Là chuyện tình cảm? Chưa từng nghe nói. Chuyện công việc? Càng không thể, Hứa Minh Trạch là ai, cánh phụ nữ trong công ty vừa nghe tới bất cứ chuyện gì gió thổi cỏ lay thì toàn bộ mọi người trong công ty trên dưới đều biết cả.

“A Trạch cậu không phải gặp chuyện gì khó khăn rồi chứ?”

“Có gì đâu.” Hứa Minh Trạch che che giấu giấu, dù đến nước này cũng không nghĩ tới việc công khai quan hệ cùng Bành Vũ. Quá mất mặt, nếu đám bạn bè kia biết gã ở bên một người đàn ông tầm thường đến thế chắc chắn sẽ bị chế nhạo.

Một người coi trọng mặt mũi nhất như gã làm sao chịu được?!

“Minh Trạch đang thích ai đúng không?” Người xung quanh thấy Ôn Gia mở miệng, cũng tập trung về phía Hứa Minh Trạch. Biết được tin tức ngầm từ đám bạn bè truyền tới, Hứa Minh Trạch hình như đang quan

hệ yêu đương với ai đó, chẳng qua đối với bọn họ chuyện này cũng không phải mới mẻ gì, chỉ cần biết tính cách Hứa Minh Trạch, đối tượng giao du đa số không vượt qua được ba tháng thì đâm chán.

Cái hiểm thấy ở đây chính là sự áp úng của Hứa Minh Trạch, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Bọn người kia lòng hiếu kỳ rất cao, vừa nhìn thấy dáng vẻ này của gã thì nhin không được nhao nhao lên, bức bách hỏi cho được người ấy là ai.

Rốt cục, Hứa Minh Trạch bị quấy nhiễu phiền phức, gã đem chén rượu trong tay nặng nề đặt xuống bàn, những người ồn ào kia lập tức im miệng.

“Đã bảo không là không, có bao giờ tôi cua gái mà không kể với mấy người chưa.” Tiếng nói của gã không lớn, nhưng rất có lực uy hiếp.

“Được rồi được rồi, A Trạch nói không có là không có, bọn tôi tin cậu được chưa?” Ôn Gia hiền lành cứu vãn bầu không khí hiện trường. Hứa Minh Trạch đột nhiên nắm chặt lấy tay hắn, thận trọng theo dõi ánh mắt hắn, tựa như vừa khuyến cáo vừa nhắc nhở: “Ôn Gia, tôi nói cậu biết, cậu đừng đến quá gần Bành Vũ.”

“Tại sao?” Ôn Gia hơi ngạc nhiên.

“Hừ, vừa thấy ánh mắt của anh ta là biết ngay có ý đồ với cậu, chắc chắn trong lòng anh ta nghĩ đến chuyện lột sạch quần áo cậu sau đó.....” Phần còn lại không cần nói rõ người đã trải qua chuyện này đều biết có ý gì. Hứa Minh Trạch có vẻ say khướt, nói chuyện câu cú lộn xộn cả, không biết nặng nhẹ. Ôn Gia có chút tức giận, “A Trạch sao cậu có thể nói loại chuyện như thế!”

“Tại sao không.” Đôi mi khép hờ, đáy mắt một mảnh mông lung vì men say, “Vừa già vừa xấu, lại không chất lượng, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga.”

Có thể sánh vai cùng một thanh niên đẹp đẽ ưu tú như gã đã là một ơn huệ, lại còn dám làm gã bực bội!

Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga?

Thì ra đây là những gì gã nghĩ về anh, Bành Vũ dừng lại chỉ cách họ vài bước chân, anh nhìn Hứa Minh Trạch đang ngà ngà say, đáy mắt chợt lóe một tia thất vọng. Vào lúc này không biết anh nên tự hào thánh lực của mình tốt đến mức có thể nghe rõ lời người kia nói trong quán bar ồn ã, hay nên đau lòng hình tượng bản thân đối với người kia khó coi như thế.

Anh không nghe rõ Ôn Gia trả lời thế nào, chỉ lẳng lặng lùi bước rời khỏi quán bar.

Ngọn gió lạnh ngoài cửa phất đến thổi tan sự oi bức khó chịu. Bành Vũ hít một hơi thật sâu, suy nghĩ hỗn loạn trong đầu chợt trở nên rõ ràng.

“Bành Vũ.” Ôn Gia đuối theo từ bên trong. Bành Vũ kinh ngạc xoay người, “Sao cậu phát hiện được?”

“Vừa nãy tôi nhìn thấy anh.”

“Cậu quay lại đi, lát nữa nếu cậu ấy không tìm được cậu chắc chắn lại cho rằng cậu đi cùng tôi.” Anh nói câu này không có bất kỳ ý gì khác. Nhưng Ôn Gia nghĩ anh còn để tâm đến lời kia, không nhin được mà giải thích, “Là A Trạch vô tâm.”

Cũng bởi vì vô tâm, nên so với ý định châm biếm càng khiến lòng người đau hơn. Bành Vũ trầm lặng, không ý kiến đối với lời hắn nói.

Ôn Gia thấy thế, vừa lúc chuyển đề tài, “Anh phải về sao?”

Bành Vũ ừ một tiếng, rồi lại lắc đầu nói không.

Bầu không khí dần trở nên bối rối, Bành Vũ mím môi, hé miệng, “Nếu không có gì tôi về trước vậy.”

“Đợi đã.” Ôn Gia tiến lên một bước, kéo cánh tay anh, “Ngày mai tôi đến trường tìm anh được không?”

Bành Vũ nhẹ nhàng tránh khỏi tay hắn, rất lễ phép giữ khoảng cách cười nói: “Có chuyện gì không? Ừ..... Có chuyện gì thì nói bây giờ luôn đi.”

“Không, chỉ là bây giờ không có thời gian đi uống với anh một chén thôi.” Bờ vai thẳng lại, Bành Vũ cười nhẹ: “Rồi sẽ có thời gian.”

“Vài ngày nữa tôi tìm anh nhé!” Cách thật xa, Ôn Gia đưa hai tay lên miệng làm ra tư thế khuếch đại âm thanh, hướng về Bành Vũ hô to. Bành Vũ khoát tay một cái, chặn chiếc taxi bên lề đường rồi bước lên.

Qua mấy ngày sau, Ôn Gia quả nhiên đúng hẹn xuất hiện.

Chiếc xe thể thao mui trần màu đỏ thẫm đậu trước cửa trường học thu hút sự chú ý của đông đảo sinh viên, Ôn Gia vận một thân tây trang nhân nhã, trên mặt đeo mắt kính, tùy ý dựa vào cửa xe chờ đợi Bành Vũ, không hề ngại ngùng trước ánh mắt chăm chú của các cô gái xung quanh. Nói cách khác, căn bản những nữ sinh viên này không khơi nổi hứng thú của hắn.

Ôn Gia xuất hiện chói lóa giữa trường học, Bành Vũ muốn làm lơ cũng không được, có chút đau đầu bước tới, huyết thái dương bên trán nảy lên.

“Sao cậu lại đến đây.....” Thật ra anh rất muốn hỏi: sao cậu học đòi làm Hứa Minh Trạch vậy.

“Không phải anh đã bảo mấy ngày nữa tôi tới tìm anh sao?” Biểu tình của Ôn Gia thật tổn thương.

“.....” Anh bảo lúc nào? Nhưng anh không tiện hỏi ra miệng, có thể bảo thật, nhưng không nhớ nổi. Bất đắc dĩ, anh đành phải nói: “Tôi còn có tiết dạy.”

Ôn Gia vung tay, nhún vai tỏ vẻ không quan trọng, “Tôi chờ anh tan học.”

Bành Vũ hơi khó xử, lúc nói chuyện ánh mắt theo bản năng dời đi, “Xin lỗi, trưa nay tôi định qua chỗ A Trạch.....” Đối mặt với Ôn Gia là người cùng thích Hứa Minh Trạch như mình, anh không thể nói thẳng thừng, cũng không vì được Hứa Minh Trạch ưu ái mà tỏ ra tự đắc vênh váo trước đối phương, hơn nữa Ôn Gia từng giải vây cho anh trước mặt Hứa Minh Trạch không biết bao nhiêu lần.

Không có thời gian sao.....

Ôn Gia chỉ cần động não một chút là biết Bành Vũ qua đó làm gì, mặc dù thích Hứa Minh Trạch, nhưng dốc hết mọi thứ để trả giá không lý do, hắn vẫn cảm thấy không đáng thay cho người kia.

“A Trạch có thể tự lo thân, anh cứ vậy sẽ chiều hư hẳn mất.”

Bành Vũ nhìn thái độ của hắn, vẻ mặt nghi vấn “Có thật là cậu thích A Trạch không?”, Ôn Gia ngượng ngùng sờ mũi, cười nói: “Ôi, đừng nhìn tôi như thế, tôi xấu hổ.....”

Trên thực tế đối với Hứa Minh Trạch, Ôn Gia ôm ấp một loại tâm tình rất mâu thuẫn, hình như là thích, nhưng cảm giác này không rõ ràng, giả sử nếu hắn giống như Bành Vũ, bị Hứa Minh Trạch khinh bỉ mọi lúc mọi nơi, nhất định hắn sẽ bùng nổ, hắn không thể vì người mình “thích” mà chịu đựng đến mức đó. Nhưng hắn không biết tại sao đi nói thích Hứa Minh Trạch trước mặt Bành Vũ, phải chăng nảy sinh loại cảm giác đồng bệnh tương liên đối với anh, hay để dò xét tình địch?

Phí lời! Hoàn toàn là cái cớ!

Người như Ôn Gia lại không tự tin ư? Hắn có gia thế hùng mạnh, chẳng lẽ kém cỏi hơn so với người đàn ông trước mặt này?!

“.....” Bành Vũ trong lòng cân nhắc rồi xoay người rời đi. Ôn Gia nhìn anh không nói lời nào, kéo cánh tay anh lại, “Đừng câu giờ nữa, tôi mời anh ra quán ăn cơm!”

“Nhưng tôi phải qua.....”

“Đẹp đi, hắn không ăn một bữa thì không chết đói đâu!”

Ôn Gia đưa Bành Vũ đến một quán ăn, đối diện là một nhà hàng Tây cao cấp, Bành Vũ theo sau, anh nghĩ rằng đối phương sẽ dẫn anh đến nhà hàng kia, nhưng kết quả lại ngoài dự liệu.

“Tự nhiên chờ ra làm gì?” Ôn Gia cầm thực đơn đưa Bành Vũ, tràn đầy phấn khích đề cử: “Tôi thường xuyên đến đây ăn, đừng thấy quán nhỏ mà lăm, món cay Tứ Xuyên chỗ này bá chấy nha.”

Bành Vũ tay cầm thực đơn, ánh mắt quái dị nhìn Ôn Gia, “Thật nhìn không ra.....”

Đừng nên chỉ đơn thuần nhận xét bề ngoài, lời Ôn Gia nói ra xem như Bành Vũ lãnh hội hết, người trông có vẻ thanh nhã vậy, lại ăn ớt không chút chịu thua, cảm giác đầu lưỡi cay xè nhưng vẫn chỉ uống một ít nước.

“Ăn nhé?” Ôn Gia gấp một con tôm hùm cay đặt vào bát Bành Vũ. Bành Vũ đổ mồ hôi hột, màu đỏ cam bóng lưỡng, bề mặt con tôm có vẻ được bao phủ bởi rất nhiều ớt, ăn vào hẳn là không sao chứ? Tay anh giờ đưa trở nên chần chừ.

6. Chương 6

Bất chợt, Ôn Gia nhìn ra ngoài cửa sổ, cách lớp kính thủy tinh sát đất hẳn trông thấy bên lề đường đối diện có một người đàn ông bước ra từ chiếc ô tô màu đen, tiếp theo là một cô gái diện bộ váy xanh nhạt cũng đi theo sau, cô thân mật kéo tay người đàn ông tiến vào tòa nhà lớn kia.

Đôi nam nữ cực kỳ thu hút sự chú ý của mọi người. Dựa vào trực giác và thói quen tán gái của ai kia, hẳn định ninh rằng gã đàn ông đích thị là Hứa Minh Trạch, không biết vì sao, dù không thấy rõ mặt.

“Sao vậy?” Bành Vũ đang “vật lộn” với con tôm theo ánh mắt hẳn nhìn sang, chỉ thấy bóng dáng hai người nọ.

Ôn Gia lấy lại tinh thần cười khổ, “Không có gì.” Tuy bảo rằng chỉ có cảm tình với gã mà thôi, nhưng nhìn thấy gã đi bên cạnh người phụ nữ khác cảm giác vẫn không dễ chịu, đây có lẽ là chỗ kỳ quái của con người.

“Răng rắc —” Bành Vũ cắn nát vỏ con tôm hùm, vết dầu ớt như sơn nhuộm đỏ đôi môi anh. Anh le lưỡi, ăn cay như vậy chưa quen lắm. Ôn Gia nhìn, sẵn sóc đưa anh một ly coca. Một tay Bành Vũ nhận lấy, háng giọng khò khè.

Uống xong nửa ly.

“Là tôi chọn không khéo, anh ăn cay không quen nên chúng ta đổi quán khác nhé.”

“Không cần đâu.” Dù sao đã ăn rồi, bỏ về thì khàn giọng cũng là lãng phí.

“Anh đừng khách khí với tôi, mời anh ăn cơm còn không làm anh no bụng được.”

Bành Vũ mỉm cười ngượng ngùng, hai bên gò má ửng lên tia đỏ hồng nhột nhột, tâm Ôn Gia khê động, cảm giác có gì đó dường như chậm rãi nảy sinh nơi đáy lòng, song bên ngoài nét mặt vẫn không thay đổi, “Anh ngại cái gì với tôi chứ?” Hắn quét tầm mắt lên bàn đầy thức ăn, “Phục vụ, cho xin một ly nước lọc.”

Sau đó hẳn đưa ly nước đặt trước mặt Bành Vũ, “Ăn cay không được thì uống chút nước tráng miệng đi.”

“Ừ.” Lòng Bành Vũ tràn đầy cảm động trước mặt sẵn sóc này của hắn.

Sau khi cơm nước xong, Ôn Gia đưa Bành Vũ về trường, Bành Vũ cảm ơn hắn thật chân thành. Ôn Gia cười mỉa: “Chỉ là tôi trả ơn anh lần trước đưa tôi về khi uống say thôi.”

“Nói thế nào cũng không nên để cậu trả hết.” Mặc dù bữa ăn không có bao nhiêu tiền, nhưng tâm ý bên trong anh có thể rõ ràng.

Thở dài, Ôn Gia tựa hồ vừa cảm khái vừa tiếc hận nói: “Người có tính cách như vậy ở thời buổi bây giờ không nhiều, Bành Vũ anh quá thật thà rồi.”

Thật thà? Ôi, Bành Vũ sờ mũi, “Thật thà không có gì không tốt.”

Đúng là không có gì không tốt, chỉ sợ bản thân thiệt thòi thôi. Ôn Gia rất muốn nói với anh: “Từ bỏ A Trạch đi, anh không thích hợp với A Trạch, môi trường hẳn lớn lên hình thành tính cách hẳn bây giờ rất khó sửa đổi.” Nhưng Ôn Gia quyết định không nói ra, có một số việc nói với người trong cuộc sẽ vô ích.

Bọn họ nhất định phải gặp trở ngại từ bên trong mới nhận ra là không thích hợp.

Che mũi, nhìn theo chiếc xe thể thao sáng rõ của Ôn Gia vừa đi khỏi, Bành Vũ đứng yên tại chỗ một hồi mới xoay người bước đi.

Không phải anh không nhận ra sự áp úng của Ôn Gia, nhìn vẻ mặt đầy tâm sự của hắn, anh biết rõ người kia muốn nói gì, chỉ là không tìm được lý do để buông bỏ, anh sợ sau này nghĩ đến sẽ hối hận.

Trở lại tiết dạy ở trường, Bành Vũ có vẻ hơi mất tập trung.

Nữ giảng viên trong văn phòng thấy anh ngẩn người thì nhin không được phải trêu ghẹo. Ở đây Bành Vũ nổi tiếng rất tốt tính, không chỉ đối với các đồng nghiệp giảng viên khác, mà còn trước mặt sinh viên chỉ cần nhắc tới tên anh ngay lập tức họ cũng sẽ nhớ tới ba chữ rất tốt tính này.

Dù chuyện có tổn thương đến mình, với tâm thái tốt đẹp của Bành Vũ, anh sẽ không vì ít việc nhỏ mà tính toán chi li.

“Cãi nhau với bạn gái à?” Nữ giảng viên làm ra bộ dáng một người từng trải. Bành Vũ lương cao, đãi ngộ tốt, ngoại hình không đẹp trai mấy, nhưng thuộc dạng đem mặt mũi ra ngoài sẽ không thấy xấu hổ. Đến phương diện ăn mặc, anh không quê mùa cũng không thời thượng, tương đối trung bình, trong ngưỡng cho phép của nhà trường.

Nhiều cô giáo chưa lập gia đình trong lòng rất muốn phó thác cả đời cho anh.

Nữ giảng viên thỉnh thoảng hay tìm hiểu tin tức giúp các cô ấy.

“Không phải.....” Bành Vũ tự biết một khi công khai xu hướng tình dục của mình, nhất định sẽ bị nhà trường cho thôi việc.

Ánh mắt nữ giảng viên gần giống với con sói trong tuyết bắt gặp được thịt tươi, lập lòe một loại quang sáng xanh nhẹ có tên bát quái, “Thật sao?”

Cô hơi thất vọng nhưng vẫn kiên nhẫn, nhìn dáng vẻ mang nặng tâm sự buồn kia, nói không có chuyện gì khổ sở thật không tin được.

Xem lông mày nhíu chặt, miệng thỉnh thoảng thở dài náo nê, cô dám cam đoan trăm phần trăm là có vấn đề!

Người ta nói trực giác của phụ nữ rất chính xác, lần này quả nhiên cô đã đoán đúng, nhưng tuyệt đối không nghĩ đến người khiến Bành Vũ buồn phiền lại là một chàng trai.

Bành Vũ kiên quyết không thừa nhận, cuối cùng đối với trực giác của mình luôn trăm vạn phần tự tin là đúng, nữ giảng viên cũng không thể không nghi ngờ hắn là mình nhìn lầm thật rồi.

“Vậy anh đang tức giận cái gì?”

“Không có gì.....” Bành Vũ tìm một cái cớ cho mình, anh biết lời mình một khi nói ra, ngày mai nhất định sẽ truyền đến tai những đối tượng muốn tiếp cận anh, “Chỉ là chuyện về đứa nhỏ ở nhà.....”

“Thầy Bành đã kết hôn? Sao trước đây chưa từng nghe nói?” Nữ giảng viên rất kinh ngạc, hai tròng mắt tròn to lên. Bành Vũ vừa ngẩng đầu, thấy được cả cái lưỡi đỏ từ trong miệng cô há ra, “Không phải, là của anh tôi gọi là con nuôi.” (Ồ^^)

“Vậy à.....” Nữ giảng viên dăm chiêu, những cô giáo chưa kết hôn kia khá kiêu căng tự mãn, rất ít người nguyện ý làm mẹ kế. Nếu việc này của Bành Vũ truyền ra ngoài, số người ái mộ chắc hẳn sẽ giảm hơn phân nửa, ai lại muốn tổn hao sức lực vì một đứa trẻ không ruột thịt gì, vả lại nếu gả đi còn bị thằng bé ghét bỏ, bắt nạt.

Hiện tại bộ mặt người mẹ kế trong xã hội không hề tốt đẹp gì, nếu đứa nhỏ kia tố bạn cố ý ngược đãi nó, toàn bộ dư luận sẽ nghiêng hẳn về một phía, bạn chính là có miệng cũng không thanh minh được.

Cuộc nói chuyện dần kết thúc, nữ giảng viên bực bội ra về, Bành Vũ vậy mà thở phào nhẹ nhõm, anh chỉ thích nam giới, chưa từng nghĩ đến việc vì áp lực xã hội mà đi gieo vạ, làm lỡ dở thanh xuân người phụ nữ.

Hơn nữa anh lại làm bên nhà giáo, đạo đức nghề nghiệp của anh không cho phép mình làm ra chuyện như vậy.

Đó là chuyện rất độc ác.

Buổi tối về đến nhà, Bành Vũ lấy lại tâm trạng tốt đẹp, trước mặt Bành Tiểu Quách không hề biểu lộ bất cứ điều gì không ổn. Anh không muốn làm thằng bé lo lắng, đứa trẻ nhỏ như vậy không nên buồn phiền chuyện gì.

Bành Tiểu Quách quần một chiếc khăn tắm màu trắng, nhú cái mông nồn chạy ra từ trong phòng, “Chú ơi con muốn đi tắm!”

Bàn tay Bành Vũ vỗ nhẹ lên mông cậu, “Sớm vậy?!” Hôm nay sao ngoan thế? Tám giờ đã tự giác đòi tắm.

“Không còn sớm, người cháu hơi quá ạ!” Bành Tiểu Quách bĩu môi, làm nũng lắc lắc chiếc khăn trên tay.

Phì cười một tiếng, Bành Vũ thật sự bị một đứa “nhỏ mà có võ” chọc đến cười, không nhịn được hỏi: “Đã làm gì mà hơi?”

“Nhỏ cở —” Bành Tiểu Quách cất cao giọng, kéo kéo ngón tay trở của Bành Vũ, định lôi anh vào buồng tắm. Bành Vũ đi theo sau, nhìn thấy nước trong bồn đã đầy cả, anh nghiêm mặt, “Tự xả đầy nước rồi còn gọi chú vào làm gì?”

“Cô giáo nói sàn nhà tắm trơn dễ bị trượt chân, sẽ chết đuối.” Bành Tiểu Quách tận tình thuật lại, nói xong còn làm ra động tác ngã nhào lên lớp gạch buồng tắm, hai mắt nhắm nghiền.

“Cháu thật là.....” Dở hơi! Bành Vũ đỡ thằng bé từ dưới đất lên, cuối cùng vỗ vỗ đầu cậu, trách cứ: “Thằng quỷ.”

“Chú tắm cho cháu nhé.” Bành Tiểu Quách được voi đòi tiên, “Giúp Tiểu Quách tắm cho JJ nữa nha, cô giáo bảo không tắm sạch sẽ bị con sâu bò lên cắn.”

“.....”

“Chú có tắm cho JJ của cháu không?” Đứa nhỏ nhất quyết không bỏ qua.

“.....”

“Chú không tắm cho cháu, cháu sẽ mách cô giáo, để con sâu bò lên cắn cháu luôn.”

“.....”

“Huhu, chú không thương Tiểu Quách!!” Bành Tiểu Quách thấy Bành Vũ im lặng, nhào nguyên người tới, Bành Vũ suýt nữa không bắt được đứa nhỏ, anh vẫn không nói lời nào.

Chẳng lẽ con nít thời buổi này đều “phóng khoáng” như vậy sao? Hay thật ra vẫn không biết gì? Bành Vũ nhìn xoáy sâu vào mắt Bành Tiểu Quách, bất chợt hỏi cậu: “Tiểu Quách này, cháu đang có bạn gái trong lớp đúng không?”

“.....” Bành Tiểu Quách nghe vậy, lập tức cứng họng, một lát sau mới nói: “Chú hư quá nha, còn nói Tiểu Quách có bạn gái.”

“.....”

Nhanh chóng giúp cháu mình tắm rửa xong, Bành Vũ quần chặt Bành Tiểu Quách trong khăn như cái bánh chưng đem ôm vào phòng. Lúc này đứa nhỏ thối lại mở miệng, “Chú ơi cháu muốn thoa Hương Hương.” Hương Hương là tên nhãn hiệu phấn rôm. Bành Vũ không nói gì, kéo ngắn túm lấy ra một chiếc lọ màu trắng, rồi vặn nắp, một luồng hương thơm mùi sữa xộc vào mũi.

“Nằm ngay ngắn lên giường nào.”

Bành Tiểu Quách ở trần nằm đưa lưng về phía Bành Vũ, lộ cái mông nhỏ run rẩy trắng nồn nà, đôi chỗ ửng hồng vì tắm nước nóng.

Bành Vũ xoa phần rôm đều khắp cơ thể đứa nhỏ, sau đó thay một bộ quần áo ngủ hình gà con màu vàng đậm cho bé, trông đáng yêu cực.

Đứa nhỏ hùng hổ bò đến đầu giường, lấy một quyển truyện cổ tích nhét vào ngực Bành Vũ, làm ra bộ mặt giả vờ nghiêm túc cũng rất đáng yêu: “Hôm nay Tiểu Quách muốn nghe đọc truyện trước khi ngủ!”

Sớm vậy? Bành Vũ ngờ vực nhìn cậu bé, lại nghe cậu nói: “Cô giáo bảo ngủ sớm sẽ cao giống chú rất nhanh, có điều Tiểu Quách muốn cao hơn chú nữa cơ!”

Thì ra là thế, hèn chi đêm nay không cần chú hỏi đi ngủ, “Tiểu Quách muốn nghe chú kể chuyện gì nào?” Bành Vũ lật sách, có nhiều truyện đã đọc qua rồi.

“Cháu muốn nghe truyện Thiên Nga Đen ~” Bành Tiểu Quách cất giọng trẻ con yêu cầu, nói xong mắt đã nhắm chặt lại, môi mím sít sao. Ánh đèn màu da cam rọi sáng gương mặt cậu, có thể thấy được cả lớp lông tơ thấp thoáng trên da.

“Ừ.” Bành Vũ xem mục lục rồi lật sang trang 187, dùng một chất giọng hết sức nhỏ nhẹ và chậm chạp tường thuật lại cả câu chuyện, không hổ là giảng viên đại học, giọng anh lên xuống theo cao trào của văn cảnh, hiểu được vào lúc nào thì nhấn nặng nhẹ ngữ khí, còn biết hạ giọng đúng thời điểm để diễn sâu nội dung.

Bành Tiểu Quách lắng nghe, hoàn toàn bị cuốn hút vào câu chuyện, tỉnh cả cơn buồn ngủ. Bành Vũ nhéo mũi bé, “Không muốn cao lớn à?”

“Muốn!” Cậu bé trả lời không chút do dự.

“Vậy còn không mau ngủ đi?”

“Cháu ngủ liền!” Bành Tiểu Quách kéo chăn lên, sau đó vỗ bụng mình cách tám chần mỏng manh, nhắm mắt lại.

Bành Vũ ngồi bên giường nhìn cậu một hồi, mãi đến lúc thằng bé ngủ hẳn mới tắt đèn đi, rón rén bước ra khỏi phòng. Thường thì Bành Tiểu Quách vẫn hay ngủ chung với anh, thỉnh thoảng mới ngủ ở phòng riêng như vậy.

7. Chương 7

Đối diện nhà Bành Vũ có một người con gái sinh sống, nhưng cô ít khi xuất hiện, thỉnh thoảng lúc Bành Vũ đi dạy về tới nhà mới bắt gặp cô vừa ra khỏi cửa, lúc đầu quan hệ hai người chỉ giới hạn ở mức hàng xóm, không quen thân cũng không xa lạ.

Ấn tượng của anh đối với cô chỉ có hai chữ giản dị, luôn luôn để mặt mộc, chẳng giống những phụ nữ khác không phấn son lộng lẫy thì không ra khỏi nhà, trên người nồng nặc mùi nước hoa, còn cô thường diện bộ váy họa tiết hoa trắng nhỏ, có hương vị của người con gái ở thập niên chín mươi.

Thỉnh thoảng cô qua nhà anh mượn ít muối hoặc nước tương, dần dần hai người trở nên thân thiết, so với quan hệ sơ giao lúc trước, bây giờ tuy khá hơn nhưng cũng chỉ có thế. Có điều, duyên phận mà ông trời tác hợp cho họ không đến nỗi thiếu thốn lắm, hôm đó dây điện bóng đèn nhà cô bị chạm mạch không sáng được, cô bèn qua bên Bành Vũ nhờ giúp một phen. Bành Vũ thấy cô gái sống một thân một mình, bình thường không làm được việc nặng, liền bảo cô có khó khăn gì cứ nhờ vả tự nhiên, hàng xóm với nhau đừng khách khí quá.

Lúc đầu cô nàng có chút e ngại, hiểu câu nói của anh như một câu xã giao thông thường thôi, đến khi nhiều lần được giúp đỡ, hai người mới dần quen thân hơn, mỗi lần gặp mặt trong tiểu khu sẽ cười gật đầu hỏi thăm nhau vài câu.

Đương nhiên, ấn tượng đối với cô gái thật ra cũng chỉ ở mức độ đó. Bành Vũ không biết nghề nghiệp cô ta là gì, có người thân không, quê ở đâu, anh cũng không muốn biết, cuộc sống của anh trước giờ luôn có một sự tự giác duy trì khoảng cách nhất định với người khác phái.

Nhưng lúc ở quán bar trông thấy bóng dáng một người con gái rất giống với cô ta, anh tự nhiên phải nhìn chăm chú hơn.

Hứa Minh Trạch thấy thế, nhếch môi châm chọc vài câu, Bành Vũ nghe xong nhúu mày lại không nói gì.

Trang phục cô gái rất diễm lệ, một thân váy ngắn trễ ngực màu tím bó sát người, gương mặt trang điểm theo phong cách tà mị quyến rũ, mái tóc thẳng đen huyền thường ngày nay đã thành uốn cong gọn sóng. Người con gái như vậy rất có sức hấp dẫn đối với cánh đàn ông trong bar.

“Không ngờ có thể thấy được một cực phẩm ở chỗ này ha~” Ôn Gia xúc động, hần thích đàn ông nhưng không có nghĩa không biết thưởng thức phụ nữ.

Hứa Minh Trạch khinh thường cười nhạo một tiếng, chế độ độc môm tự động bật lên, “Loại này vừa nhìn đã biết bán dâm.”

“Đừng nói thế.....” Hiển nhiên Bành Vũ cực kỳ không tán thành ý kiến của gã, hai đầu chân mày nheo lại nghiêm nghị. Mặt mũi cô gái kia thoát nhìn rất quen thuộc, mặc dù khí chất choáng ngợp khác xa ngày thường nhưng anh thật sự nhận ra đúng là nữ hàng xóm của mình, anh không muốn kết luận vội, mỗi người có cuộc sống riêng, anh không có tư cách đánh giá.

Vậy mà Hứa Minh Trạch lại hiểu lầm ý anh, đôi môi nhếch lên cười châm biếm càng rõ ràng, “Sao thế? Vừa mắt rồi à?” Nói xong bĩu môi khinh thường, loại hàng này... đáng vứt đi.

“Tôi.....”

“Được rồi được rồi, mình tới đây để uống rượu mà! Đừng quan trọng mấy chuyện này.” Bành Vũ định lên tiếng phân trần thì Ôn Gia đã đứng ra hòa giải, hai tay chắn giữa hai người, ngắt lời đối phương.

Hứa Minh Trạch tức anh ách trong bụng, liên tục nốc cạn hai ly rượu, gã chưa bao giờ nghi ngờ sức quyến rũ của bản thân mình, nhưng lúc này gã không thể không phân vân hay là mị lực mình giảm xuống rồi, nếu không thì tại sao một Bành Vũ luôn yêu gã mê mết lại dấm dùi chất giọng như thế nói chuyện với gã, còn vì một người con gái! Bành Vũ cảm nhận được cơn giận của gã, động tác trở nên thật cẩn thận, “A Trạch đừng uống cạn rượu, tổn hại sức khỏe.”

Càng nghĩ càng tức giận, xưa nay Hứa Minh Trạch đều cảm giác mị lực của mình là không giới hạn, bây giờ lần đầu tiên vỡ mộng. Gã giơ tay lên, bất thành linh đánh thật mạnh vào tay Bành Vũ đang đưa qua. Bành Vũ bị đau, nhe răng nhếch miệng trợn ngược tròn mắt.

Hứa Minh Trạch cầm ly rượu, nghiêng người ngồi trên băng ghế quan sát cô gái, dù gã mắt cao hơn đầu cũng không thể không thừa nhận quả thật cô gái này rất có cốt cách cao ngạo, chỉ cần hai quả gò bồng đảo trước ngực kia đủ để phần lớn đàn ông trong bar âm thầm nuốt nước miếng ừng ực. Chất rượu đã uống vào bụng dần lên men, một ý nghĩ hoang đường bỗng nảy sinh trong đầu gã.

Gã đột nhiên đứng lên, dọa Bành Vũ và Ôn Gia giật mình một cái, “Sao vậy?” Hai người đều hỏi.

Tiếc rằng gã không hề để ý, một đường bước thẳng đến nơi đài cao người con gái kia đang ngồi.

Bành Vũ kinh ngạc nhìn tư thái gã vô cùng tao nhã tiến đến bên cạnh cô, cả người anh đều tê cứng, suy nghĩ trong đầu bỗng chốc trở nên hỗn loạn.

— ai đó hãy nói anh biết chuyện này rốt cục là sao thế này?

Anh sững sờ nhìn, sau đó quay về phía Ôn Gia cũng bị hành động của Hứa Minh Trạch làm hoảng sợ há miệng.

“Thật ra việc này không có gì bất ngờ, A Trạch là loại người như vậy, anh đừng để tâm không thì sớm muộn cũng sẽ chết đuối trong biển giấm chua mất.” Ôn Gia không ngạc nhiên khoát tay một cái, hình như chẳng hề quan tâm.

Im lặng, Bành Vũ không thất thố đến mức nói ra quan hệ giữa hai người, phải rồi, Hứa Minh Trạch đã nói muốn kết giao cùng anh, nhưng với ý nghĩa có thể chia tay bất cứ lúc nào, tùy vào tâm tình gã ra sao mà thôi.

Hình ảnh đôi nam nữ chung một chỗ bị Bành Vũ thu vào trong đáy mắt, một tay Hứa Minh Trạch cầm ly có chân, gương mặt rạng rỡ trò chuyện với người kia, dẻo mềm pha trò khiến cô gái không kìm được phải che miệng cười khúc khích, cánh tay trắng nõn mịn màng quần lấy tay gã như một con rắn.

“Anh đẹp trai, chơi với anh vui thật.” Miệng mềm cô nàng ngọt lịm, đôi môi đỏ mọng xinh tươi cứ như đang dụ dỗ người ta phạm tội. Hai nộn thịt trước ngực vô tình tụt vào cánh tay đối phương.

Hứa Minh Trạch cười đắc ý, liếc mắt nhìn xuống vị trí chỗ ngồi hai người, cô gái thấy thế bèn nhìn theo ánh mắt gã, cô trông thấy Bành Vũ đang trợn mắt ngoác mồm.

“A!” Cô sững sốt kêu khẽ một tiếng, gương mặt xinh đẹp hiện lên thần sắc kinh ngạc, lập tức thu lại rất nhanh, làm người ta tưởng như ảo giác. Nhưng Hứa Minh Trạch là người thế nào cơ chứ, gã đem tất cả biểu hiện của cô thu hết vào mắt, trong lòng tràn ngập tức giận.

— Chẳng lẽ biết nhau?

“Anh phải về?”

Ôn Gia nhìn Bành Vũ đột nhiên đứng lên.

Bành Vũ nghiêm mặt, lộ ra một nụ cười so với khổ còn khó nhìn hơn, “Ừ.” Không đi, chẳng lẽ muốn coi tên kia chìm chuột với gái sao? Tim của anh không phải làm bằng sắt, cũng đau lắm chứ.

“Nhưng mà.....” Ôn Gia khó xử nhìn về hướng Hứa Minh Trạch, “Có định chào một tiếng không? Tôi đưa anh về thôi, sắc mặt của anh rất khó coi.”

“Không cần.” Bành Vũ nở nụ cười tự giễu, “Giờ cậu ấy đâu rảnh để ý đến chúng ta?” Nói vậy nhưng ánh mắt anh vẫn cứ liếc nhìn qua bên kia, kết quả nhất định làm anh thất vọng rồi. Hứa Minh Trạch ngay cả ngó về phía này một chút cũng không có.

Đứng dậy, Ôn Gia hết sức không an tâm để anh cứ vậy rời đi, “Thôi, để tôi đưa anh về, cái tên A Trạch này đêm nay thế nào cũng bận mây mưa với người đẹp rồi.”

Trên thực tế, căn bản trong lòng Hứa Minh Trạch không thanh thản chút nào, từ lúc biết cô gái và Bành Vũ quen nhau gã có vẻ hơi sốt ruột, nói chuyện với cô mà không có tâm trạng gì.

Đối đáp câu được câu mất, cô gái nhận ra lòng gã không yên, cúi đầu bật cười, “Anh đẹp trai, sao thế? Hay là bạn anh đi rồi anh không có hứng nữa?” Ngón tay có móng sơn màu đỏ chói chỉ về hướng phía trước. Hứa Minh Trạch nghe xong, quay sang chỗ ngồi kia, không thấy hai người đâu cả!

“Ầm —” Ly thủy tinh được đặt xuống bàn thật mạnh.

Hứa Minh Trạch buồn bực mất tập trung vuốt vuốt lọn tóc trước trán, ngơ ngẩn nhìn cô gái một lúc, “Đi thôi!”

Bành Vũ về đến nhà, hai mí mắt liên tục giật giật, làm tâm thần anh chẳng yên. Suy nghĩ một chút, anh quyết định đi đến nơi ở của Hứa Minh Trạch, xem gã có về nhà chưa.

Bắt đầu qua lại với Hứa Minh Trạch đã hai tháng, anh vẫn luôn chăm sóc cho cuộc sống người kia, đôi khi anh cảm thấy mình như bảo mẫu được thuê tới, không phải quan hệ yêu đương, vì giữa hai người chưa bao giờ có hành động nào vượt quá mức người yêu.

Dùng chìa khóa vặn mở ra cửa phòng khách, anh bước vào, trong phòng ngủ truyền ra thứ âm thanh kỳ quái khiến anh hơi cau mày, tò mò đi tới.

“Leng keng —” chìa khóa rơi xuống nền gạch vang lên một tiếng chói tai.

Không nhìn đến hai người trên giường đã cởi bỏ quần áo, sắc mặt Bành Vũ trắng bệch, anh cúi xuống nhặt lấy chiếc chìa khóa đã đánh rơi, quai hàm run rẩy không thốt nên lời, một lúc sau, anh bình tĩnh xoay người bước thẳng ra ngoài.

Ngồi trên ghế salông phòng khách, lần đầu tiên Bành Vũ muốn hút thuốc, không phải không biết tính cách Hứa Minh Trạch thế nào, chẳng qua khi tận mắt chứng kiến cảnh ấy, thâm tâm anh thật khó giữ được bình tĩnh.

— Ôn Gia nói rất đúng, hai người họ quả nhiên không thích hợp.

Làm sao anh có thể buồn cười đến mức cho rằng gã sẽ vì anh mà giữ mình trong sạch? Nhìn đi, tình cảnh trước mắt vừa này không phải như nhỏ vào mặt anh sao?

Bành Vũ mi hây cười to lên, xem đi, người ta vốn có coi mi ra gì đâu!

8. Chương 8

“Cậu không định cho tôi lời giải thích sao?”

Hứa Minh Trạch luống cuống đẩy cô gái đang bám trên người mình ra, mặc vội quần áo đuổi theo Bành Vũ đã đi đến phòng khách, rồi nghe được câu nói đầu tiên của Bành Vũ sau mấy phút im lặng. Gã cảm thấy chột dạ, nhưng thời điểm bị yêu cầu giải thích, gã lại cho rằng mình cây ngay không sợ chết đứng, do bị bức ép sau khi “làm màu” thôi.

Giải thích? Đùa á! Hứa Minh Trạch ông đây mắc gì phải giải thích? Biểu cảm trên gương mặt đã thể hiện suy nghĩ trong lòng gã, Bành Vũ nhìn, chỉ thấy trái tim mình như bị quả tạ đè lên nặng nề, từng chút một chìm xuống.

Hứa Minh Trạch buồn bực cào tóc, khó chịu trên mặt càng thêm rõ ràng. Gã rất ghét bầu không khí thế này, Bành Vũ càng vậy gã càng bất an, nếu không giải thích rõ ràng có lẽ Bành Vũ sẽ rời đi, rồi cũng đánh mất luôn tình yêu của anh. Nhưng gã không biết mình nên giải thích ra sao!

“Nói gì mới được chứ, gặp dịp thì chơi chẳng lẽ mỗi lần mỗi hỏi anh? Trước đây anh có bao giờ để ý tôi lên giường cùng ai đâu!”

Nhưng là trước đây! Sao có thể đánh đồng với hiện tại!

“Chúng ta là người yêu!”

“Người yêu thì sao?” Hứa Minh Trạch nhanh chóng tiếp lời, “Anh chỉ cần như trước giờ, giả vờ không nhìn thấy là được rồi? Làm gì phải so đo?”

Đúng là mĩa mai, nếu không phải chính tai mình nghe thấy, Bành Vũ không bao giờ nghĩ Hứa Minh Trạch lại nói những điều như thế.

— Phải chăng ngay từ đầu anh đã sai lầm? Triết lý tình yêu của anh và Hứa Minh Trạch không giống nhau, rốt cục mỗi người một ngã khi còn chưa bắt đầu.

“Thế thì, chúng ta chia tay đi.” Nói ra câu này, sức lực toàn thân Bành Vũ tựa hồ tan rã hết, cả người mềm nhũn đổ xuống sôpha.

“Anh biết anh đang nói gì không?” Trung khuyến như anh lại muốn bỏ gã? Hứa Minh Trạch mà bị đá ư! Muốn vứt chỉ có gã vứt người khác!

Bành Vũ không nói câu thứ hai, anh biết Hứa Minh Trạch nghe rõ. Hỏi đi hỏi lại chẳng qua vì gã không thể tin được.

Phiền não trong lòng càng nặng nề, Hứa Minh Trạch dứt khoát đi tới, đứng trên cao nhìn xuống Bành Vũ, phun ra từng câu từng chữ: “Anh biết anh đang nói gì không?” Gã vô cùng căm ghét loại cảm giác này, ai thèm để ý tới thằng cha vừa già vừa xấu vậy chứ! Chia tay thì chia tay, chờ xem, sớm muộn gì anh cũng sẽ trở về quỳ xuống cầu xin gã.

“Tôi nói chúng ta chia tay đi.” Bành Vũ cười khở lặp lại lần nữa. Hứa Minh Trạch vung tay phản bác, “Không! Là tôi vứt bỏ anh!”

Giờ này còn sĩ diện, không hổ là con khổng tước cao ngạo. Nhưng Bành Vũ vốn không quan tâm chuyện ai vứt ai, ngược lại lúc này lòng anh đã sáng tỏ anh và Hứa Minh Trạch là không thể nào, hai người bọn họ căn bản không chung đường.

Đứng lên từ ghế salông, Bành Vũ lê thân nặng nề bước ra khỏi gian phòng.

Hứa Minh Trạch đứng sau há miệng, trong lòng bất an như thủy triều trào dâng. Gã linh cảm mình đã hoàn toàn mất đi người đàn ông này, nhưng vẫn tự an ủi: ‘anh ấy yêu mình như vậy, nhất định sẽ mặt dày quay lại.’

Về đến nhà, lần đầu tiên Bành Vũ xông thẳng vào tắm trong nước lạnh, sau đó lên giường cố gắng tự ép mình ngủ.

Tình yêu không phải toàn bộ cuộc sống, mất đi tình yêu cuộc sống vẫn tiếp diễn đầy thôi. Trọng trách trên vai thúc đẩy anh không được vì thất tình mà suy sụp sa ngã. Tiểu Quách còn cần anh lắm.

Có lẽ anh chỉ là gặp sai người ở sai thời điểm, Hứa Minh Trạch hẳn không phải tương lai của anh.

“Sắc mặt thầy Bành không tốt lắm, có phải bệnh không?”

Quầng thâm nhàn nhạt dưới mắt Bành Vũ cùng nước da trắng xanh khiến những đồng nghiệp trong văn phòng để ý.

“Vâng, hôm qua có hơi mất ngủ.” Bành Vũ không từ chối sự quan tâm của họ, anh mỉm cười lộ ra một chút hoảng sợ.

“Mất ngủ không dễ chịu đâu nhỉ!” Một vị nữ giáo viên mặc đồng phục trắng vừa nhấp ngụm cà phê vừa lo lắng nói. “Thỉnh thoảng bị áp lực lớn nên mới thế.” Bành Vũ cười nhạt ứng phó rồi cho qua. Cảm giác được người khác quan tâm là rất tốt, nhưng trong lúc mệt mỏi mà bị hết người này đến người kia hỏi han thì không thoải mái chút nào.

Ở một nơi khác Hứa Minh Trạch cũng không dễ chịu, hôm qua đuổi cô gái kia về rồi, tâm tình gã vẫn rất bức bối. Chẳng qua gã chỉ muốn thử xem mình có cảm giác với người khác không, chẳng ngờ lại thất bại. Ở một tình huống cực kỳ lúng túng gã không biết lựa lời đã chọc giận Bành Vũ.

Lúc đầu gã ra vẻ bình tĩnh, rốt cục tâm dần trở nên tan nát.

Nhưng bề ngoài vẫn ráng không suy sụp, cố gắng nhẫn nại chịu đựng.

Cứ vậy một tháng qua đi, đánh mất Bành Vũ – người luôn chăm sóc mình – Hứa Minh Trạch nhớ mãi hình bóng người đàn ông vẫn hay làm cơm tối cho mình — thời gian ba năm đủ khiến anh ấy lan tràn vào mọi ngóc ngách cuộc sống gã, từ buồng tắm đến nhà bếp, phòng khách, bất luận nơi nào, chỉ cần nhìn thấy gã sẽ nhớ đến anh đã từng vì gã mà làm những gì.

Trên sàn nhà sách báo chồng chất lộn xộn khắp nơi, Hứa Minh Trạch xưa nay luôn chú trọng ngoại hình khi nhìn vào gương thì thấy quầng thâm đen quanh mắt, không nhận được nhú nhú mày.

Hay là ngủ một giấc thôi, sự việc kia đã làm gã mất ăn mất ngủ trong suốt một tuần lễ, nếu để hình tượng như vậy xuất hiện trước mặt Bành Vũ làm sao có thể một lần nữa khiến anh yêu mình mê mết đến xuất hồn? Anh phải ngoan ngoãn trở về bên gã!

Tay cầm sách vở đi ngoài hành lang, Bành Vũ hắt hơi một cái, anh xoa mũi nghĩ thầm: “Chắc bị cảm do hôm qua ra ngoài đem quần áo cho cô ta mượn.”

Anh không ngờ lại gặp phải chính hàng xóm của mình ở một nơi như thế, xem ra người con gái anh gặp hơn một tháng trước tại quán bar đúng là cô ấy. Nhớ đến sự việc kia, Bành Vũ không khỏi nhớ đến mấy câu của Hứa Minh Trạch, lời gã nói quá bất hợp lý, đến mức anh cảm thấy như hai người khác nhau. Có thể từ nay về sau như hai người xa lạ là kết cục tốt nhất dành cho họ.

Hài lòng nhìn vào gương, áo quần bảnh bao, đẹp trai anh tuấn, Hứa Minh Trạch tràn đầy tự tin đối với lần “cứu vãn” này, gã không tin mình không có khả năng biến Bành Vũ trở lại con cún ngoan hiền bảo đi hướng đông thì không dám đi hướng tây!

— Càng ngẫm nghĩ càng thấy đáng giận, anh ta dám cho gã ra rìa, không ngó ngang gì tới trong suốt một tháng.

Giờ phút này gã không suy nghĩ nhiều, không tính đến việc nếu Bành Vũ thật sự chết tâm thì sẽ làm gì tiếp theo. Gã chỉ mơ hồ cảm nhận được anh đang cố lảng tránh mình.

Ngoài cổng trường, một chiếc siêu xe mui trần hào nhoáng đậu lại hấp dẫn sự chú ý của bao thầy trò lui tới. Hứa Minh Trạch mang chiếc kính râm màu đen che gần hết nửa gương mặt, gã lười nhác ngồi trong xe tay cầm điện thoại di động ngắm nghía, rồi lần lượt bấm vào dãy số bị xóa đã thuộc nằm lòng.

Gã không còn tự tin như trước nữa, khi sắp đối mặt với người từng lộ ra vẻ thất vọng dành cho mình cách đây một tháng, gã bỗng nhiên chột dạ, tràn ngập lo sợ.

“Ôi, thật là...” Buồn bực đặt điện thoại sang một bên, Hứa Minh Trạch quyết định chọn cách ôm cây đợi thỏ.

Kết quả lần chờ đợi này kéo dài tận hai tiếng đồng hồ, “Làm trò quỷ gì không biết!” Gã mất kiên nhẫn mắng một câu, sau đó trông thấy chiếc Volkswagen quen thuộc chạy ra từ cổng trường. Gã vội khởi động xe đuổi theo, chạy đến trước nhà Bành Vũ thì ngăn anh lại.

“Sao lại là cậu?!” Bành Vũ vô cùng kinh ngạc. Hai tay Hứa Minh Trạch ôm lấy ngực, tức giận nói: “Tại sao không thể là tôi!”

Bành Vũ cười khỏ, “Cậu chẳng phải đã nói.....”

“Không tính!” Hứa Minh Trạch nhanh chóng ngắt lời anh, “Ngày đó nói gì cũng không tính!”

Làm gì có chuyện cậu nói không tính nghĩa là chưa từng xảy ra, Bành Vũ ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Hứa Minh Trạch, “Tôi cũng có nguyên tắc của mình, tôi không phải con thú cưng cậu muốn chơi là chơi muốn ném là ném.”

Anh không phải con trung khuyển chứ là gì, Hứa Minh Trạch bĩu môi khinh thường, “Mặc kệ, anh biết một tháng không có anh, cuộc sống tôi nát bét cỡ nào không!”

“Người giúp việc đâu.....” Gã vẫn tùy hứng chẳng khác gì trước đây.

“Tôi bảo rằng tôi chỉ muốn anh giúp, Bành Vũ tôi không tin anh yêu tôi như vậy, sao có thể nói đi là đi.” Gã bắt chợt nghiêng người tới trước, một tay nắm lấy cằm Bành Vũ, hôn lên đôi môi anh. Hành động bất ngờ khiến Bành Vũ sợ hết hồn, vội đẩy đối phương ra.

“Cậu đừng tùy hứng như thế.” Anh chau mày, “Tình yêu dù vui hay đau cũng có nói lên được gì, chỉ là thời gian quên đi dài hay ngắn mà thôi.”

“Có ý gì?” Gã mông lung nhìn Bành Vũ, dường như không hiểu ẩn ý của anh. (Tui cũng méo hiểu >.<)

Bành Vũ chùi nước miếng dính trên miệng, tàn nhẫn nói: “Có một số việc không phải cậu bảo chưa xảy ra nghĩa là nó không xảy ra, thật sự có tồn tại dù cậu phủ nhận thế nào đi nữa.” Sau đó chất giọng anh dần chậm lại, “A Trạch mãi đến tận ngày đó tôi mới nhận ra chúng mình không hợp nhau tới mức nào. Cậu nghĩ xem, tôi từng mua nhẫn tặng cậu, nhưng chưa bao giờ tôi thấy cậu đeo nó, có hôm tôi giúp cậu quét tước mới phát hiện nó bị vứt dưới gầm giường. Thời gian chứng minh tất cả, đều cho tôi thấy tình cảm của cậu dành cho tôi, tôi không muốn tự dối gạt mình nữa.” Chuyện lần đó chẳng qua như một cơn rơm dè chết con lạc đà. (Câu ngạn ngữ tựa như “giọt nước làm tràn ly” của mình)

“Anh nói gì vậy, chiếc nhẫn.....” Hứa Minh Trạch chưa nói dứt lời thì âm thanh đột nhiên đứt đoạn. Như thể bị một bàn tay bóp chặt cổ, tất cả những gì muốn nói đều bị nuốt vào trong họng.

Bành Vũ không tiếp tục nghe gã nói hết câu, anh xoay người để lại cho đối phương một bóng lưng đoạn tuyệt.

“Thật ra giữa chúng ta chưa bao giờ có bắt đầu, lúc trước cậu từng nói cậu vứt tôi, kỳ thực cũng không sai.”

Đối phương chưa bao giờ xem anh như người yêu, chẳng qua anh chỉ như một ôsin xử lý việc vặt, thật đáng cười đến bây giờ anh mới nhận ra.

9. Chương 9

Vốn cứ ngỡ chẳng thể gặp nhau trên hai đường thẳng song song, bất chợt có ngày một trong hai đường hơi nghiêng xuống, tạo thành giao điểm với đường ngang bên dưới. Bành Vũ không biết suy nghĩ của Hứa Minh Trạch là thế nào — có lẽ mất đi một người thường ngày trung khuyển vậy đuôi quanh mình, tâm lý gã đương nhiên sẽ chênh vênh đôi chút.

Hơn nữa, một người kiêu ngạo như Hứa Minh Trạch làm sao cam tâm bị đá, dù ngoài miệng thì nói vút anh.

Hôm đó Bành Vũ như thường lệ đem túi rác xuống lầu, lúc trở lại tình cờ bắt gặp cô hàng xóm vừa ra khỏi cửa.

“Trễ như vậy còn đi sao?”

“Vâng ạ.....” Cô gái ngại ngùng, đôi môi xinh đẹp hơi nhếch lên dưới lớp son bóng bẩy.

“Em cẩn thận nhé, bây giờ ban đêm nhiều trộm cướp, mấy ngày nay trên tivi đưa tin suốt.” Lo lắng nên vuột miệng, thói xấu vật của Bành Vũ lại tái phát. Cô gái cười cười, thật ra cô đâu có yếu đuối như bề ngoài, “Không sao anh ạ, trên người em luôn mang theo chai xịt phòng bị, trước đây cũng từng học mấy chiêu võ tự vệ.” Nói xong, cô vỗ vào túi xách trên vai chứa ít mỹ phẩm, kỳ thực cái này dùng làm vũ khí cũng được.

Ghe thật, Bành Vũ nhìn túi xách rồi lại nhìn cô gái, thời buổi này đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong.

“Không có chuyện gì thì anh vào nhà đây, em tranh thủ bây giờ còn sớm mau đi đi.”

“Dạ! Em đi đây.” Nụ cười nở trên môi xuất phát từ nội tâm. Hôm nay cô nàng trang điểm không đậm, phấn không dày như ngày trước nữa, mà với phong cách giản dị nhẹ nhàng, cảm giác đã trở lại cô hàng xóm xưa kia.

Nhìn bóng dáng cô gái bước vào thang máy, miệng anh không nhịn được tràn ra tiếng thở dài, phải chi anh là dị tính luyện thì tốt biết mấy, nói không phải kỳ thị, con đường này vốn không bình thường, chỉ khiến bạn trở nên cô độc cùng một mối mà thôi.

Hứa Minh Trạch, cho đến lúc ấy vẫn là người anh để trong lòng. Chỉ là..... một ngày đẹp trời sau đó đột nhiên nhận ra đối phương cũng chẳng đáng để mình thích, như thể một biển báo chỉ đường trước mắt mình đã lâu bất chợt bị di chuyển, mọi thứ trở nên mờ mịt lạc lối — con đường này nên rẽ hướng trái hay phải, đông hay tây?

Cuộc sống vẫn tiếp diễn, tình yêu mất đi không phải lý do để suy sụp.

Hứa Minh Trạch người này tựa như giấc mộng, qua một đêm liền tan biến, có cố gắng tìm cũng không thấy.

Tư vị thật khó diễn tả, lòng anh như trút đi một gánh nặng. Không còn mục tiêu, anh còn có thể kiếm tìm, nhưng nếu mất đi niềm nhiệt huyết đối với cuộc sống thì chẳng khác nào một ông lão ở tuổi xế chiều, chỉ có thể ngơ ngác trống rỗng chờ đợi cái chết ập đến.

Tại quán bar Thần Quang, nơi này gần trường đại học, thỉnh thoảng Bành Vũ đến ngồi tĩnh lặng trong góc chứ chưa bao giờ dắt ai đi cùng. Ôn Gia có thể tính là người đầu tiên anh mang theo bên mình.

Ở đây khách khứa khá hỗn tạp, có cặp nam nam, có nữ nữ, một số là đôi nam nữ đến quán với lòng hiếu kỳ.

Uống một hớp rượu làm trơn cổ họng, Ôn Gia hơi xúc động nói: “Không gian chỗ này cũng ổn đấy.....” Mọi thứ tĩnh lặng, chẳng có ai nuốt mây nhả khói. Hơn nữa thưởng thức loại âm nhạc với giai điệu buồn nhẹ du dương chính là một sự hưởng thụ.

“Ừ.” Anh không phí lời dư thừa. Đã nhiều lần cởi mở cùng đối phương, anh sớm từ bỏ những câu nói khách khí rồi.

“Anh thật không ý tứ.” Ôn Gia bắt măn bữu môi, miệng thì oán trách nhưng ý cười nơi đáy mắt đã bán đứng hẳn.

“À phải, anh có ý định tìm ai mới không?” Hấn đột nhiên xấp lại gần anh, cả người như muốn dính lên Bành Vũ. Bành Vũ quay đầu đi né tránh hơi thở phun ra từ trong miệng hấn.

“Không nghĩ tới.”

Ôn Gia trợn to mắt, âm thanh lên cao tám độ: “Anh vẫn muốn tự trói mình bên cạnh thằng mặt lờ A Trạch kia sao?”

“Cậu nhỏ giọng chút.” Nhíu mày lại, Bành Vũ nhìn quanh bốn phía, thấy không ai hướng về bên này thì trong lòng cũng buông xuống.

Ôn Gia cũng đảo mắt khắp nơi, hạ thấp giọng lần nữa, “Dạo này sao anh không ghé chỗ A Trạch? Phải rồi, tôi thấy gần đây hấn phát tình kinh dị còn hơn lúc trước, ngày nào cũng thay bạn trai bạn gái như thay áo mà không trùng lặp.”

Mục đích Ôn Gia nói điều đó là gì Bành Vũ không biết, có điều chắc chắn rằng lòng anh tuy còn hơi khó chịu nhưng cảm thấy như chuyện đương nhiên. Hứa Minh Trạch phong lưu đa tình mới đúng là Hứa Minh Trạch mà anh quen biết.

“Nói những điều này làm gì, tôi đã sớm không còn nhưng nhớ cậu ấy nữa.”

“Buông tay rồi?” Ôn Gia cầm chén rượu khựng lại.

“Ừ.....” Ôn Gia cười tít mắt cho vào miệng một hạt đậu phộng, Bành Vũ nhìn ra sự phớt lờ rõ trên mặt hấn, anh bật cười, “Biểu cảm phô quá đấy.” Coi như từ đây hấn ít đi một tình địch uy hiếp, cũng không cần cười sung sướng như trúng số vậy.

“Có sao?” Giơ tay sờ sờ khóe miệng, Ôn Gia biết rõ còn rảnh rỗi. Bành Vũ thẳng thắn lườm hấn một phát, sau đó nhấp lên môi ngụm rượu, “Thằng ngu cũng nhìn ra được.”

Bị phát hiện rồi..... Ôn Gia không che giấu nữa, nụ cười lại càng rạng rỡ hơn bội phần.

Lần này, Bành Vũ khinh thường không thèm nhìn hấn. Sao trước đây không nhận ra tính xấu ấy của đối phương cơ chứ? Con người quả nhiên không thể đánh giá bằng vẻ bề ngoài!

Hai tên đàn ông ngồi tại vị trí trên cao mà uống rượu, thỉnh thoảng có người đến gần đều bị Ôn Gia khéo léo từ chối.

Bành Vũ trầm suy nghĩ trong lòng: quả nhiên bất luận đi đến nơi đâu, ngôi sao sáng vẫn là ngôi sao sáng, mới ngồi một lúc đã có vài người tiếp cận đưa đẩy. Ôn Gia vẫn mỉm cười nhẹ nhàng bên ngoài, nhưng thật ra trong lòng không chịu nổi, nếu không phải vì giữ hình tượng với người nào đó, hấn đã bốc hỏa lâu rồi.

— Phiên chết được, một đám ruồi muỗi vo ve bên tai, thấy người đẹp thì cứ như ong vỡ tổ bu lại.

Liếc nhìn Bành Vũ đang hồn phách lên mây, hấn liếm khô đôi môi vờn nhẹ vị rượu, nói như không nói, “À làm sao anh phát hiện ra quán bar này?”

“Vô tình thôi.” Hình như anh nghe ai đó nhắc qua, chỉ không nhớ rõ là người nào.

Hấn là vô tình nghe được, sau đó tìm tới. Anh đương nhiên không nói thêm gì ẩn ý, Ôn Gia cũng không tự chuốc nhục, hấn hậm hực sờ sờ mũi, lại nhấp một ngụm rượu.

Tình yêu là gì? Là như dòng dung nham ồ ạt nóng chảy hòa tan hết thấy những tình cảm mãnh liệt khiến chúng đi đến chỗ hủy diệt; hoặc bình đạm lặng trôi như dòng nước, không cuồng nhiệt nhưng bền bỉ kéo dài đến vô tận.

Hứa Minh Trạch không biết yêu là gì, thế đấy, với gã nói chuyện yêu đương còn không bằng trực tiếp trèo lên giường. Nhưng là..... từ khi nghe thấy Bành Vũ nói những câu kia, gã vẫn nghĩ hoài, mình sai chỗ nào rồi? Tại sao nhất định phải cùng gã yêu đương, lẽ nào quan hệ như bạn giường đơn thuần thì không được sao? Gã có thể không đi tìm người khác! Như vậy không được sao?!

Nhẫn, ôi, một chiếc nhẫn giá trị không tới hai trăm lại dùng làm tín vật hẹn ước với gã, không cảm thấy giá quá rẻ bèo? Đúng, rẻ thật! Hứa Minh Trạch tốt xấu gì cũng là đại gia, làm sao có khả năng mang trên người thứ đồ thấp kém ấy, không phải như sỉ nhục vào mặt gã sao?

Tuy trong lòng vẫn lập đi lập lại ý nghĩ đó, nhưng hành động xối tung toàn bộ căn phòng lên để tìm chiếc nhẫn là gì thế này?!

Nhìn vào chiếc nhẫn đeo trên ngón áp út, Hứa Minh Trạch tự cười chính mình, gã không thể giải thích mình làm vậy là có ý nghĩa gì nữa.

Từ xưa đến nay gã không nói chuyện, chỉ lên giường, bây giờ đối với đám nam nữ vây quanh gã đã không còn chút hứng thú nào.

— Rốt cục là Bành Vũ thay đổi gã, hay gã vì Bành Vũ mà thay đổi?

Chuyện đó không cần phải rối rắm quá nhiều, gã xuất hiện tại quán bar Thần Quang, sững sờ nhìn đến Bành Vũ, cũng với ánh mắt ấy gã nhìn sang cái tên Ôn Gia đang dính lấy người kia.

Rất dứt khoát, phản ứng đầu tiên của gã là chạy bay tới, nắm lấy cánh tay Bành Vũ lôi ra ngoài cửa.

Ôn Gia thấy vậy ngạc nhiên vài giây, không ngờ Hứa Minh Trạch lại xuất hiện tại nơi này, bỏ mấy trăm đồng tiền đặt trên bàn, hần nhanh chóng đuổi theo hai người ra ngoài.

Bước chân Bành Vũ lảo đảo, có vẻ đi đứng rất khó khăn, do Hứa Minh Trạch bất thành lỉnh xuất hiện trước mặt lôi kéo tay anh bắt chạy một đoạn dài.

“Cậu muốn gì?” Thở hổn hển, Bành Vũ thật sự chịu không nổi, anh gạt mạnh tay Hứa Minh Trạch ra. Sắc mặt Hứa Minh Trạch tối sầm quay đầu lại, ánh mắt tràn ngập tức giận không hề che giấu, “Anh đã nói sẽ không đụng đến hần!” — Điều gã muốn nói vốn không phải như thế, nhưng mồm miệng không kiềm chế được!

“Tôi và hần chỉ là bạn bè!”

“Thật sao?” Căn bản gã không tin được có loại bạn bè nào mà dính nhau như hình với bóng còn hơn anh em sinh đôi vậy.

Hơi thở ổn định lại, Bành Vũ ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Hứa Minh Trạch, dường như trong anh nảy sinh một loại kích động phải nói với đối phương rằng Ôn Gia cũng là người thâm yêu cậu đấy, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống. Ôn Gia không nói ra nhất định là không muốn phá vỡ quan hệ, người ngoài như anh cần gì phải nhiều chuyện, tăng thêm phiền phức.

Thái độ này của anh trong mắt Hứa Minh Trạch lại biến thành chột dạ, đáng vẻ áp a áp úng của Bành Vũ làm gã không thể không suy diễn.

Buồn bực mấy ngày liên tiếp dồn nén, tựa hồ bắt đầu muốn bùng ra.

“Chỉ sợ không phải ấy chứ?”

Có ý gì? Cau mày, Bành Vũ vẫn giữ im lặng.

“Vội vàng chia tay với tôi..... Hóa ra là tìm người khác.” Gã dùng sức nắm chặt lấy cánh tay Bành Vũ lần nữa, mạnh đến mức trên mu bàn tay nổi cả gân xanh.

Bành Vũ chợt trông thấy chiếc nhẫn gã đeo ở ngón áp út, nhưng chứng minh được gì đây? Vọng tưởng nhiều chỉ đi đến kết cục tổn thương chính mình thôi.

Hứa Minh Trạch nhìn theo ánh mắt của anh hướng vào chiếc nhẫn trên tay, gã bỗng chốc nở nụ cười.

10. Chương 10

Bóng đêm mờ ảo, nụ cười lúc này của gã thật sự khiếp người.

Bành Vũ nhìn vào gương mặt với ngũ quan xuất sắc ấy, như anh đã nói, tình cảm là thứ không phân biệt được vui hay đau, quan trọng thời gian dài hay ngắn mà thôi, tình cảm có sâu sắc cũng không thể chống lại sự hao mòn mà thời gian gây ra. Anh có thể đảm bảo yêu gã mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm, nhưng ai biết được sau ngần ấy năm, tình yêu còn nguyên vẹn như trước hay không?

“Buông ra.” Bành Vũ dời ánh mắt. Hứa Minh Trạch mắt đé tai ngơ. Gã biết một khi buông tay, muốn tìm lại cơ hội sẽ rất khó.

“Bành Vũ!” Hiếm khi gã nghiêm cần gọi to tên anh như vậy, “Tại sao không chịu thử ở bên tôi?”

“Cậu cho rằng tôi là thực phẩm ăn thử trong siêu thị sao? Ném đi ném lại lúc nào tùy thích?”

“Tôi không phải.....”

“Quan niệm tình yêu của chúng ta không giống nhau.....” Bành Vũ ngắt ngang lời gã, “Cậu đã không thích tôi thì có thử 100 lần kết quả vẫn vậy, cần gì phải tự làm khó mình.”

“Sao anh biết tôi không thích anh?” Dựa theo thẩm mỹ quan của gã, nếu không thích đã đá bay anh từ lâu rồi, đâu có để bên cạnh như vậy!

“Nuôi dưỡng một con thú cưng trong suốt ba năm qua có lẽ nảy sinh tình cảm thật, nhưng cậu dám chắc tình cảm dành cho tôi là tình yêu sao, hay chỉ đơn thuần là ý lại?”

“Tôi.....” Hứa Minh Trạch nghẹn lời.

“Xem đi, cậu ngập ngừng, là vì cậu không thể xác định!” Bành Vũ tấn công không ngừng, “Suy cho cùng nếu quay về với nhau lần nữa, kết quả vẫn vậy thôi, cậu sẽ lại tìm cơ hoặc lại thỉnh thoảng ra ngoài giải quyết nhu cầu trong lúc quên tôi.”

Mở tay ra, Bành Vũ nói một câu cuối cùng, “Tóm lại chúng ta vốn không hợp nhau.”

Nói xong, không chờ Hứa Minh Trạch trả lời, Ôn Gia đuổi theo từ phía sau đã kịp tới gần.

“Phù phù, hai người sao chạy nhanh thế?” Tay vịn vào vai Bành Vũ, Ôn Gia thẳng thừng đập tan bầu không khí giữa bọn họ...

Bầu không khí có chút vi diệu, mà Ôn Gia dường như không cảm giác được gì.

“Không sao.” Dời tầm mắt, Bành Vũ trả lời như không có chuyện gì xảy ra. Hứa Minh Trạch nhìn chăm chăm vào cánh tay kia đang khoác lên bờ vai Bành Vũ, ánh mắt nhanh chóng phun lửa.

“Khụ, muốn đi làm vài chai không?”

“.....”

“Ặc, A Trạch cậu lạnh nhạt như vậy tôi buồn lắm đó.” Ôn Gia cọt nhả, Hứa Minh Trạch hoàn toàn không nhìn ra hắn buồn ở chỗ nào.

“Không có gì thì tôi về trước đây.” Hứa Minh Trạch hơi gạt tay Ôn Gia ra khỏi vai Bành Vũ, gã vội nắm lấy cánh tay anh kéo đi, gã không chấp nhận đáp án này!

Đừng làm tôi khó xử, Bành Vũ nhìn về phía gã với ánh mắt mang ý tứ như vậy. Ôn Gia xem ra vẫn là đáng về ấy, dịu dàng từ đầu đến cuối. Nhưng động tác của hắn hoàn toàn không ôn nhu, hắn tiến lên tách rời tay Hứa Minh Trạch ra.

“A Trạch cậu cứ như vậy tôi sẽ ghen đấy.....”

“Ý gì?”

“Ừm.....” Người nào đó đưa tay làm bộ dạng vuốt râu trên cằm, cố ra vẻ bí ẩn, linh cảm trong lòng Hứa Minh Trạch vốn đã chớm phát sinh nay càng thêm mãnh liệt. Quả nhiên, Ôn Gia ngay lập tức nở nụ cười tươi rói — có thể sánh với đóa hoa hướng dương — mà trả lời, “Tôi với Bành Vũ mấy ngày trước quyết định đến với nhau rồi.”

“Không thể!” Gã không tin! Qua một hồi lâu câu phủ nhận mới phun ra trong cổ họng gã. Bành Vũ kinh ngạc trợn mắt, quay đầu nhìn đương sự, nhưng anh chưa kịp mở miệng, Ôn Gia đã lớn tiếng dọa người: “Nếu cậu không tin.....” Dứt lời, hấn bất thành linh nhào đến Bành Vũ.

Đôi môi anh truyền tới một cảm giác mềm mại khiến đầu óc trở nên trống rỗng, sự “do dự” của anh làm Hứa Minh Trạch đứng bên cạnh không thể tin được, cảm thấy hết sức khó chịu.

Thật buồn cười, bạn thân nhất của gã cặp với người yêu cũ, mà tên bạn kia lại chưa biết rõ tình hình, càng buồn cười hơn là..... Gã cảm thấy nơi nào đó trong lòng rất đau, từng tế bào trên khắp cơ thể đều kêu gào vỡ nát, không được rồi!

Gã rời đi trong tình trạng hồn bay phách lạc, một mặt đại ra. Đến khi Bành Vũ phản ứng lại, chỉ thấy được bóng lưng mơ hồ của gã lao đảo bước ra xa.

“Cậu,” Anh cân nhắc dùng từ, “Đây không phải tự vứt bỏ cơ hội cho mình sao?” Anh khó lý giải được cách làm của Ôn Gia, thấy đối phương oan ức đứng thẳng người lên, “Tôi đang giúp anh đấy.” Một lý do rất đường hoàng và đương nhiên. Bành Vũ không còn lời nào để nói, càng không có lập trường mà chỉ trích, suy nghĩ một hồi anh đành thức thời im lặng, nhưng Ôn Gia không buông tha dễ dàng như thế, cơ hội này hiếm có, nếu bỏ lỡ sau này không chắc sẽ còn tình cờ gặp không. Hấn liền bảo: “Vừa rồi tôi nói với A Trạch.....”

“Sao cơ?”

“Chúng ta đang bên nhau.”

“.....”

“Cho nên sau này cứ như vậy đi ha?”

!! Cứ như vậy? Cái gì thế này? Bành Vũ thất kinh quan sát Ôn Gia một lúc, thấy vẻ mặt hấn không biểu hiện ra sự miễn cưỡng gì, anh nói: “Như vậy không tiện lắm đối với cậu chứ?”

Hấn nhún vai không sao hết, “Ván đã đóng thuyền rồi.” Ý là muốn trọn vẹn thì nhất định phải tiếp tục diễn thôi.

Chuyện phát sinh thực sự không hay chút nào, ngẫm nghĩ một hồi những gì đã xảy ra hôm trước, Bành Vũ buồn rầu thở dài, sau đó một tay đỡ cằm một tay chống trên bàn làm việc chờ người ra.

Từ sáng sớm hôm nay mí mắt của anh đã giật giật, làm anh có dự cảm vô cùng không tốt.

Quả nhiên, chẳng đến mấy phút sau cửa phòng làm việc mở ra, anh trông thấy một trụ hoa hồng lộng lẫy cao chừng nửa người xuất hiện. Cột hoa che khuất nửa thân trên cùng với gương mặt người kia.

“.....”

Toàn bộ người trong văn phòng đều dừng lại động tác, ánh mắt cùng nhau nhìn về phía cánh cửa. Trong đáy mắt thoáng hiện ý nghĩ ‘rốt cục thì ai may mắn dữ vậy, có người yêu lãng mạn như thế!’ Nhưng lãng mạn có ăn được không? Không! Cuộc sống phải có lúc lãng mạn lúc vô vị khô khan mới tăng thêm tình thú, đó là liều thuốc trăm phần trăm hiệu nghiệm.

“Xin hỏi Bành Vũ tiên sinh có đây không?” Người giao hoa lên tiếng hỏi, tay cậu đã mỗi đến mức sắp gãy. “Tôi đây.” Bành Vũ cười khổ đáp một tiếng, tiếp nhận ánh mắt nghi hoặc mà ám muội của đám người kia. — Cô bé nào to gan vậy? “Một quý cô bảo tôi đưa anh cột hoa này.” Cậu giao hoa cuối cùng mở miệng, làm những đồng nghiệp kia càng thêm nhận định số đào hoa của Bành Vũ đã đến rồi.

Lúc đầu, Bành Vũ rất ngờ vực, nhưng khi trông thấy dòng chữ trên tấm thiệp trắng tinh bên trong cột hoa, anh hiểu được ngay.

Quý cô cái con khỉ, Hứa Minh Trạch đổi giới tính lúc nào vậy? Bành Vũ do dự không chắc, anh không muốn nhận, cũng chẳng biết đối phương có ý gì.

“Xin lỗi, cậu đem về đi.”

“Nhưng quý cô kia bảo tôi nhất định phải giao tận tay anh.” Cậu giao hoa rất khó xử, đồng thời trong lòng kêu khổ — ôi đệt, sao số mình xui dữ, mới ngày đầu tiên đi giao hoa đã gặp chuyện tào lao! Thực sự vừa xuống núi đã bắt lợi rồi!

Những giáo viên khác trong văn phòng thấy thế, không nhịn được phải lên tiếng chen vào, “Thầy Bành cứ nhận đi!” Thời buổi này con gái chủ động không nhiều đâu.

“Nhưng là,” tiếp nhận ánh mắt ai oán của người nào đó, Bành Vũ không thể nói gì hơn.

Ký tên xong, đợi cậu giao hoa đi rồi Bành Vũ lại phiền não không biết nên xử lý cột hoa này làm sao.

Bỏ thì tiếc, lấy thì khác nào ngậm thừa nhận hành vi của Hứa Minh Trạch, chỉ sợ sau đó không thể yên ổn được, nên làm gì cho phải đây.....

Ngẫm một hồi, anh đảo mắt nhìn khắp người trong văn phòng, nghĩ ra biện pháp đơn giản nhất.

Trong phòng làm việc, Hứa Minh Trạch ngẩng đầu lên khỏi đồng hồ sơ, “Việc tôi giao cho cô, cô làm xong chưa?”

“Xong rồi.” Nữ trợ lý nheo mắt nhìn ngắm dung mạo xuất chúng của Hứa Minh Trạch, tràn đầy mê luyến, cô bỗng chú ý đến chiếc nhẫn đeo trên ngón tay đối phương, “Giám đốc, anh.....”

“Cái này à?” Gã giơ tay lên giống như khoe khoang chiếc nhẫn cho nữ trợ lý nhìn rõ hơn, mắt cô chợt bừng sáng như đuốc, lập tức nhìn ra, “Bằng bạc?”

“Ừ.” Gã vẫn còn hơi lúng túng, dù nói đã lấy hết can đảm đeo nó trên tay, nhưng bị nhiều người chỉ ra thẳng mặt vậy vẫn không dễ chịu gì, nữ trợ lý đại khái ý thức được sự đường đột của mình, giơ tay che miệng, “Xin lỗi, chỉ là phản xạ có điều kiện của tôi..... Ha ha.”

“Không sao.” Làm cấp trên, gã đương nhiên không thể vì loại “việc nhỏ” này mà tức giận, phải rộng lượng làm cho người kia rời đi.

Ngón tay thon dài tinh tế vuốt nhẹ lên chiếc nhẫn, gã trầm nghĩ trong lòng rốt cục anh ấy có nhìn thấy thời gian địa điểm viết trên tấm thiệp không.

Từ lâu 31 nhìn xuống, đám đông bên dưới nhỏ bé tựa như bầy kiến, Hứa Minh Trạch hiếm khi thấy căng thẳng thế này, gã chưa từng nghĩ rồi sẽ có ngày phải đoạt lại tình nhân trong tay chính người bạn thân của mình.

Trong lòng hồi hận chết đi được, rõ ràng biết bao lần thay tình nhân như thay áo, gã lại không phát hiện ra tâm ý của mình đối với người nọ. Có lẽ vì gã vốn không tin vào tình yêu, nên trong tiềm thức xem nhẹ những gì nhận được, chờ đến khi mất đi mới hối tiếc thì đã muộn. Giờ phút này trong lòng gã hạ quyết tâm phải cứu vãn tất cả.

11. Chương 11

Có một người đợi ở điểm hẹn suốt từ bảy giờ đến mười một giờ đêm tận khi quán đóng cửa, nhưng ai kia vẫn không xuất hiện.

Quá tuyệt tình rồi đấy, Hứa Minh Trạch cười khổ, bồi bàn báo cho gã rằng đã đến lúc đóng cửa, gã còn đang suy nghĩ thời gian trôi qua nhanh quá, người gã chờ đợi vẫn không thấy đâu.

Gã dùng tay vuốt nhẹ chiếc nhẫn theo thói quen — thói quen chỉ mới hình thành gần đây — có điều gã chọn sai một lần dẫn đến phải gánh chịu hậu quả không lường.

Gió mát về đêm lướt nhẹ qua gương mặt, Hứa Minh Trạch nín thật chặt áo khoác trên người, mở cửa xe ngồi vào.

Trong khoang lái cách âm hoàn toàn với bên ngoài, gã bắt đầu cảm thấy cô tịch. Ngồi ở ghế lái yên tĩnh một lúc, gã trầm mặc tựa như có bàn tay vô hình siết lấy trái tim.

— Gã đang kêu gào đáng đời mày lắm, tự làm tự chịu, chẳng đáng được thông cảm!

Đấm một cú vào cửa kính, gã không chịu nổi loại tâm trạng này — nghệt thở bức bối, bị từ bỏ như thế, quá đối cô độc trống vắng rồi.

Xe dừng lại dưới tầng trệt trước nhà Bành Vũ, gã đã biết người kia mắc bệnh sợ độ cao, cho nên thay vì nhà mình ở tầng hai mươi mấy, gã quyết định chuyển xuống dưới lầu ba sinh sống. Thì ra trước đây cũng từng vô thức nhân nhượng chiều theo đối phương, chẳng biết vì sao lại trốn tránh một cách ngu ngốc vậy.....

Hiện tại người kia không còn hy vọng gì đối với gã. Bất lực nhếch khóe miệng, gã nhận ra dù có cười giả tạo cũng không nổi.

Gã ngã lưng ra sau dựa vào ghế, toàn thân tựa hồ mềm nhũn còn hơn bùn, chỗ nào cũng bất động, không biết qua bao lâu — chính gã cho rằng đã qua rất lâu — gã gơ tay hạ cửa kính xuống, nghiêng mặt sang một bên, ánh mắt nhìn thẳng lên vị trí ban công trên lầu hai.

Bành Vũ bắt đắ dĩ nhìn Bành Tiểu Quách nhảy tới nhảy lui trên salông không chịu ngủ, anh ra vẻ nghiêm khắc bảo: “Tiểu Quách đi ngủ!”

“Không muốn,” Bành Tiểu Quách lắc đầu, “Tiểu Quách còn chưa tắm mà.”

Cháu cũng tự biết mình chưa tắm sao, Bành Vũ thầm oán trong lòng, nhưng ngoài mặt lại nói: “Bây giờ chú soạn quần áo rồi dẫn cháu đi tắm nhé.”

“Không được!”

“Lại làm sao.”

“Quần xì voi lớn của Tiểu Quách chưa khô!”

“..... Ừ nhỉ mới giặt hồi chiều!” Nói xong, Bành Vũ liền nhận ra thằng bé chỉ đang kiêu cố không muốn ngủ sớm, ý thức được điều này anh không khách khí nữa, bèn đến gần bế đứa nhóc lên, “Không muốn cũng phải tắm, nhanh nhanh rồi đi ngủ!”

“Không!” Bành Tiểu Quách giãy giụa đến cùng, “Cháu chỉ mặc quần xì voi lớn.”

“Không được kêu!” Nửa đêm ảnh hưởng đến giấc ngủ người khác thì không hay, “Còn la nữa chú sẽ ném cháu xuống lầu cho ông kẹ bắt đi luôn!” Nói xong, để tăng cường độ tin cậy, anh cố tình bước ra ban công. Bành Tiểu Quách sợ hãi ôm chặt bắp đùi anh, hai mắt nhắm nghiền. Không ngờ đợi hồi lâu chưa thấy động tĩnh, cậu bé hé mở một mắt, trong đêm đen qua lớp màn mỏng thoáng nhìn thấy một chiếc ô tô màu trắng.

Bành Vũ cũng hơi ngạc nhiên, bực bội — nơi này chẳng phải cấm đậu xe sao?

Nhưng nghi ngờ của anh được giải đáp rất nhanh, vì anh trông thấy Hứa Minh Trạch trong xe bước ra, từ ban công lầu hai trên cao nhìn xuống Hứa Minh Trạch dường như ẩn vào bóng đêm.

Có chút chột dạ dời mắt, anh bỗng nhớ hôm nay mình không đi đến điểm hẹn đã ghi trên bưu thiếp. Sau đó lại nghĩ người này không phải chờ đợi anh tới tận giờ đấy chứ?

Nếu là trước đây, nhất định anh sẽ phấn khích đến mức hăng tiết ngủ không yên cả đêm, nhưng bây giờ chỉ có phiền não vô tận.

“Chú.....?”

Giọng nói ngập ngừng của Bành Tiểu Quách kéo Bành Vũ khỏi tình trạng thất thần, anh vội rút tầm mắt về, làm như chưa từng xảy ra chuyện gì, quay đầu đi vào phòng khách.

Hứa Minh Trạch thất vọng thở dài, vừa rồi gã đúng là muốn dùng chiêu này khiến đối phương hồi tâm chuyển ý, có điều thất bại ê chề, Bành Vũ quyết tâm không muốn dây dưa cùng gã. Ngồi vào xe trở lại, Hứa Minh Trạch thật vất vả phục hồi hơi thở như vừa bị rút khô, gã vô lực nhắm mắt, ngồi ghế lái nhưng không có ý định muốn rời đi.

Rốt cục giúp Bành Tiểu Quách nghịch ngợm kia tằm xong, Bành Vũ nhân lúc phơi khô quần áo nhanh chóng tiến ra ban công, thấy chiếc ô tô dưới kia vẫn chưa đi khỏi. Chần chừ một lúc, anh thả móc áo xuống rồi bước vào trong.

“Thùng thùng —”

Nghe được tiếng động đập vào cửa kính xe, Hứa Minh Trạch miễn cưỡng nâng mí mắt, lập tức kinh ngạc trợn to, sống lưng bật dậy thẳng tắp, vội kéo cửa xe xuống ngay.

“Bành Vũ?” Gã không phải đang nằm mơ chứ?! Ngấm ngấm, gã mau chóng mở cửa bước khỏi xe.

“Cậu về đi, muộn rồi.”

Câu nói này như một gáo nước lạnh tạt vào mặt Hứa Minh Trạch vừa mới sung sướng lú đầu ra. Gã ngây ngẩn nhìn người kia, đôi môi mấp máy, dáng vẻ không dám tin. Bành Vũ né tránh ánh mắt gã, nhìn xuống nền đất thấp giọng nói: “Cậu cứ thế làm tôi rất phiền phức mọi.”

Phiền phức? Hứa Minh Trạch nở nụ cười châm chọc, “Trước đây lúc anh bám dính lấy tôi, sao không nghĩ rằng tôi cũng rất phiền phức mọi?”

Bành Vũ ghen trong họng, đành áy náy nói: “Xin lỗi.” Ngoài ra anh không biết nói gì hơn.

Trong bầu không khí im lặng giữa hai người, Hứa Minh Trạch nhìn Bành Vũ mà lòng cuộn cuộn bất an, chỉ muốn làm cái gì đó.

Rốt cục, đợi một hồi lâu sau, ngay lúc Bành Vũ cho rằng cứ đứng như vậy đến sáng cũng được thì Hứa Minh Trạch lên tiếng, “Anh không phải đang cập với Ôn Gia thật chứ?”

Vấn đề này quá nhiều anh đã hai đêm nay, ngày kia còn vì thế mà đi bar uống rượu. Tuy rằng hôm sau tỉnh lại ký ức cũng không nhớ gì lắm.

“Tôi với hắn.....” Bành Vũ nhận định trong lòng rằng không mong Ôn Gia vì chuyện hoàn toàn không tồn tại này mà nảy sinh mâu thuẫn với Hứa Minh Trạch, vì thế anh hơi do dự một chút rồi nói ra chân tướng sự thật, “Cũng không có gì.”

“Thật không?” Hứa Minh Trạch mừng như điên, tâm tình gã bây giờ thực sự như quanh quẩn giữa thiên đường và địa ngục.

“Ừ.” Bành Vũ kìm nén cảm giác kỳ quái trong lòng rồi gật đầu một cái.

“Muộn rồi, cậu mau trở về đi thôi....” Bành Vũ ân cần nhắc nhở, lúc này xuống đây đã gần mười hai giờ.

Hứa Minh Trạch chớp mắt chưa xót, hít hít mũi, “Tôi có thể ở lại qua đêm được không?” Thật ra gã đang bắt đầu cảm lạnh.

Bành Vũ nhíu chặt mày khó xử, “Nhà tôi không có phòng dành cho khách...”

Không sao, tôi với anh ngủ chung giường, suýt chút nữa Hứa Minh Trạch phun câu này ra, nhưng cũng may lý trí vẫn còn, biết nói ra hậu quả sẽ thế nào, “Tôi ngủ phòng khách cũng được.”

“Nhưng...?” Bành Vũ muốn từ chối, mà câu nói bất chấp của Hứa Minh Trạch làm anh ngậm lưỡi lại không thể mở miệng.

“Lái xe trong trạng thái mệt mỏi dễ gặp tai nạn đấy.”

Vậy cũng được, anh tự giận bản thân mình, chỉ là một đêm thôi mà. Xoay người đi không nói một lời, Bành Vũ dắt Hứa Minh Trạch lên lầu hai bằng thang bộ.

Nằm trên sofa phòng khách, Hứa Minh Trạch chỉ cảm thấy rất khó chịu sau lưng, khác xa với giường êm nệm ấm ở nhà mình.

Hứa Minh Trạch không buồn ngủ chút nào, hai mắt đờ đẫn nhìn chăm chăm lên trần nhà màu trắng như tuyết, gã bỗng ngồi bật dậy khỏi sofa, tấm chăn mỏng che kín ngực trượt xuống đùi.

Gót chân nhẹ nhàng bước rón rén, gã mở ra cánh cửa phòng ngủ chính, đến khi tầm mắt thích ứng được với bóng đêm có thể nhìn thấy đường viền cơ bản của nội thất, gã chậm chậm bước lại gần chiếc giường to. Trước mặt là Bành Vũ đang ngon giấc, Hứa Minh Trạch lấy hết 12 vạn phần cẩn thận nâng tay, cả người từ từ bò lên nằm bên cạnh Bành Vũ. Mũi gã tràn ngập mùi cơ thể quen thuộc của người kia, Hứa Minh Trạch đang khó ngủ rất cực mắt cũng bắt đầu sụp xuống rồi.

Lúc sắp ngủ gã không nhận được mà nghĩ rằng, phải chăng đây coi như một bước đột phá?

Sáng sớm hôm sau, những tia nắng đầu tiên lười nhác chiếu rọi xuyên qua rèm cửa sổ rải đều khắp sàn nhà.

Người nào đó nhẹ nhàng “A” một tiếng trên giường, nếp lông mày đẹp đẽ dường như có ý không kiên nhẫn.

Anh vươn mình, cánh tay chạm vào một người khác trên giường, anh lim dim nâng mí mắt, muốn xác định rõ thực hư, nhưng vừa nhìn thấy người đang nằm kia thì toàn thân anh bừng tỉnh.

Giường anh dư ra một người từ hồi nào vậy?! Mà tên này sao quen thuộc quá? Anh lật thân thể người kia qua thật cẩn thận, đúng là Hứa Minh Trạch chứ ai!

Chuyện gì xảy ra? Anh gơ tay xoa xoa hai bên huyệt thái dương trên trán, sau đó nhớ lại chuyện tối qua, cơ mà..... Người này lẽ ra phải ngủ trên sôpha phòng khách chứ? Tuy nhiên ngẫm nghĩ một lúc, anh thấy một người đã quen ngủ trên giường mềm mại làm sao có thể chịu được cả đêm nằm ở sôpha? Huống chi cái ghế đó cũng chẳng phải hàng cao cấp.

Bước vào phòng tắm rửa mặt, khi anh từ trong đi ra thì Hứa Minh Trạch vẫn chưa tỉnh ngủ. Một Hứa Minh Trạch yên bình như thế anh chưa từng thấy bao giờ, không mang chút xúc nổi nào của ngày xưa, lúc này gã thật đẹp, bình lặng mà vô hại. Nhưng trên thực tế chỉ cần là người hiểu rõ gã đều biết con người thật của gã ác liệt đến mức nào, thành thử đối với con người hoàn toàn không thể chỉ đơn thuần đánh giá ở bề ngoài.

Bành Vũ thở dài lùi ra khỏi phòng, anh thả bộ xuống lầu đi mua bữa sáng. Đến khi Hứa Minh Trạch tỉnh lại phát hiện độ ẩm bên cạnh mình đã sớm lạnh tanh.

Vội vã nhảy xuống giường, nhiệt độ lạnh lẽo của nền gạch xuyên thấu vào lòng bàn chân thông qua lớp thảm trên sàn nhà, Hứa Minh Trạch hơi khó chịu, trong xoang mũi có chút ngứa ngáy.

Bây giờ trời đã nhanh chóng vào thu, thời tiết buổi sáng còn hơi chớm lạnh, Hứa Minh Trạch đột ngột tiếp xúc với nền gạch đương nhiên sẽ bị nhiễm lạnh rồi, hơn nữa trước đó còn mang trong người chút cảm mạo.

Chào đón Bành Vũ bước vào cửa chính là một tiếng hắt hơi cực kỳ lớn.

“Bị cảm?” Sau khi giật mình một cái, Bành Vũ buông túi sữa đậu nành xuống, tiến đến gần áp tay vào trán Hứa Minh Trạch. Vành mắt Hứa Minh Trạch chợt đỏ hoe, cả người vô cùng khó ở, mũi nghẹt, mắt cay xè.

Gã chưa từng biết thì ra cảm mạo nó kinh khủng thế này.

Bệnh tới như núi sập, ai cũng biết đa phần những người nào giờ ít ốm, một khi sinh bệnh sẽ rất nặng đồng thời khó bình phục. Hứa Minh Trạch cũng vậy, nhưng thấy Bành Vũ vì gã mà đo nhiệt độ cơ thể rồi gọi bác sĩ, loay hoay đủ thứ, gã cảm thấy hết thấy đều thật đáng giá.

Thậm chí gã chấp ngay cơ hội này để làm hòa với Bành Vũ. Bệnh nhân nằm liệt giường, cứ rầm rì xin Bành Vũ giúp nào là uống nước nào là thuốc men.

Bành Tiểu Quách thấy thế liền bất mãn, chạy qua phòng Bành Vũ khóc lóc ăn vạ, lập tức kéo hết sự chú ý của Bành Vũ về mình.

Hứa Minh Trạch cắn răng ôm hận trong lòng, một tên đàn ông hai mươi mấy tuổi lại đi “tranh giành tình cảm” với một đứa nhóc...

— Tiết tháo vứt đâu cả rồi?

12. Chương 12

Vài ngày sau đó, Hứa Minh Trạch ý mình là bệnh nhân nên ở lì nhà Bành Vũ không đi. Tất cả đối với gã sao mà dễ dàng tốt đẹp quá, suýt chút nữa đã quên mất chuyện xảy ra giữa gã và Bành Vũ.

Gã quên rằng tuy tính tình Bành Vũ rất ôn hòa, nhưng một khi vượt qua giới hạn sẽ không thể khoan dung được nữa. Sở dĩ có thể tha thứ chẳng qua chỉ là cảm giác không quan trọng, chứ sự rung động về mặt tình cảm đã sớm tiêu tan rồi.

Tận khi Ôn Gia đến, trong lòng gã mới xuất hiện cảnh giác, nếu là trước đây gã sẽ không thể nào tin được có ngày lại bị tên bạn thân cướp mất người yêu, nhưng sự thật rành rành trước mắt, gã mới bắt đầu nhìn thẳng vào.

Thấy Ôn Gia ân cần gấp rau cho Bành Vũ, trong lòng gã đắng chát, người vốn đang mang bệnh nên khẩu vị không tốt, lúc này hoàn toàn mất cả. Nhưng gã vẫn tự ngược bằng cách cố nhét đầy thức ăn vào dạ dày — vì muốn kiểm soát phá hoại bầu không khí ám muội giữa hai người kia.

Giả sử không biết sự thật trước từ miệng Bành Vũ, có quỷ mới tin hai người hoàn toàn trong sáng.

Sau bữa tối, Hứa Minh Trạch rủ Ôn Gia ra ngoài ban công hút thuốc, còn Bành Vũ mang tạp dề phụ trách việc dọn dẹp cơm thừa canh cạn trên bàn ăn, vì thế không biết hai người bọn họ đang lén nói chuyện với nhau. Trong mắt anh hành động đó chỉ đơn thuần là bồi dưỡng tình cảm giữa hai thằng bạn thân mà thôi. Đứng trên ban công nuốt mây nhả khói, lớp sương trắng từ miệng phun ra dần hòa tan vào làn gió mát, không khí vẫn vương mùi vị cay đắng còn lưu lại, y như tâm tình Hứa Minh Trạch lúc này.

“Ôn Gia, chúng ta quen biết đã bao lâu?” Hai người đứng cạnh nhau lẳng lặng rít xong điếu thuốc, Hứa Minh Trạch không nhẫn nại được phải cất tiếng hỏi, có điều câu hỏi chênh lệch mười vạn tám ngàn dặm với những gì trong lòng đang nghĩ.

Ôn Gia kinh ngạc nhìn một chút, tuy cảm thấy khó tả, nhưng vẫn thành thật trả lời: “Mười năm rồi.”

Đúng thế đã mười năm rồi, Hứa Minh Trạch lộ ra một ý cười ẩn chứa tự giễu, “Không ngờ qua nhiều năm như vậy.” Thế nhưng, “Tại sao hôm ấy lại nói dối tôi rằng cậu đang ở bên Bành Vũ?”

Tại sao ư? Chậm rãi hít một hơi thuốc rồi lại phun ra, Ôn Gia trả lời Hứa Minh Trạch với thái độ bắt đầu thiếu kiên nhẫn, “Bởi vì cậu và anh ấy không hợp nhau, vì tôi muốn theo đuổi anh ấy, vì bọn tôi thực sự đang bên nhau, hài lòng chưa?”

“Chưa hài lòng!” Hứa Minh Trạch tức giận đến mức hai con mắt sắp bốc lửa, “Cậu biết rõ anh ta thích tôi.”

“Trước đây thôi!” Hãy nhìn vào sự thực đi, “Bây giờ chưa chắc.” Ôn Gia không phải loại thanh niên nông cạn cái gì cũng không hiểu, thái độ Bành Vũ đối với Hứa Minh Trạch thế nào hẳn thấy hết.

“Tôi...!” Hứa Minh Trạch nén một bụng lửa giận không thể phát tiết, Ôn Gia chọc trúng vào nỗi đau của gã, khiến gã không phản bác được gì.

Hắn thở dài, giọng điệu bỗng dịu lại, “Cậu với anh ấy thật sự không hợp, hơn nữa trước đây cậu thay tình nhân hết lớp này đến lớp khác có thấy đau lòng gì đâu? Sao bây giờ tình thánh vậy?”

“Ai cần cậu lo!” Hứa Minh Trạch nâng tay cào tóc, chiếc nhẫn bạc trên ngón áp út vừa lúc đập vào mắt Ôn Gia, “Đây là?” Trong lòng hắn có chút phỏng đoán mơ hồ.

Hứa Minh Trạch cười ngọt ngào, gã đang cố ý muốn chọc giận Ôn Gia, “Bành Vũ tặng đấy.”

Ôn Gia khinh thường liếc mắt ra sau, một lời nói toạc, “E là tặng hồi lúc trước.....”

“Ặc!” Bị chọc trúng chỗ đau, Hứa Minh Trạch nổi đóa, “Cậu không thể nói được gì tốt sao?!” Dù lúc trước cũng là anh ấy tặng!

“Nói gì mới được?” Thái độ Ôn Gia vẫn trước sau như một, “Sự thật thôi, nói dễ nghe thì cậu với anh ấy không hợp nhau, khó nghe thì cậu không xứng với anh ấy, tay chơi như cậu nên quay về thế giới ăn chơi của mình, đừng tới đây quấy nhiễu người khác.”

“Vậy còn cậu?” Hứa Minh Trạch không chịu yếu thế, “Cậu cho rằng cậu tốt hơn tôi?”

Ít ra tốt hơn cậu, Ôn Gia quay mặt sang nơi khác phun một ngụm khói thuốc, kể ra Hứa Minh Trạch là bạn bè quen biết đã nhiều năm của hắn, nếu có thể hắn cũng không muốn làm căng quá mối quan hệ, nhưng rõ ràng có một số việc không phải muốn khiêm nhượng là được, “Tôi không bao giờ muốn lấy khuyết điểm dưới chân người khác ra cười cợt, càng không có ý định một mặt hưởng thụ sự phục tùng của người kia mặt khác lại chán ghét khinh bỉ.”

Những gì hắn nói đều là điều Hứa Minh Trạch từng làm qua. Gương mặt Hứa Minh Trạch như ăn phải con ruồi, “Quá khứ rồi sẽ trở thành lịch sử.”

“Nhưng lịch sử sẽ không vì là lịch sử mà thay đổi.”

Hai người nói xong đột nhiên trầm mặc xuống, Ôn Gia thấy Bành Vũ đi tới hướng bên này, hắn vội dụi tàn thuốc trên tay.

“Tôi có gọt chút hoa quả, các cậu vào ăn đi.” Từ phòng khách đi ra, anh đều có thể ngửi được một luồng khói thuốc xộc vào mũi, không nhận được anh liền nhíu mày, Hứa Minh Trạch cảm giác hơi bất an, luống cuống cả tay chân.

“Sau này đừng nhả nhiều khói thế.” Không biết câu nói dành cho người nào, cả hai đều tự cho rằng anh đang nói mình, Bành Vũ không giải thích gì thêm.

Lúc ăn trái cây, Ôn Gia dùng nĩa bỏ vào miệng một miếng táo, sau đó ghim một miếng khác đưa lên miệng Bành Vũ, “Táo ngọt đấy, anh ăn đi.”

Thái độ hắn vô cùng tự nhiên, như thể tiện tay làm vậy, Bành Vũ không suy nghĩ nhiều, cứ thế cắn một miếng. Hứa Minh Trạch ngồi bên kia cảm thấy cực kỳ chói mắt, gã dám khẳng định trăm phần trăm Ôn Gia chắc chắn là cố ý!

Nhưng nguyên nhân khiến gã chưa xót chủ yếu vì Bành Vũ cũng thuận theo. Miếng táo trong miệng lập tức mất đi vị ngọt vốn có, Hứa Minh Trạch hậm hực nuốt trọng xuống, rồi không hứng thú ăn thêm nữa.

Ôn Gia tùy ý đảo mắt khắp phòng khách, phát hiện thùng quỹ nhỏ thường ngày dính lên Bành Vũ hôm nay không thấy đâu, “Tiểu Quách đâu rồi?” — coi kìa, gọi một cách thân thiết vậy.

Bành Vũ cắn táo trả lời qua loa, “Đến nhà bạn học ngủ lại rồi.” Đôi môi mấp máy lộ ra hàm răng trắng.

Hứa Minh Trạch nhìn anh thật chăm chú, đến khi nghe đối phương bảo muốn gã về nhà đi mới nhanh chóng lấy lại tinh thần, “Tôi còn chưa khỏe mà.” Lần này về rồi, không biết lần sau khi nào mới có thể vào gian phòng này.

“Tôi thấy cậu khỏe như vâm ấy.”

“Làm gì có!” Hứa Minh Trạch hung hăng trợn mắt nhìn Ôn Gia, hận không thể chém hắn ra trăm mảnh, đỡ phải tranh giành Bành Vũ với hắn.

Bành Vũ làm gì không nhận ra tâm tư của gã, cũng vì thế mới để Ôn Gia đưa gã về, nhân cơ hội cho hai người bọn họ hòa hoãn với nhau, “Để Ôn Gia đưa cậu về đi, nhà tôi không có dư chỗ ngủ.”

“Tôi ngủ trên sôpha cũng được.....” Hứa Minh Trạch kháng nghị trong vô vọng. Thật ra Bành Vũ không tin vào lý do thoái thác của gã nữa.

Ôn Gia thì vô cùng tình nguyện đưa quả bom hẹn giờ bên người Bành Vũ này đi thật xa. Tuy hiện tại Bành Vũ đã sớm mất đi cảm tình như lúc trước đối với Hứa Minh Trạch, nhưng chuyện yêu đương không ai lường được, giả như ngày nào đó tình cũ đột nhiên bùng phát thì sao, hắn cần phải đề phòng dù chưa xảy ra.

Tiến hai người bọn họ, Bành Vũ thở dài một hơi từ lồng ngực, sau đó bước vào phòng ngủ.

Chỉ ăn bữa cơm mà anh cảm giác như vừa đánh một trận chiến, toàn thân mệt rũ rời.

Sau đó vài ngày, Hứa Minh Trạch lấy các loại cơ tiếp cận Bành Vũ, nhưng đều bị bơ hoặc từ chối. Bành Vũ thực sự không nghĩ ra Hứa Minh Trạch bị cái gì nhập nữa, rõ ràng đã cự tuyệt lại cứ bám dính không thôi.

Nếu không trải qua những gì đã xảy ra, có lẽ anh sẽ tin rằng gã yêu thương anh thật sự.

“Rất cực cậu muốn sao?” Đây là lần thứ hai mươi lăm Bành Vũ hỏi ra câu này. Hiện tại đang ở trường đại học, anh còn có tiết lên lớp, “Cậu không phải đi làm à?”

Hứa Minh Trạch mặt dày cười hì hì nói, “Anh đang lo lắng cho tôi? Không sao đâu, hôm nay công ty cũng rảnh rồi.”

“Ai quan tâm cậu.” Bành Vũ yên lặng oán thầm, anh thật không hiểu người này đang muốn làm trò gì, lẽ nào vui đùa với anh rất vui? Hay còn muốn Bành Vũ ở bên cạnh hầu hạ này nọ?

Thấy thái độ găng sức từ chối lộ ra trên mặt anh, nụ cười của Hứa Minh Trạch dần dần biến mất. “Bành Vũ anh nói thẳng ra đi, anh muốn thế nào mới chịu tha thứ cho tôi?”

Bành Vũ lắc đầu, “Đây là việc của cậu, e rằng không liên quan đến tôi.”

“Không liên quan thế tại sao anh cứ một mực từ chối? Trước đây chưa bao giờ anh đối xử với tôi như vậy.” Nói rồi, Hứa Minh Trạch kích động đưa tay nắm lấy vai Bành Vũ.

“Cậu cũng nói đó là trước đây, tôi chẳng phải đã bảo tình cảm không có với đây, chỉ có thời gian dài ngắn, yêu đương dù có sâu sắc cũng không thể không hao mòn vì những gì cậu gây ra, bây giờ mọi tình cảm của tôi đã sớm bị cậu dốc cạn sạch, không còn một chút.”

Hứa Minh Trạch sững sờ khẽ nhếch miệng, “Vậy tôi phải làm sao? Ngay khi tôi nhận ra mình yêu anh thì anh lại vứt bỏ tôi?”

Vứt bỏ? Không, tội danh này đối với anh quá nặng rồi, “Rõ ràng là cậu không để ý đến cảm nhận của tôi trước, làm sao lại biến thành lỗi do tôi?”

— Rõ ràng là cậu không để ý đến cảm nhận của tôi rồi ve vãn người khác, tại sao kết quả lại là tôi sai?

“Hứa Minh Trạch cậu chỉ là thiếu một người quản gia luôn túc trực cạnh mình để chăm sóc. Vì tôi rời đi nên cuộc sống cậu trở nên rối loạn, cậu không quen, cậu lầm tưởng sự ỷ lại vào tôi thành tình yêu.”

Hứa Minh Trạch nghe mà nửa tỉnh nửa mê, dường như bị nói trúng rồi, cảm giác có gì đó sai sai, nhưng trong một khoảnh khắc gã không thể nói ra được.

Gã còn đang lăm lăm, lại bị Bành Vũ tấn công cho mấy câu, phải chăng tình cảm của gã đúng như Bành Vũ nói, chỉ là ỷ lại? Đúng đó ngơ ngác một hồi, bộ dáng của Hứa Minh Trạch trong sáng như “con cừu nhỏ bị lạc đường”. Bành Vũ nhìn gã, bất chợt cảm thấy mình sao lạnh lùng quá, chỉ cần một thứ gì đó có chút vết nhơ, dù là thứ anh yêu thích cũng không ngần ngại bỏ đi.

Kỳ thực anh không lương thiện như vẻ bề ngoài.

Có thể anh không để ý đến những người Hứa Minh Trạch qua lại, nhưng không thể khoan dung việc đối phương vừa yêu đương với anh vừa phát sinh quan hệ giường chiếu với người khác, anh cảm thấy thật dơ bẩn.

“Không có chuyện gì thì về đi, một thời gian sau tự khắc cậu sẽ nhận ra, thực sự đối với tôi cậu không hề có tình yêu.”

Sau đó, thấy Hứa Minh Trạch gật đầu, anh cũng không nói thêm gì nữa, những gì cần nói đã nói, anh không tin Hứa Minh Trạch không suy nghĩ thấu đáo, vấn đề của một cá nhân thì việc gì phải khiến đến hai người không thoải mái?!

Hứa Minh Trạch trở về, lúc ngồi trên xe gã suy nghĩ bao quát chuyện của Bành Vũ lại một lần, đến giữa trưa gã quên mất phải quay về công ty.

Hồi phục tinh thần thì sắc trời đã sẫm tối.

Mà tại một nơi khác, Bành Vũ bắt đầu hại não, mấy ngày nay Ôn Gia đều đến ăn cơm, đồng thời thỉnh thoảng làm ra vài hành động ám muội khiến người ta hiểu lầm, dù thần kinh anh có thô cũng nghĩ thấy điểm không thích hợp. Nhưng ngoại trừ giả vờ không biết, anh còn có thể làm gì?

Nếu hỏi thẳng lời câu trả lời là phủ nhận, bị cười nhạo vì ăn dưa bỏ thì sẽ thế nào? Cho nên im lặng là tốt nhất.

Bình tới tướng đỡ, nước tới lấy đất ngăn, mọi việc luôn có phương án giải quyết.

Bành Vũ thấy mình dần trở nên giống Hứa Minh Trạch, thêm cảm giác ảm cúng trong khi không muốn trả giá.

Không xoắn xuýt mãi với vấn đề thừa thãi này nữa, sau bữa cơm tối Bành Vũ dắt đứa nhóc nhà mình ra công viên tản bộ.

Ánh đèn rực rỡ chiếu sáng khắp công viên, sắc xanh của đèn huỳnh quang lan tỏa trên từng nhánh cây tùng lớn. Nếu chỉ đơn độc một mình đi trong rừng tuyết đối sẽ cảm thấy sờn cả tóc gáy, như có ai rình rập theo dõi, nhưng lúc có nhiều người thì không như vậy, hai chú cháu chỉ thấy cảnh sắc vô cùng đẹp.

Bàn tay nhỏ của Bành Tiểu Quách được nắm gọn trong lòng bàn tay Bành Vũ, đôi chân từng bước một bước đi.

“Chú à, tại sao họ phải làm cây phát sáng? Nhìn giống xác sống trong phim quá ~” Đứa nhỏ bĩu môi, nói ra sự thực. Bành Vũ không trả lời, chỉ cười xoa đầu cậu.

13. Chương 13

Bành Tiểu Quách có vẻ không chịu, vẫn cứ lôi kéo Bành Vũ đòi bằng được đáp án. Bành Vũ thấy thế cũng thuận miệng đáp lại vài câu. Theo như tính tình Bành Tiểu Quách mà anh vốn hiểu rõ, thằng bé muốn biết những thứ kia dùng để làm gì, chẳng qua anh chỉ muốn nhìn bộ dáng cậu vò đầu bứt tai đòi đáp án.

Không có được hiệu quả như mong đợi, cái miệng nhỏ của Bành Tiểu Quách mất hứng chu ra. Ôn Gia thấy vậy cười nói: “Cậu nhóc nhà anh ranh ma tính quái nhỉ.”

Bất luận nói gì, chỉ cần một lời khích lệ, là người giám hộ của đứa nhỏ hẳn sẽ rất vui vẻ, Bành Vũ cũng giống vậy, vừa nghe Ôn Gia khen ngợi Bành Tiểu Quách thì nụ cười trên mặt anh lại tăng thêm mấy phần.

“Ừ, đứa nhóc này làm khó tôi không ít đâu.” Nói xong, anh vỗ bàn tay vào sau gáy cậu bé. Bành Tiểu Quách nổi giận, vung cánh tay nhỏ lên, “Chú đừng đánh đầu Tiểu Quách, sẽ biến thành ngốc!”

“Ha ha.....” Ôn Gia tùy tiện cười to, chọc cho Bành Tiểu Quách trừng nhìn bất mãn, hậu quả của việc cố kìm nén là gương mặt khô ngô kia trở nên cực kỳ vụn vẹo.

Chép miệng một cái, Bành Tiểu Quách quyết định giả vờ không thèm nhìn Ôn Gia, quay đầu nói với Bành Vũ: “Chú ơi, con khát nước.”

Bành Vũ đảo mắt nhìn xung quanh, phát hiện cách đó không xa có một quán nhỏ, “Vậy cháu ngoan ngoan đứng yên ở đây với chú Ôn đừng đi đâu, chờ chú quay lại biết chưa?”

“Dạ!” Cậu bé gật gù nặng nề. Bành Vũ không an tâm dừng lại một hồi, sau đó mới xoay người bước đến vị trí cửa hàng. Tốc độ đi của anh không tính là nhanh nhưng cũng không chậm, nếu người ngoài quan sát không kỹ sẽ rất khó nhận ra chân anh có tật. Ôn Gia nhìn theo bóng lưng anh biến mất trong đám người, gương mặt làm bộ nghiêm lại liếc nhìn Bành Tiểu Quách, khuôn mặt nhỏ của cậu bé lấm tấm mồ hôi — có lẽ vừa nãy chạy tới chạy lui nên nóng người.

“Tiểu Quách?” Ôn Gia ngồi xổm xuống bắt đầu làm thân với cậu bé, “Năm nay mấy tuổi? Học lớp mấy?”

“Tám tuổi!” Cu cậu vẫn xụ mặt, nói ra một câu khiến Ôn Gia ghen lời, “Chú này, chú cười nhìn quái dị quá nha.”

Trời ạ..... Ôn Gia ngượng ngùng sờ sờ mũi, cười gượng, “Thật không.....”

“Dạ!” Đứa nhỏ gật đầu thật lòng, không hề thấy lời nói của mình có vấn đề gì. Tâm tư người lớn quá khó đoán, thôi cậu cứ làm trẻ con là được rồi.

Thở dài một cách thất bại, trước kia hẳn còn có ý định dụ thằng quý nhỏ hỏi thăm Bành Vũ xem có đang thích ai khác không, chẳng ngờ vừa bắt đầu đã không ra gì. Không biết thằng quý nhỏ này cố ý hay vô tình đây.

“Vậy ba cháu đâu?” Ôn Gia quyết định lái sang chuyện khác.

“Chú nói ba chết rồi.”

“Ặc —” Ôn Gia bị nước miếng của mình làm sặc. Quá thô thiển, thằng quý nhỏ này rốt cục có biết hàm nghĩa của từ “chết” này không? Sao lại nói ra như chuyện đương nhiên ấy.

Ôn Gia không biết lúc Bành Tiểu Quách mới sinh vài tháng đã được Bành Vũ nhận làm con nuôi, khi đó còn nhỏ không biết gì, làm sao cậu có cảm tình được đối với người cha chưa từng gặp mặt? — Dù có cũng là mơ mơ hồ hồ, không chân thực — trong tiềm thức, Bành Vũ là người đã dưỡng dục mình.

Lớn lên Bành Vũ cũng trở thành cha của mình.

“Này.....” Ôn Gia lại chuyển sang đề tài khác, “Cháu có biết một chú tên Hứa Minh Trạch không?”

Chú nào cơ? Bành Tiểu Quách mơ màng, đến khi nghe Ôn Gia miêu tả “Cái chú mà ăn mặc lộng lẫy như hoa khổng tước ấy” mới hiểu được, bỗng nhiên nhớ ra rồi nói: “Chú đang nói đến chú xấu xa kia phải không?”

Chú xấu xa? Hai mắt Ôn Gia nhắm lại, không có ý tốt, “Ừ, chính là chú ấy. Cháu cảm thấy chú Bành thích chú xấu xa hay là thích tôi?”

“Ai cũng không thích!” Bành Tiểu Quách vô cùng chắc chắn, “Chú thích Tiểu Quách nhất!”

“.....” Ngồi xồm một mội, Ôn Gia điều chỉnh tư thế một lúc, tiếp theo thay đổi phương pháp khác uyển chuyển hơn, “Không phải loại thích ấy, à..... Đặc biệt là, cháu thấy chú Bành muốn chung sống với ai?” Lần này hỏi thẳng vậy đã hiểu chưa?

“Dạ.....” Bành Tiểu Quách làm bộ dáng sờ sờ cảm giống như người lớn, qua một lúc lâu, trước ánh mắt vạn phần mong đợi của Ôn Gia, cậu bé rốt cục trả lời, có điều đáp án vẫn làm Ôn Gia cảm thấy sụp đổ, “Chú của cháu chỉ chung sống với Tiểu Quách.” Tuy nói Bành Tiểu Quách còn nhỏ mà có võ, nhưng cảm giác cậu rất người lớn.

Có những chuyện cậu không hiểu dù chỉ là một chút, lại càng không rõ những phức tạp gút mắc giữa người lớn với nhau.

Vai bắt lực thông xuống, Ôn Gia xem như nhìn nhận sự khôn khéo của tên quý nhỏ này, kỳ thực nó cũng chả hiểu gì đâu.

“Được rồi, hỏi cháu câu đơn giản hơn!” Ôn Gia lập tức không quanh co lòng vòng nữa, muốn hỏi thẳng vào vấn đề, “Cháu có thích chú Bành chung sống với tôi không? Hay là với chú xấu xa kia?”

Hỏi xong, sợ thằng bé trả lời kiểu như lúc nãy khiến đáp án vẫn vô ích, hẳn vội bổ sung một câu, “Không được nói không thích, phải chọn một trong hai!”

Câu này rốt cục làm khó Bành Tiểu Quách, thật ra cậu bé muốn trả lời ‘không thích cả hai’, nhưng chú quái dị trước mắt lại không chấp nhận đáp án ấy.

“Chú ạ, vấn đề này thật khó quá.” Có điều, để được giải thoát sớm, cậu bé vẫn trả lời trái với lương tâm, “Thích chú, nhưng mà... phải sống chung với cả cháu nữa.”

Vậy là được rồi, Ôn Gia thỏa mãn xoa nhẹ đầu Bành Tiểu Quách vài cái, “Nhớ kỹ những gì nói này giờ không được kể lại với chú của cháu nghe chưa, nếu kể lại miệng sẽ bị nát.”

Bành Tiểu Quách nghe xong, vội che miệng lại lắc đầu, “Không kể không kể.” Giọng điệu rầu rĩ từ trong họng truyền ra non nớt, Ôn Gia lại thỏa mãn lần nữa, trẻ con đúng là dễ dạy, xem ra không đàn lắm.

Đợi đến khi Bành Vũ trở về, Ôn Gia làm dáng vẻ như không có gì xảy ra, mà Bành Tiểu Quách trông thấy chai nước ép nho yêu thích thì quên sạch những chuyện nãy giờ, cái miệng nhỏ chăm chú ngậm lấy ống hút.

Bành Vũ đưa một lon trà xanh cho Ôn Gia, sau đó lấy khăn giấy lau lau mồ hôi trên trán Tiểu Quách.

Sức đề kháng của trẻ nhỏ không thể so với người lớn, người đổ mồ hôi mà gặp gió lạnh thổi vào, rất dễ bị trúng gió. Đến lúc chích thuốc lại thêm một phen chật vật, vì thế Bành Vũ hết sức chú ý ở phương diện này. Ôn Gia mỉm cười không nói, tu hết nửa lon trà xanh rồi nhìn xung quanh công viên.

Cảnh vật náo nhiệt trong vườn hoa.

Nãy giờ không để ý, không ngờ trong mười mấy phút ngắn ngủi, nơi này lại có thêm nhiều đôi tình nhân như vậy, các cặp đôi ngọt ngào thân mật vui cười đùa giỡn, có người chưa ôm đã dè ra hôn, bàn tay còn luồn vào trong áo mớ mẫm.

Không thích hợp cho con nít, không thích hợp cho con nít, Ôn Gia định quay đầu nhắc nhở Bành Vũ, đã thấy anh lấy tay che mắt Bành Tiểu Quách từ lúc nào.

“Về thôi.” Ôn Gia đề nghị. Dù hẳn không nói Bành Vũ cũng sẽ về, nên vừa nói vừa xoay người đi thẳng ra khỏi công viên không nghĩ ngợi gì.

“Chú ơi, Tiểu Quách nặng quá phải không.”

Đột nhiên được bế lên, điều đầu tiên Bành Tiểu Quách nghĩ đến chính là cân nặng của cậu đối với áp lực của người chú.

Ra khỏi công viên, tay Bành Vũ tê rần lên cả. Quả nhiên người già không xài được nữa, trước đây bế thẳng bé hai ba tiếng đồng hồ cũng chẳng thấy mệt, bây giờ chỉ một đoạn ngắn đã là cực hạn.

“Hồi trước ở công viên này buổi tối toàn người già, sao bây giờ.....” Đoạn còn lại của câu dù không nói người ta cũng hiểu.

Bành Tiểu Quách còn biết đau lòng Bành Vũ, thấy cánh tay anh hơi đỏ lên, cậu bé ra dáng “giáo huấn” Bành Vũ, “Chú thật ngốc, Tiểu Quách lớn rồi tự đi được.” Cái này vẫn không tính, nhưng.....

“Chỉ là hôn nhau thôi mà, Tiểu Vũ và Phỉ Phỉ trong lớp cháu cũng thường làm vậy. Tiểu Quách không thấy ngạc nhiên gì!” Chờ chút, Bành Vũ quyết định rút lại suy nghĩ lúc trước, trẻ con bây giờ già trước tuổi nhiều khi làm người lớn đau đầu thật. Hai gã người lớn nhìn nhau một lúc, hoàn toàn bó tay.

Cười cười, không bắt lực như Bành Vũ, nụ cười của Ôn Gia khá có thâm ý, hẳn đoán trước đứa quỷ nhỏ này lại giả thuần khiết lừa gạt hẳn rồi!

Về đến nhà, tiễn Ôn Gia đi, Bành Vũ tắm rửa sạch sẽ cho cậu bé, bản thân anh cũng tắm sạch rồi mới lên giường ngủ, nếu không chắc hẳn sẽ bị đứa nhỏ Bành Tiểu Quách này ghét bỏ chết.

Hôm sau lại là một ngày mới.

Không có Hứa Minh Trạch quấy rầy, Bành Vũ thật thoải mái so với thời gian trước đây, đến khi tinh thần phần chần như xưa thì anh nghĩ lại, người kia đã không xuất hiện một tháng rồi. Hơi không quen, luôn cảm giác thiếu thiếu chỗ nào đó.

Trong một tháng trở lại đây Hứa Minh Trạch suy nghĩ rất kỹ càng, hiểu rõ rồi, những câu nói kia của Bành Vũ là đang lừa dối mình, cũng là đang từ chối mình, một lần bị rần rần ba năm sợ dây thừng, vì ngại bị tổn thương lần nữa nên anh hoàn toàn phủ nhận tình cảm từ gã.

Hứa Minh Trạch thấy không cam lòng, điều gã muốn hơn cả là khiến đối phương nhìn thẳng vào tình cảm của mình. Gã chẳng trách khi Bành Vũ nói lời chia tay, nguyên nhân đưa ra lời ‘kết giao’ chỉ vì gã khó chịu khi nhìn thấy Bành Vũ thân mật với Ôn Gia. Thật ra cũng không hẳn là Ôn Gia.

Là Bành Vũ, gã không muốn nhìn thấy Bành Vũ thân mật với bất cứ người nào khác ngoài mình.

Mỗi khi Bành Vũ xuất hiện trước bạn bè, lòng gã sinh ra bất an vô cùng, gã ngốc đến mức tưởng rằng Bành Vũ làm mất mặt gã, mà không nhận ra lý do thực sự là không thể chịu được Bành Vũ gần gũi với ai khác.

Nghĩ về những hành động vô lý trước đây của mình, gã hận không thể tự tay từng xẻo, khó nói cái gì, cứ cố tình thích lấy khuyết điểm ở chân Bành Vũ ra trêu đùa, biết bao lần làm anh tổn thương, cũng may mà người ấy dễ dàng khoan dung đến bây giờ.

Suy nghĩ cẩn thận hết thấy, Hứa Minh Trạch bèn hẹn gặp Bành Vũ.

Địa điểm là nhà hàng, không phải phong cách Tây, đây là Hứa Minh Trạch đã cân nhắc nhiều ngày, suy đi nghĩ lại những lần gặp nhau trong quá khứ mới nhận ra — Bành Vũ không thích dùng cơm trong nhà hàng phong cách Tây yên tĩnh, càng không quen với những món ăn Tây phương.

Bành Vũ vốn chẳng muốn đi, tư tưởng anh đã sớm xác định không thể quay lại với gã nữa, anh cũng không tiện đến mức biết rõ gã vĩnh viễn không thể yêu mình mà vẫn một mực dán dính lên. Trước đây còn ôm ấp một tia hy vọng, nhưng từ khi Hứa Minh Trạch tự tay chặt đứt nó, thì còn lại gì đây? Những gì còn lại chẳng qua là từng mảnh từng mảnh tan vỡ của trái tim không thể lành lặn.

Gật đầu, Hứa Minh Trạch nói trong điện thoại: “Nếu anh không tới, sau này ngày nào tôi cũng quấy rầy anh.”

Không còn cách nào, vì một tương lai bình yên, anh chỉ có thể nhắm mắt đưa chân đi đến điểm hẹn.

14. Chương 14

Đêm nay Hứa Minh Trạch vẫn lộng lẫy mê hoặc, quần áo dù bình thường nhưng nếu người mặc là gã đều toát ra thần thái của quý công tử, thật không phù hợp với quang cảnh bát nháo của đại sảnh quán ăn. Bành Vũ vừa vào cửa, nghe thấy giọng tiếp tân “chào mừng quý khách”, một lúc sau liền tìm được vị trí của Hứa Minh Trạch — gã tựa như một vật phát sáng nổi bật giữa đám đông khiến người ta chỉ cần liếc mắt đã nhìn thấy. Mà ở phía này, Bành Vũ còn đang ngỡ ngàng, khi anh vừa bước vào cửa thì Hứa Minh Trạch cảm giác được ngay, gã ngẩng đầu lên nhìn ra rồi vẫy tay gọi anh.

“Sao bây giờ mới đến.” Hứa Minh Trạch bực mình nhìn Bành Vũ một chút, ánh nhìn tựa như giận mà không phải giận, giống làm nũng vậy, khiến tóc gáy của Bành Vũ dựng hết cả lên, không biết người này đang giả vờ gì đây.

“Ừ, kẹt xe trên đường nên đến muộn.” Bành Vũ buồn bực không yên, chỉ mong mau kết thúc buổi nói chuyện để về nhà. Hứa Minh Trạch nhìn thái độ của anh, trong lòng cay đắng, nhưng biết mình tự làm tự chịu, bây giờ chỉ là báo ứng đến rồi.

Sau khi nhân viên phục vụ mang thực đơn đến, Hứa Minh Trạch tùy ý chọn vài món, gã không nhìn đến ánh mắt kiêu mị đầy ý cười của nữ phục vụ, tầm mắt gã hoàn toàn đặt trên người Bành Vũ. Bành Vũ bị nhìn chằm chằm không dễ chịu chút nào, anh liếm môi khô khốc trong vô thức, Hứa Minh Trạch thật buồn bã, những rối rắm trong lòng không nhìn được mà dâng lên. Gã cảm dục đã thật lâu.

Bành Vũ không biết tâm tư của đối phương, xoay đầu nhìn xung quanh khắp phòng, lại nhìn Hứa Minh Trạch, Hứa Minh Trạch thấy vậy hơi khó chịu nói: “Tôi vốn không muốn đến một nơi như thế này đâu, vì quán gần nhà anh nên mới hẹn ở đây.” Gã được nịnh hót đã quen, bây giờ đến lúc lấy lòng người khác thật không dễ chịu.

Bành Vũ thở ra một hơi nhẹ nhõm, anh không yên tâm với mục đích của cuộc hẹn lần này, nhưng trông thấy dáng vẻ ấy của gã thì bao nhiêu áp lực trong lòng đều buông lỏng.

Thật ra Hứa Minh Trạch vừa dứt lời đã hối hận rồi, gã nhanh mồm nhanh miệng chẳng lẽ không thể nói một lời ngon tiếng ngọt sao? Ngẫm lại lúc trước những câu ngọt chết người gã đều nói ra rất tự nhiên, mặc kệ thế nào cũng không chút đỏ mặt, làm sao hôm nay đến lúc muốn vận dụng lại chẳng phun được câu gì?! Gã thầm hối hận, Bành Vũ chờ gã lên tiếng, kết quả hai người chờ tới khi món ăn được mang lên cũng không ai mở miệng nói câu nào.

Bữa cơm này có thể coi là vô vị, mỗi người đều mang nặng tâm tư, nên thức ăn trong miệng chẳng còn chút mùi vị gì.

Bành Vũ nghĩ: nếu ăn không tập trung như vậy sẽ bị đau dạ dày mất, anh nâng mắt nhìn sang Hứa Minh Trạch cũng đang im lặng, anh đoán hy vọng đối phương sau này đừng quấy rầy anh nữa. Mà Hứa Minh Trạch, tâm trạng hiện nổi sóng cuộn cuộn, ngón tay gã chạm đến một túi nhựa nhỏ, trong lòng có những chủ ý khác.

Gã nôn nóng muốn đạt được mục đích, nhân lúc Bành Vũ rửa tay trong nhà vệ sinh, gã rắc bột phấn trong gói thuốc vào ly rượu của Bành Vũ, chờ anh trở ra rồi làm như không có chuyện gì mà mời rượu, Bành Vũ mơ mơ màng màng uống sạch cả vào bụng, không đến một phút sau đầu anh cảm giác trở nên choáng váng, mọi thứ trước mắt dần mờ ảo không rõ ràng, tiếp theo rầm một tiếng, anh đã nằm vật trên bàn.

Tính tiền xong, Hứa Minh Trạch đỡ Bành Vũ ra khỏi nhà hàng, vì lúc này hai người ngồi uống với nhau, nên dù hiện tại Bành Vũ “say” đến bất tỉnh nhân sự cũng không ai nghi ngờ anh bị Hứa Minh Trạch chuốc thuốc.

Ra đến bên ngoài, Hứa Minh Trạch đưa Bành Vũ vào trong xe, sau đó trở về ghế lái của mình. Trên đường đi, gã suy nghĩ đến tất cả mọi việc còn chưa xảy ra nhưng sắp phát sinh, cũng đoán được phản ứng của Bành Vũ sau khi tỉnh lại sẽ thế nào, gã tự cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Giữa lúc tinh thần đang mơ hồ, Bành Vũ thấy thân thể mình cực nóng, anh khó chịu nói lỏng cổ áo, nhưng chưa đủ, anh cảm thấy trong người từng luồng nhiệt nóng bức đang ập tới sôi trào, quấy anh cực khó chịu.

Bất thành linh một thân thể lạnh lạnh áp sát, anh vội vã ôm lấy, hay bàn tay nôn nóng vuốt ve mặt trên, vân vân xoa nắn.

Hứa Minh Trạch cắn răng, cảm dầu bôi trơn đút vào nơi ấy của mình quét lên, gã nghĩ nếu gã thượng Bành Vũ, ngày mai tỉnh lại anh ấy hẳn sẽ rất tức giận, vì thế tốt nhất Hứa Minh Trạch nên là người bị thượng, ngày mai giải thích sẽ dễ như trở bàn tay, nghĩ thế gã càng xoa nắn sâu hơn. Ba ngón tay cùng dầu bôi trơn chọt vật chui vào, cảm giác táo bón kia quả là không dễ chịu. (=.=')

Lúc Bành Vũ tiến sâu bên trong cơ thể Hứa Minh Trạch, gã suýt chút nữa kêu lên thảm thiết, quá đau, gã không ngờ đau đến mức ấy, những cậu trai trẻ xưa kia bị gã thượng chẳng phải mang dáng dấp cực thoải mái sao? Vì có gì đến phiên gã lại hoàn toàn khác?

— Là gã chưa thả lỏng đủ hay vì chỗ ấy quá chặt, hoàn toàn không thích hợp dùng để làm chuyện này?

Hứa Minh Trạch đau đớn, Bành Vũ cũng không dễ chịu, bộ phận yếu ớt nhất bị kẹp chặt như vậy làm anh sinh ra sợ hãi, nhưng Hứa Minh Trạch ôm siết không cho anh một đường lui nào, sự sợ hãi ấy lại biến thành ngọn lửa có thể đốt người ta thành tro bụi.

Anh vụng về hôn lên đôi môi người kia, một chân khác chèn giữa hai chân Hứa Minh Trạch, anh đè Hứa Minh Trạch xuống, cử động ra vào thật nhịp nhàng mạnh mẽ. Lòng mảy người dưới thân nhũn chặt, hàm răng cắn vào môi, khuôn mặt anh tuần phủ đầy những giọt mồ hôi nhỏ, không còn chút huyết sắc. Dần dần, cảm giác đau đớn đã chuyển thành tê dại, cự vật Bành Vũ nhấp càng lúc càng nhanh và mạnh trong dững dạo, sinh ra một loại cảm giác vi diệu khó có thể diễn tả bằng lời.

“A~” Hứa Minh Trạch ngẩng đầu lên, hầu kết trên cổ lộ ra, Bành Vũ thấy vậy tiến đến gần, nhắm nháp hôn môi gã.

Giữa lúc mơ mơ màng màng, Hứa Minh Trạch nghĩ: chuyện này dù sao cũng tốt, đến ngày mai anh ấy sẽ hòa hảo với mình, quan hệ giữa bọn họ lại trở về như trước đây. Sau đó gã quá mệt nên ngủ thiếp đi, Bành Vũ phóng thích một lần, lý trí cũng hơi thanh tỉnh, nhưng dục vọng trong cơ thể khiến anh không tự chủ được, lại muốn Hứa Minh Trạch một lần nữa.

Hôm sau, tay chân hai người ôm quần vào nhau ngủ thẳng đến trưa.

Bành Vũ còn buồn ngủ nâng tay dụi dụi mắt, sau đó chống cánh tay ngồi dậy trên giường, lớp chăn màu trắng đắp trên người trượt xuống dưới đùi.

Lý trí được phục hồi, anh nhớ lại tất cả chuyện tối qua, sắc mặt chuyển từ xanh sang trắng bệch, trông vô cùng khó coi.

“Anh tỉnh rồi.” Sau khi Hứa Minh Trạch thức dậy, phản ứng đầu tiên là dựa vào người Bành Vũ làm nũng, nhưng không ngờ người kia lại đẩy gã ra.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Sao vậy?” Lòng gã có chút hốt hoảng, vẻ mặt Bành Vũ nghiêm túc chưa từng thấy, nhưng nghĩ đến chuyện tối qua, gã ổn định lại hơi thở rồi nói, “Thì..... Anh uống say, sau đó.....”

“Nói thật!” Hiếm khi nào Bành Vũ giận sôi máu. Sự tình phát sinh như thế thật không bình thường, chẳng lẽ coi anh như thằng ngu cái gì cũng không phát hiện? “Hứa Minh Trạch, trước đến giờ tôi chỉ cho rằng cậu được nuông chiều từ bé nên tính cách hư hỏng, không ngờ ngay cả chuyện vậy cũng làm được!”

Lần đầu tiên Bành Vũ nổi cơn thịnh nộ gọi tên gã, trước đây dù bắt gặp gã thông gian với phụ nữ cũng không tức giận đến thế. Hứa Minh Trạch bỗng cảm thấy sợ sệt, đồng thời ý thức được Bành Vũ càng lúc càng cách xa gã rồi, gã vội vàng quỳ lên, lộ ra phần thân thể không được phủ chăn nữa.

Sắc mặt Bành Vũ càng khó coi hơn, anh bước thẳng xuống giường, lấy quần áo được vứt trên sàn nhà mặc vào. Mặt mày Hứa Minh Trạch tái mét lo sợ, nhìn theo một loạt động tác của Bành Vũ, cả người trở nên瑟瑟, quên mất phải ngăn cản Bành Vũ rời đi.

“Rầm —” Cửa phòng khách được mở ra, rồi đóng lại thật mạnh.

Hứa Minh Trạch như bị rút cạn khí lực trong chốc lát, cả người ngã vật trên giường, mọi chuyện không giống với dự đoán của gã, vẻ mặt Bành Vũ chẳng ôn hòa chút nào.

Cơ thể đau đớn vô cùng, nhưng tâm càng thêm đau khiến cả người co rút, cuộn thành một đoàn.

Phòng ngủ yên tĩnh không hề có tiếng động, Hứa Minh Trạch trần truồng ngồi đực ra suốt buổi chiều, mãi đến lúc trong bụng vang lên vài tiếng ùng ục vì đói mới nhận ra mình đã ngồi lâu như vậy. Gã như người mất hồn bước khỏi giường, đi vào phòng tắm tẩy rửa toàn thân. Nhìn dấu vết lưu lại tối qua, gã châm chọc mình tự làm tự chịu thôi.

Trong gương, hào quang của nhân vật xuất chúng ngày xưa không còn nữa, bây giờ râu mọc tua tủa đầy cằm, trông vô cùng mất thẩm mỹ đối với gã, thế nhưng gã chẳng bận tâm những thứ này. Nhìn chằm chằm vào gương mấy phút, khóe miệng Hứa Minh Trạch bỗng tự giễu gợi lên, sự thực lại một lần nữa tát thẳng vào mặt gã, vì vọng tưởng hảo huyền.

Gã nên biết rằng Bành Vũ căm ghét bị ép buộc, gã nóng lòng muốn đạt mục đích, ma xui quỷ khiến làm sao mới nghĩ ra biện pháp này.

Bành Vũ phần nộ bước ra từ nhà Hứa Minh Trạch, ký ức tối qua lộn xộn mờ mịt, nhưng anh nhớ đến lúc đối xử với Hứa Minh Trạch không chút lưu tình, đầu óc bị khổng chế mất đi sự bình tĩnh thường ngày, dằn vò Hứa Minh Trạch thậm chí như thế cũng do sức lực cơ thể của anh khá tốt.

Dù bây giờ lòng mang hổ thẹn cũng không giấu được ngọn lửa giận đang bùng cháy, anh không truy cứu nguyên nhân Hứa Minh Trạch làm vậy, vì anh cảm giác mình hoàn toàn bị tính kế.

Anh cực kỳ căm ghét thủ đoạn gài bẫy người thế này, dù trước đây yêu thích Hứa Minh Trạch lâu như vậy, anh cũng không bao giờ nghĩ mình sẽ dùng phương pháp này để chiếm lấy cảm tình của người khác.

Về đến nhà, Bành Vũ tắm sạch dấu vết còn lưu lại tối qua, khôi phục trạng thái như chưa từng xảy ra chuyện gì. Bộ quần áo có thể gợi cho anh ký ức không tốt bị anh ném vào thùng rác ở cửa thang máy.

Lúc Ôn Gia tới, Bành Vũ đang làm cơm tối, đối với việc Ôn Gia hay sang chơi, người chủ nhà cũng không biểu hiện gì, ngược lại ông thấy riết thành quen rồi.

Nhìn sắc mặt hằm hằm của anh, Ôn Gia không nhịn được quan tâm hỏi: “Anh bệnh sao? Mặt mũi không được hồng hào.”

Bành Vũ lắc đầu, trút mướt xào ra đĩa, đặt mâm cơm lên bàn, “Không có gì.”

Ôn Gia chẳng khách khí cầm ngay lấy đĩa, gấp một miếng bỏ vào miệng, sau đó tán dương: “Ôi ngon thật, tôi còn chưa ăn cơm đâu.”

Bành Vũ nghe được ý tứ trong lời nói, lắc đầu cười, quen biết đã lâu anh mới nhận ra Ôn Gia vô lại thể nào dưới vẻ ngoài dịu dàng, “Thích thì ăn nhiều vào, Tiểu Quách đi du lịch với thầy cô bạn bè rồi, một mình tôi ăn cũng không hết.”

Tay dừng một chút, Ôn Gia kinh ngạc trợn mắt, “Trường học bây giờ xin vậy sao? Còn có thể tổ chức đi du lịch đội nhóm.”

“Tổn bọn tiền đấy.” Bành Vũ lườm hắn một cái, hắn nghĩ trường học là nơi từ thiện sao, làm gì có chuyện cho đi chơi miễn phí?

Ôn Gia ngượng ngùng sờ sờ mũi, cười vô tội, hắn nào biết giáo dục thời buổi này ra sao, nhà hắn ai cũng qua tuổi đi học cả mấy chục năm rồi, bản thân lại không con cái.

15. Chương 15

Hơn nữa, coi như rảnh rồi hắn cũng sẽ không quan tâm những chuyện ấy, có thời gian không bằng nghĩ cách kiếm tiền thì hơn.

Hai người nhất thời không nói chuyện, nhờ ánh sáng của ngọn đèn chân không, Ôn Gia mắt sắc liếc đến vài dấu vết đỏ ửng bên dưới hai nút áo sơ mi của Bành Vũ.

“Anh.....” Hắn ngạc nhiên mở to mắt. Bành Vũ biểu hiện khó hiểu nhìn ra sau, “Cái gì?”

“Không, không có gì.” Ôn Gia dời tầm mắt, trong lòng suy nghĩ rốt cục hôm qua Bành Vũ ở với ai. Là ai đã ra tay mạnh với anh như vậy.

Ăn xong cơm tối, Ôn Gia tựa vào cửa nhà bếp nhìn bóng lưng bận rộn của Bành Vũ, làm bộ lơ đãng hỏi: “Hôm qua Tiểu Quách đi du lịch với nhà trường à?”

Hỏi xong, hắn thấy bóng lưng Bành Vũ dừng một chút, sau đó mới trả lời hắn thật chậm, vẻ mặt của anh lúc này hắn không nhìn thấy được, “Ừ, đi sáng sớm hôm qua.”

“Vậy chắc nguyên ngày hôm qua anh buồn chán lắm phải không?” Ánh mắt hắn rực sáng, dù ngờ ngợ như Bành Vũ cũng có thể cảm giác được.

Anh cúi xuống nhìn miếng bọt biển còn dính nước rửa chén, tình hình khi sáng không thể kìm nén được hiện ra trong đầu — Đôi mắt Hứa Minh Trạch tràn ngập bi thương cùng không thể tin.

Dù ngay cả như thế thì sao? Cái gì nên gạt bỏ thì phải sớm buông tay. Anh đoán không ra nguyên nhân Hứa Minh Trạch làm vậy, thật sự anh không dám suy nghĩ sâu xa về hàm nghĩa của hành động này. Đã từng nghe từ miệng Hứa Minh Trạch rất nhiều lời nói hạ thấp anh, nên đôi khi trong anh tự nhiên nảy sinh cảm giác “à thì ra mình kém cỏi như thế”. Anh không biết, người kia đã sớm có tình cảm với anh, chỉ là tính tình kỳ quặc vụng về khiến gã biểu đạt thứ tình cảm ấy một cách vụng vọ, do đó làm hai người càng lúc càng cách xa.

Chờ lâu không thấy Bành Vũ đáp lời, trong lòng Ôn Gia thêm chắc chắn đêm qua Bành Vũ đúng là đã ở với ai đó. Chẳng qua, điều làm hắn tò mò là ngoại trừ con hoa khổng tước Hứa Minh Trạch kia, còn ai khác lọt vào mắt Bành Vũ nữa.

Mọi người đều có tâm lý thích cái đẹp, hắn vẫn cho rằng Hứa Minh Trạch sở dĩ được Bành Vũ yêu, cũng chỉ vì ngoại hình lộng lẫy của gã thôi, chứ tính cách thối như hằm cẩu thì ai chịu cho nổi?

Còn nhớ lúc đầu hắn bị hấp dẫn bởi vẻ ngoài của Hứa Minh Trạch, nhưng về sau khi tiếp xúc nhiều với Bành Vũ, hắn lại thích tính cách của anh vô cùng. Người đầu tính tình tốt bụng, nấu ăn siêu ngon, ra phòng khách xuống nhà bếp đều được, làm tình nhân là không thể tốt hơn, quan trọng nhất Bành Vũ cũng có công ăn việc làm — giảng viên đại học.

Nếu hai người đến với nhau, có thể chia sẻ gánh nặng cho nhau, sẽ không xuất hiện tình trạng một nhọc một cường. (Ý ảnh muốn hồ công đây mà ^^)

Cuối cùng Ôn Gia vẫn không hỏi nguyên do, Bành Vũ ngậm miệng không đáp, hắn xem như tò mò cũng vô dụng.

Đối với sự “chần chừ” của mình, Ôn Gia không biểu hiện ra ngoài, hắn biết rõ tính tình Bành Vũ, nếu can thiệp quá nhiều chuyện của anh sẽ chỉ càng đẩy anh ra xa, tuy nhiên hắn thường xuyên có những cử chỉ ám muội mà chẳng ngại ngần gì, đôi lúc Bành Vũ lảng tránh để xác định rõ ràng, hắn cũng không phải hoàn toàn không biết.

So với thờ ơ không động lòng, thái độ lảng tránh của anh đối với hắn có thể tính là điềm tốt.

Nói về Hứa Minh Trạch, từ khi bắt đầu ý thức được tình cảm của mình, gã cắt đứt liên hệ ngay với đám trư bằng cẩu hữu trước kia — dồn mọi sức lực vào một mình Bành Vũ — đến lúc đám bạn tìm tới gã mới nhận ra đã rất lâu rồi không liên lạc.

Trước đây giao du với đám bạn ấy, nơi lui tới nhiều nhất là quán bar, hoặc những chỗ giải trí thư giãn khác.

Lúc này cũng vậy, bọn họ không biết làm gì thì tụ tập với nhau, thông thường có gì chơi vui hoặc buồn chán muốn nhậu nhẹt mới hẹn gặp, chẳng bằng gọi là bạn nhậu, nông cạn vô cùng.

Hứa Minh Trạch có chút mất tập trung, nhóm người kia lại nghĩ rằng gã đang bị kìm nén dục vọng, vì gần đây họ không thấy Hứa Minh Trạch cặp kè với ai, gọi điện rủ đi chơi thì bảo không có thời gian rảnh. Hôm nay không biết ăn trúng gì, lập tức đáp ứng ngay.

Đổi tính rồi sao? Không thể, thà bảo họ tin ngày mai mặt trời mọc hướng tây còn dễ hơn.

“Ôi, Minh Trạch này, sao không thấy bảo mẫu cậu đâu?!” Lời vừa nói ra, người ngồi xung quanh đều bật cười, họ đương nhiên biết rõ người ‘bảo mẫu’ kia trừ Bành Vũ còn có thể là ai. Một người khác nghe vậy, vội tiếp lời, “Ngốc quá, nhất định là Minh Trạch chán nên vứt đi rồi!” Nói xong thì tự cười rộ lên trước.

“Câm miệng!” Hứa Minh Trạch hạ giọng cảnh báo một tiếng. Một người khác không thấy rõ mặt tiếp tục nói: “Trước đây Minh Trạch chế nhạo cỡ nào anh ta cũng không phản ứng, tao còn tưởng da mặt anh ta dày lắm ấy.”

Nếu người kia chỉ châm chọc trên đầu môi một chút thì cũng không có gì, nhưng hắn không biết tốt xấu mà đứng lên khỏi chỗ ngồi, bắt chước theo cách bước đi của người què làm nhóm bạn cười phá lên. — Tuy chân trái Bành Vũ hơi có vấn đề nhưng không đến mức khập khiễng phóng đại như vậy.

Tâm tình Hứa Minh Trạch vốn không được tốt — gã đồng ý ra ngoài uống rượu cũng là muốn giải sầu — không ngờ đám người kia chẳng biết điều, hành động hòa nhau cười nhạo Bành Vũ như một mối lửa bùng cháy thiêu đốt gã. Gã bật ra khỏi chỗ ngồi, thừa dịp mọi người không chú ý, lấy tốc độ cực nhanh nhào tới người dám bắt chước tướng đi tàn tật của Bành Vũ, đánh một cú thật mạnh ngay giữa cằm.

“A” Người kia không kịp ứng phó, bị ngã ngửa ra sau theo lực đánh.

“Mày điên rồi hả Minh Trạch?” Mọi người phản ứng lại, kinh ngạc nhìn về phía Hứa Minh Trạch, sau đó chia ra hai, ba tên đỡ người bị đánh dậy, số khác thì ngăn cản Hứa Minh Trạch còn đang sấn tới.

Người kia sau khi được đỡ lên vẫn không phục, vô duyên vô cớ bị đánh thì tức giận cũng là bình thường, “Mày điên sao!” Hắn hùng hùng hổ hổ quệt tơ máu nơi khóe miệng.

Hứa Minh Trạch thở hổn hển, lồng ngực phập phồng kịch liệt, ai tình tường nhìn vào cũng biết gã đang áp chế lửa giận trong lòng, vài tên khác vội chạy đến làm nhiệm vụ hòa giải, “Được rồi, được rồi, đừng căng thẳng.” Có người đã nhận ra nguyên nhân vốn liên quan đến Bành Vũ, “Đùa giỡn thôi mà, chỉ là chuyện cười, đừng nghiêm trọng quá.”

Hứa Minh Trạch bình tĩnh lại, gã thật không thấy mình có lỗi gì, trước đây nếu nghe những câu nói này tuy rằng rất chói tai — khi đó gã chỉ muốn duy nhất mình gã có quyền bắt nạt Bành Vũ — nhưng chưa bao giờ tỏ thái độ quá đáng, từ khi nhận rõ tình cảm của mình, gã sẽ không chấp nhận bất cứ ai nói không tốt về Bành Vũ dù chỉ là một ít.

Hứa Minh Trạch không xin lỗi, nhóm người kia thấy thế định nói gì đó thì bị tiếng chuông điện thoại của đối phương đột nhiên reo lên ngắt ngang, gã nhìn dãy số xa lạ trên màn hình, rồi ngập ngừng nhấn nút nhận cuộc gọi.

“A lô, tôi là Hứa Minh Trạch đây.”

Không biết đầu dây kia nói gì, sắc mặt vừa khôi phục của gã lại có chiều hướng trở nên đen như mực.

Chạy đến quán bar Thần Quang, Hứa Minh Trạch theo lời người nữ trong điện thoại bước đến ghế cao ngồi lên, sau đó gã nhìn thấy một cô gái mặc chiếc sườn xám màu xanh đậm, đôi môi đánh son đỏ thắm. Cô gái này rất ưa nhìn, dù lớp trang điểm dày cộm cũng không che lấp được nét đẹp tự nhiên trắng mịn, đôi môi màu đỏ rực lửa kết hợp với gương mặt trái xoan thanh tú, càng tô thêm vẻ xinh đẹp phong trần của người con gái.

“Cô đến đây làm gì?” Gã buồn bực chỉnh sửa lại mái tóc đã vuốt gel, nhìn người bên cạnh với ánh mắt không thân thiện.

“Tôi đang có con của anh.” Cô gái lạnh nhạt nhìn người đàn ông đưa ra một tin chấn động.

Hứa Minh Trạch cười gằn, “Gì cơ, định dùng cách này hòng bước chân vào nhà họ Hứa để làm vợ chủ của cậu ba sao?” Nhà họ Hứa đời nào chịu thu? Nằm mơ!

Người con gái cười nhạo một tiếng, “Ừm, đừng tưởng nhà họ Hứa các anh ngon lành, ai cũng muốn tranh giành chen vào.” Nói đến đây, cô buồn rầu buông mí mắt xuống, “Nếu anh ấy chịu tôi, coi như để tôi làm bà nội trợ cả ngày bị hun khói dầu trong nhà bếp tôi cũng đồng ý..... Thay vì sinh con cho anh thà là sinh cho anh ấy!” Đương nhiên cô biết quan hệ lúc đó giữa Hứa Minh Trạch và Bành Vũ, nguyên nhân bắt nguồn từ việc người đàn ông trước mặt biết được cô là hàng xóm của Bành Vũ, sau khi nghe nói lại biết cô có ý đồ đối với Bành Vũ, cuối cùng gã vẫn định phun ra câu “Không xứng”. Phụ nữ loại này không xứng với Bành Vũ.

“Đừng nằm mơ!” Người đàn ông nổi giận lông mày dựng thẳng đứng, hung tợn quát: “Thứ dùng để mua vui, xứng với anh ấy sao?”

“A.....” Cô gái không chịu yếu thế đáp trả, “Ai kia thì xứng quá nhỉ, có tìm mọi cách dán dính vẫn chẳng được anh ấy nhìn đến một cái!”

“Có!” Bị đâm trúng nỗi đau, gương mặt Hứa Minh Trạch lập tức trắng bệch. Phải rồi, tuy rằng anh ấy không trốn tránh gã như trước, nhưng cũng chẳng để cho gã đến gần, gã hiểu nếu anh ấy biết được cô gái này đang mang thai con gã, trái tim anh đối với gã vốn thật vất vả mới dần dần mềm ra, nhất định sẽ đóng kín lại lần nữa, mà quan hệ giữa hai người cũng sẽ từ cục diện bế tắc như hiện giờ trở nên không còn cơ hội cứu vãn.

“Cô nghĩ sao?”

“Tôi không biết.” Vẻ mặt cô gái có chút mờ mịt.

“Phá đi.” Hứa Minh Trạch quyết định thật nhanh.

“Không được!” Cô gái phản đối ngay, “Không thể phá.” Dù cô thật sự không muốn đứa bé này, nhưng sinh mạng nhỏ đã hình thành được hai, ba tháng, làm sao cô nhẫn tâm như thế được.

“Vậy cô muốn gì?” Hứa Minh Trạch không còn tâm trạng thương lượng, bất luận thế nào đứa bé này cũng là không thể!

16. Chương 16

“Đưa tôi phí mang thai.” Thì ra là muốn tiền, sự khinh thường từ đáy mắt Hứa Minh Trạch càng thêm rõ ràng, “Bao nhiêu?” Gã không ngại nhét cho cô gái này ít tiền hồng tống khứ đi.

Cô gái hồi phục tinh thần, quan sát hết thấy biểu hiện của Hứa Minh Trạch, lẫn lộn ngoài xã hội lâu như thế, có loại người nào cô chưa tiếp xúc, đối với cô trình độ Hứa Minh Trạch chẳng qua chỉ là gã ngứa ngoài da.

“Không nhiều, mấy trăm nghìn được rồi.”

“Cô bớt giỡn?” Gã chỉ không muốn đứa nhỏ này thôi, chẳng lẽ hao tốn một số tiền lớn đến vậy? Mấy trăm nghìn? Bằng với khoản tiêu phí trong hai ba năm của một gia đình bình thường.

Cô ta nghĩ rằng gã vùng tiền như rác sao?!

Thật ra, là người nắm chức vụ tổng giám đốc kiêm cổ đông của một công ty trên phạm vi toàn quốc, lương hàng năm của Hứa Minh Trạch ít nhất cũng phải một đến hai triệu. Vài trăm nghìn này đối với gã không đáng kể chút nào, gã lại còn kiếm lời thêm từ những khoản hoa hồng khác. Có điều, muốn gã tiêu tiền trên người một cô gái điếm – loại dùng việc mang thai để đào mỏ nhà mình – làm sao gã có thể nguyện ý. Dù vùng tiền cũng phải xài cho ý nghĩa, thí dụ như mua quần áo này nọ.....

Cô gái nhìn thấu ý nghĩ trong đầu gã, ngược lại cô không lo lắng, “Nếu không trợ cấp thì đừng trách tôi không giữ mồm giữ miệng.”

Hứa Minh Trạch nghe cô uy hiếp, sau đó nghĩ đến Bành Vũ, “Được, ngày mai tôi sai người đem tiền cho cô.” Bây giờ một khắc gã cũng không muốn ở lại đây. Sự xuất hiện của cô gái không ngờ lại là động lực cho gã, gã đã rõ hoàn toàn người yêu của mình rốt cục đang có bao nhiêu kẻ mơ ước tới. Lúc sắp đi, cô gái hô to sau lưng gã “Anh không xứng với anh ấy.” làm tâm trạng gã lại rơi xuống đáy vực.

— Tại sao ai cũng nói vậy?

Gã bỗng nhớ đến những gì mình đối xử với anh, tinh thần trở nên hoảng hốt khi lái xe, cũng may lúc này là buổi tối, xe cộ trên lối đi không nhiều, nếu không với tâm tình thế này chắc chắn sẽ gặp chuyện không hay.

Một bước tiến vào cầu thang, đèn cảm ứng lập tức sáng lên, ánh đèn màu da cam rọi bóng dáng Hứa Minh Trạch kéo ra một mảng thật dài, mang ít cảm giác cô tịch.

Nội tâm gã lúc này thật phức tạp, vừa muốn gặp Bành Vũ ngay lập tức, vừa sợ anh ấy nghiêm khắc la mắng mình giống như mấy ngày trước.

Gã lưỡng lự ở cầu thang, đèn cảm ứng cứ sáng rồi tắt, tắt rồi lại sáng, người không biết chuyện đi ngang qua hẳn sẽ tưởng có ma trong nhà mất.

Cuối cùng, chàng trai lấy hết can đảm bước lên cầu thang đi thẳng đến trước phòng Bành Vũ rồi gõ cửa, sau đó đợi một lúc không thấy ai ra mở.

Gã ngập ngừng, suy nghĩ không biết có nên kêu cửa lần nữa không, nhưng đúng lúc đó cánh cửa mở ra.

Bành Vũ kinh ngạc một hồi, rõ ràng anh không ngờ Hứa Minh Trạch lại xuất hiện chỗ này, vẻ mặt anh rất quái dị, Hứa Minh Trạch nhìn không hiểu vì sao.

Nhưng mà rất nhanh, gã biết ngay nguyên nhân, đứng phía sau Bành Vũ là Ôn Gia.

“Tại sao cậu lại ở đây?” Câu này là gã hỏi Ôn Gia. Ôn Gia nở nụ cười nhẹ, hỏi ngược: “Tại sao tôi không thể ở đây?”

Thằng bạn thân ngày xưa bây giờ trở thành tình địch đối lập, ngấm lại đúng là nực cười.

Bành Vũ nghe xong khẽ cau mày, Hứa Minh Trạch thấy thế vội giải thích: “Tôi..... Tôi không phải.....” Không phải gì cơ chứ? Gã đặt tay lên ngực tự hỏi, quả thật mình ghen tuông phát điên rồi. Ôn Gia bước ra từ phía sau, hẳn biết Hứa Minh Trạch hiểu lầm, mà việc này hẳn cũng cố tình không định làm sáng tỏ.

“À..... thôi tôi về trước.” Ôn Gia mỉm cười nhẹ nhàng, Hứa Minh Trạch thấy nụ cười này chương mắt dễ sợ.

Bành Vũ gật đầu, không cảm thấy có gì khác lạ, chủ yếu anh hoàn toàn không biết Hứa Minh Trạch đã coi anh với Ôn Gia là một cặp. Dù đôi khi Ôn Gia làm ra vài hành động rất ám muội, nhưng tốt xấu không có gì quá đáng, Bành Vũ cũng dần dần quen rồi. Có lúc trong đầu nảy sinh ý nghĩ ở bên Ôn Gia cũng ổn đấy.

Ba người đi mất một, còn lại hai người, một đứng ngoài cửa một đứng bên trong, ngơ ngác đối diện hồi lâu, rốt cục Bành Vũ vẫn chịu thua cái nhìn chăm chăm của Hứa Minh Trạch, anh lên tiếng trước: “Có chuyện gì không?”

Tôi..... Đôi môi Hứa Minh Trạch run run, những gì đã chuẩn bị thật kỹ trong bụng vẫn không thể nói ra.

Bành Vũ kiên nhẫn đợi thêm chút nữa, nhưng không ngăn nổi cơn buồn ngủ ập đến, “Nếu không có gì thì cậu về đi.”

“Đừng —” Hứa Minh Trạch kích động bước đến một bước, kéo lấy gấu áo Bành Vũ, “Tôi..... Em.....” Nhưng thật lâu sau vẫn chẳng thể thốt nên lời.

Bất thành linh, gã bỏ nhào tới trước, Bành Vũ không đỡ kịp bị cả người Hứa Minh Trạch bám lên, anh lao đảo lùi lại vài bước hai người mới đứng vững, không đến nỗi nằm dài trên đất.

“Cậu —” Câu quả trách còn chưa ra khỏi miệng đã bị ngăn chặn. Hứa Minh Trạch giở trò lưu manh ôm Bành Vũ thật chặt, vụng về hôn lên đôi môi người kia đang vì bất ngờ mà hơi hé mở.

“Đừng từ chối em.....” Giọng nói Hứa Minh Trạch ẩn chứa tiếng khóc nức nở. Bành Vũ ngạc nhiên trợn mắt, hai tay vẫn đẩy người ra.

Hứa Minh Trạch lấy hết sức ghì chặt cánh tay anh, “Anh đừng vậy, có thể cho em một cơ hội nữa được không, đừng tàn nhẫn với em như thế.”

Bành Vũ thở dài, dùng sức đẩy người kia ra, nâng tay xoa xoa ấn đường đang căng đau, anh không nói gì nhưng thái độ anh đã biểu lộ tất cả.

— Không muốn nhiều lời vô ích.

Hứa Minh Trạch nở nụ cười bi thương, chính tai nghe được dù sao cũng bớt tổn thương hơn tự tưởng tượng trong đầu. Gã xem như cảm nhận được đến tận cùng những gì Bành Vũ đã trải qua trước đây khi liên tục bị mình từ chối, đùa bỡn.

Quả báo không phải không có, chỉ là chưa đến lúc mà thôi.

Kỳ thực, rốt cục Bành Vũ cũng không biết bản thân mình kiên trì vì điều gì, cảnh tượng ngày ấy lúc Hứa Minh Trạch ôm ấp người đàn bà khác quá mức kích động thần kinh anh, hậu quả chính là đến tận bây giờ anh cũng không buông bỏ được. Không phải từ chối, chỉ là không dám tin tưởng lần nữa. Anh không phải người dưng cảm, trái tim tổn thương một lần là quá đủ rồi. Thấy cứu vãn vô vọng, Hứa Minh Trạch cười khổ cầu xin lần cuối, “Từ chối em cũng không sao, nhưng về sau đừng lãng tránh em nữa được không?”

“Chuyện này.....” Lý trí Bành Vũ muốn cự tuyệt, nhưng nhìn dáng vẻ đáng thương của Hứa Minh Trạch, anh lại mềm lòng gật đầu.

Nội tâm thổ hất ra một hơi, nếu Bành Vũ đáp ứng rồi, gã sẽ không sợ người ấy trốn tránh mình nữa, một ngày nào đó có khi sẽ lại nhận được sự ưu ái của Bành Vũ.

Mũi người được vị còn chua nồng nặc, lông mày Bành Vũ nhíu lại, vẻ mặt thật nghiêm túc nói: “Cậu uống rượu đấy à?” Điều này làm anh bỗng nhớ đến hồi ức không tốt đẹp mấy của ngày hôm ấy — có chút hối hận — biết thế lúc này nên nhẫn tâm từ chối đối phương ngoài cửa cho rồi. Hứa Minh Trạch gật đầu đại, trong lòng thấp thỏm. Bành Vũ quan sát bộ dáng gã thật cẩn thận từ trên xuống dưới, bất đắc dĩ thở dài lần nữa, rõ ràng trước kia tùy hứng bất thường như vậy, bây giờ trở nên hèn mọn rồi. Tất cả đều khiến anh cảm giác không quen, nhưng đối với Hứa Minh Trạch anh căn bản không thể nói ra lời cự tuyệt, “Quên đi, tối nay cậu cứ ngủ lại.....”

“Anh nói thật à?”

“Cậu cho rằng đùa giỡn thì thôi vậy.”

“Không không không.” Hứa Minh Trạch lắc đầu như cái trống bỏi.

Đương nhiên nếu ngủ chung thì càng tốt, có điều gã suy nghĩ nhiều quá, làm sao Bành Vũ có khả năng ngủ chung giường với người mang ý đồ rõ ràng như thế, chẳng phải là đưa dê vào miệng cọp sao?

Tắm xong, Hứa Minh Trạch nằm một mình trên giường lăn qua lộn lại ngủ không được, gã mặc áo ngủ của Bành Vũ, người đang bên kia cách một bức tường, gã không nhìn được suy đoán bây giờ Bành Vũ hẳn chưa ngủ đâu, có lẽ còn làm gì đó khác. Những thứ tưởng tượng dần tràn ngập trong đầu không thể cưỡng lại, cậu em giữa hai chân cứ thế run rẩy dựng lên, nơi đỉnh đầu kích động từ từ thấm ra những vệt trắng nhỏ của chất lỏng mang theo mùi tanh.

“Ừ.....” Miệng gã không khống chế được mà phát ra tiếng rên rỉ. Kỹ thuật của gã tuy không đến nỗi nào, nhưng chỉ cần nghĩ đến bàn tay đang xoa nắn gốc cây này là của Bành Vũ, gã liền động tình chẳng thể kìm nén, động tác trên tay nhanh chóng tuốt lên xuống thật mạnh.

Cuối cùng thở dốc ra tiếng ồ ồ trầm đặc, gã phóng thích, chất lỏng sáng loáng trong lòng bàn tay cho thấy vừa nãy gã đã làm những gì. Cũng may đầu óc gã không bị dục vọng làm cho choáng váng, còn biết thứ dính dính này không thể vấy lên bộ đồ ngủ đang mặc.

Gã rời khỏi giường, lén lén lút lút đi vào phòng rửa tay, nhưng không ngờ đang mở cửa thì đúng lúc Bành Vũ bước ra từ trong phòng, Bành Vũ vừa nhìn thấy gã đứng ngoài cửa phòng vệ sinh, anh hơi ngẩn người, “Cậu.....” Anh chú ý đến dấu vết phía sau tay Hứa Minh Trạch.

Con người là loài sinh vật mà càng giấu diếm thì càng tò mò. Bành Vũ nhìn chăm chăm vào tay người nọ, suýt chút nữa đã phát hiện Hứa Minh Trạch làm những chuyện dơ bẩn rồi. Trong lòng gã phỉ nhổ chính mình, này có khác gì biến thái đâu, vừa hít mùi trong chiếc áo ngủ vừa làm bậy.

Nhưng..... Không kìm nén nổi, rõ ràng chỉ cách một bức tường thôi, gã chỉ có thể nhìn mà không thể ‘ăn’.

Bành Vũ tựa hồ nhìn thấu sự quẫn bách của Hứa Minh Trạch, anh thoáng dời tầm mắt, “Muộn rồi, ngủ nhanh đi.”

“Vâng.....” Hứa Minh Trạch chột dạ đáp, tiếp theo chui tọt vào phòng vệ sinh với tốc độ tên bắn, chà rửa thật sạch vết bẩn dưới vòi nước. Gã nghĩ linh tinh trong đầu, hy vọng Bành Vũ không phát hiện có gì đó sai sai.

Bành Vũ lắc đầu, anh như bất đắc dĩ quay về phòng mình, sách vở chất đống trên bàn, là giáo trình anh đang soạn để giảng bài cho sinh viên. Anh bước đến khép lại những quyển sách, rồi lên giường nằm xuống.

Đôi mắt dần khép, trong đầu anh nghĩ về tất cả những chuyện xảy ra hôm nay, thái độ Ôn Gia ngày càng lộ rõ — anh có chút lúng túng — không muốn tiếp nhận quá nhanh như thế, nhưng lại sợ mất đi một người bạn. Anh thở dài, phát hiện gần đây số lần thở dài của mình càng tăng lên.

Thôi quên đi, tốt nhất đừng nghĩ đến, Bành Vũ lẳng lặng tự an ủi mình, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, không cần phức tạp nhiều như vậy.

Một khi tinh thần buông lỏng, anh lâm vào trạng thái lim dim rất nhanh rồi ngủ thiếp đi.

17. Chương 17

Nếu như trước đây, giả sử Bành Vũ có năng lực nhìn thấy tương lai, anh chắc hẳn sẽ không nhẹ dạ đáp ứng thỉnh cầu của Hứa Minh Trạch.

Từ sau khi Bành Tiểu Quách đi du lịch theo trường tổ chức, trong nhà chỉ còn một mình anh, bình thường ăn uống cũng không tính toán nhiều. Đương nhiên, chuyện này cần ngoại trừ những lúc Ôn Gia đến ăn chùa. Có điều hôm qua người kia sau khi ăn uống no say thì bảo anh biết ngày mai phải đi công tác ở xa. Anh thần thờ một hồi, sau đó ngay khi anh cho rằng mình đã khôi phục lại cuộc sống đơn độc, thì vị khách không mời mà đến Hứa Minh Trạch lại xuất hiện tham gia giúp vui, làm cho anh vốn chỉ muốn một cuộc sống yên tĩnh như bị viên đá bỏ vào hồ nước, khuấy động tạo nên tầng tầng gợn sóng.

Đã bắt lợi lại còn bị cự tuyệt, Hứa Minh Trạch càng dè nín càng hăng, gã không tin Bành Vũ không còn chút tình cảm nào đối với gã. Nhưng sau đó, hiện thực tàn khốc cho gã biết, Bành Vũ không còn muốn nảy sinh cái gì vượt quá ranh giới bạn bè bình thường với mình.

Bất đắc dĩ, chán chường, đúng lúc gã đường như nghĩ rằng hay là hai người cứ như vậy mà qua một đời thì.....

Bỗng nhiên tin tức truyền đến cửa phá vỡ cục diện bế tắc này.

Trên mặt cắt không còn hột máu, Bành Vũ nghe tin xong gần như suýt ngất đi, may mà Hứa Minh Trạch ở cạnh đỡ lấy anh.

Tuy rằng Hứa Minh Trạch không tài nào yêu nổi thằng nhỏ Bành Tiểu Quách kia, nhưng dù sao cũng là một sinh mạng, quan trọng hơn cậu bé chính là bảo bối trong lòng Bành Vũ, nên lúc nghe được tin gã cũng thất thần hồi lâu.

Ô tô tông vào đuôi xe, ba người chết, bảy người bị thương nặng, mười mấy người khác bị thương nhẹ.

Đối với tình trạng của Bành Tiểu Quách, Bành Vũ không biết nên bảo là may mắn hay xui xẻo.

Đi suốt đêm đến thành phố H, một khắc Bành Vũ cũng không dám thả lỏng, anh trai anh trước khi lâm chung đã giao phó anh săn sóc đứa nhỏ này, mà bây giờ đang nằm một chỗ trong phòng bệnh, có thể nguy hiểm đến tính mạng bất cứ lúc nào.

Tài xế gây tai nạn đã bị bắt, qua lời khai được ghi chép lại, cảnh sát giao thông đã xác định trách nhiệm thuộc về người tài xế, hơn nữa lại lái xe trong trạng thái mệt mỏi, chờ đợi hẳn là các bậc phụ huynh kiện tụng ra pháp luật về vấn đề bồi thường.

Cách một lớp kính, Bành Vũ nhìn Bành Tiểu Quách đang nằm yên trên lớp trải giường trắng, gương mặt nhỏ trắng bệch, so với tấm chăn đang phủ trên người còn trắng hơn mấy phần, bọc đường khí được chụp lên mũi cậu, cánh tay mảnh khảnh đầy những ống dẫn cắm vào.

Bên ngoài không chỉ có mình anh, còn những phụ huynh các cũng đứng xung quanh, viên mắt họ sưng tấy, mang tâm tình nặng nề y như anh.

“Ăn chút gì đi.” Hứa Minh Trạch mua được ít thức ăn từ cửa hàng tiện lợi. Từ lúc chạy thẳng đến nơi này, Bành Vũ vẫn chưa có gì bỏ bụng.

“Tôi không muốn ăn.” Lắc đầu từ chối, bây giờ toàn bộ tâm can anh đều đặt trên người “đứa con trai” bé bỏng ấy, sao còn khẩu vị gì để ăn uống nữa, chỉ sợ đưa vào miệng cũng chẳng ném ra được mùi vị gì.

“Nhưng.....” Hầu như anh đã không ăn gì cả ngày rồi, Hứa Minh Trạch còn muốn khuyên, tay cầm hộp sữa đưa tới phía trước.

Bành Vũ nở nụ cười mệt mỏi, nhưng không có tác dụng, chỉ càng làm Hứa Minh Trạch lo lắng thêm, “Đừng để đến lúc người gục ngã là anh!”

“Tôi biết.....” Thở ra một hơi rối loạn, Bành Vũ liếc mắt nhìn lần cuối, sau đó mở túi sữa.

Có cái đưa vào miệng anh mới cảm thấy đói bụng, nhưng chỉ lướt qua mà thôi, bây giờ cả trái tim anh đều nghẹn trong họng, còn tâm tư nào để ý đến chuyện ăn ngon hay dở nữa. Lúc này Hứa Minh Trạch có ép ăn món mì gói anh ghét nhất, anh cũng đành nhắm mắt nuốt thôi.

Đợi đến ba giờ sáng, Hứa Minh Trạch bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, nhưng vì Bành Vũ bên cạnh không hề có ý định nghỉ ngơi, gã đành gượng gượng. Vào giai đoạn Bành Vũ yếu đuối nhất, gã nhất định phải ở bên hỗ trợ mọi lúc mọi nơi, việc này có thể sẽ là phần thắng duy nhất của gã sau này.

“Nếu cậu mệt thì về nghỉ chút đi.” Vừa mới quay đầu, Bành Vũ đã thấy Hứa Minh Trạch gục lên gục xuống như con gà mổ thóc, không khỏi cảm thấy buồn cười, “Mình tôi ở đây được rồi.”

“Không được.” Hứa Minh Trạch mơ màng hơi híp mắt lại, mí mắt sắp dính chặt vào nhau, “Em không an tâm để một mình anh.....” Rõ ràng bản thân mình đuối trước, còn có tâm tư đi chăm sóc người khác, đây không phải tác phong phù hợp với Hứa Minh Trạch trong quá khứ. Tuy nhiên bất luận có phải tác phong gã hay không, Bành Vũ xem như bị cảnh này cảm động đôi chút.

“Thôi.....” Anh hít sâu một hơi, “Tôi với cậu tìm chỗ nghỉ ngơi đi.”

Vâng..... Hứa Minh Trạch bắt giấc ngủ ra, “Thật sao?” Gã lập tức đứng bật dậy khỏi băng ghế, “Em biết gần đây có nhà nghỉ!” Hứa Minh Trạch chưa bao giờ nguyện ý bạc đãi người của mình.

Vào khách sạn, Hứa Minh Trạch thật sung sướng thư thả tắm nước nóng, sau đó quần khăn trắng bước ra khỏi phòng tắm.

“Anh đừng lo, em không làm gì anh đâu.”

“.....” Bành Vũ chôn mặt trong lòng bàn tay, làm người ta không biết về mặt anh lúc này như thế nào. Hứa Minh Trạch thấy vậy liền đến gần, gã đưa tay vỗ nhẹ sau lưng Bành Vũ, “Anh ngủ một giấc đến sáng mai đi, đừng tự gây áp lực cho mình.”

Bành Vũ vẫn không trả lời, thật ra anh không biết đáp lại làm sao. Anh sợ Tiểu Quách xảy ra chuyện, anh không dám nghĩ sâu, nhưng đầu óc không khống chế được mà nghĩ đến khả năng xấu nhất có thể xảy ra. Đừng nói người, ngay cả thú nuôi nhiều năm cũng phải phát sinh tình cảm, huống hồ dòng máu chảy trên người Tiểu Quách thuộc về nhà họ Bành.

Chỉ vài hôm trước còn đội nón quả dưa màu trắng, mặc đồng phục học sinh thật đáng yêu, đeo cặp sách nói lời tạm biệt với anh, bây giờ cũng gương mặt ấy nhưng đã trắng xám ra, nằm yên lặng một chỗ trong phòng bệnh, làm sao Bành Vũ an tâm được đây.

Lại im lặng một hồi, Hứa Minh Trạch căng thẳng liếm môi dưới, Bành Vũ trầm mặc sau đó phục hồi tâm trạng, phát hiện người kia đang nhìn mình đắm đuối xuất thần. Anh lúng túng cứng người, bảo rằng: “Mau ngủ đi.” Nói xong anh vỗ vỗ đệm giường dưới mông, rồi đứng dậy vào nhà vệ sinh.

Nhìn bóng lưng anh rời khỏi, Hứa Minh Trạch cảm giác lúc này tiếng trái tim dưới khoang ngực nảy lên thật mạnh mẽ, gã không thể không suy nghĩ lung tung.

— Đêm nay Hứa Minh Trạch muốn ở cùng một phòng với Bành Vũ, ngủ trên cùng một cái giường!

Có điều gã hẳn phải thất vọng rồi, bây giờ Bành Vũ làm gì có tâm tư nghĩ đến mấy chuyện đó. Thảm hại hơn nếu như bị phát hiện, Hứa Minh Trạch đừng mong thấy vẻ mặt ôn hòa của anh nữa.

Vô cùng may mắn là Bành Vũ không nhận ra tâm tư gã, sau khi anh tắm rửa xong thì nằm thật ngay ngắn trên giường, Hứa Minh Trạch nằm một bên. Gã không khỏi có chút thất vọng, nhưng lại thoải mái rất nhanh. Bởi vì tiếp xúc với đứa nhỏ kia không nhiều, lại có vài lần khiến nhóc bực mình, vì thế trong lòng gã thấy khó chịu thay cho Bành Vũ, chứ tâm trạng cũng không lo lắng gì cho lắm. Cảm giác giống như khi đọc được tin tức tai nạn trên báo, bạn không thể mong đợi tâm tình của người đọc nhạy cảm đến mức phải gào khóc vì những người xa lạ. Cũng không thể nói gã máu lạnh, con người chính là sinh vật như vậy, họ chỉ đau khổ đối với người họ quan tâm thôi.

Bành Vũ cứ vậy vô tri vô giác trải qua một đêm dài, thời gian từng giây từng giây chậm rãi trôi qua. Toàn bộ tâm can cùng lo lắng trong lòng anh đều dồn vào đứa cháu đang nằm ở phòng săn sóc đặc biệt, mãi đến lúc trời hửng sáng mới không chịu nổi mà ngủ thiếp đi.

Giấc ngủ này kéo dài một mạch đến chiều, Hứa Minh Trạch không hề đánh thức anh.

Sau khi tỉnh dậy, Bành Vũ qua loa lấp đầy bụng, rồi vội vã chạy qua bệnh viện, bác sĩ báo cho anh bệnh nhân đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, vài ngày nữa sẽ tỉnh, nhưng cần phải lưu lại để quan sát.

Bành Vũ nghe xong, tảng đá treo trong lòng rốt cục buông xuống.

“Thật cảm ơn bác sĩ!”

“Không có chi, bệnh nhân sớm hồi phục cũng là mong muốn của chúng tôi.”

Nói vài lời khách sáo với bác sĩ xong, cuối cùng Bành Vũ có thể thấy Bành Tiểu Quách được chuyển vào phòng điều trị một người. Những bậc phụ huynh khác khi nghe con mình tai qua nạn khỏi cũng đều mừng đến phát khóc, lo lắng trong một buổi tối đã dồn ép tinh thần bọn họ đến cực hạn.

Đứng ở ngoài cửa phòng bệnh, Bành Vũ bỗng không dám bước vào, anh sợ mình không kìm nén nổi mà bật khóc. Hứa Minh Trạch sau lưng vỗ vai anh ý là có em đây, Bành Vũ nghiêng đầu sang nhìn gã, cảm kích nở nụ cười.

Bước vào phòng, Bành Vũ nhìn Bành Tiểu Quách trên giường hai mắt vẫn nhắm chưa tỉnh lại, nói không thất vọng trong lòng là giả.

Nhưng anh cũng biết không tỉnh lại là một loại bản năng bảo vệ con người, loại bản năng này ở mức độ nào đó chính là bảo toàn sức khỏe cho cơ thể mình.

Lấy một ít nước ấm trong bệnh viện, Bành Vũ ngâm ướt chiếc khăn lông nhỏ, rồi xoa khắp khắp thân thể mặt mày Bành Tiểu Quách, sau đó anh thay cho cậu bộ quần áo mới.

Anh mong mỗi cậu bé tỉnh dậy sớm chút, chỉ cần hôn mê trong một ngày, anh sẽ bất an một ngày, huống chi thời gian kéo dài đến hai ba ngày, Bành Vũ nhìn cơ thể gầy yếu của Bành Tiểu Quách, có vẻ cậu bé sụt cân rất nhiều.

Hai người chia nhau trông nom bé, buổi sáng là Bành Vũ túc trực trong phòng bệnh, buổi tối Hứa Minh Trạch sẽ ngủ giường bên cạnh, nếu Bành Tiểu Quách có động tĩnh gì thì nhanh chóng gọi bác sĩ ngay.

18. Chương 18

Lúc Bành Tiểu Quách tỉnh lại đã là thời điểm cuối tuần, ngày đó khi Bành Vũ đang lau người cho cậu thì thoáng trông thấy ngón tay cậu nhúc nhích, phản ứng đầu tiên của anh là lao đến đầu giường nhấn chuông gọi bác sĩ. Sau đó một vị bác sĩ bận toàn thân đồ trắng, mang tập hồ sơ bước vào phòng, ông cẩn thận kiểm tra tình trạng thân thể của Bành Tiểu Quách khắp một lượt.

Cuối cùng ông xoay qua nhìn Bành Vũ nói một tràng vô nghĩa: "Tình trạng cơ thể bệnh nhân khôi phục tốt, ngón tay động đậy có khả năng là cơ rút cơ gây ra, nhưng không loại trừ dấu hiệu bệnh nhân sắp tỉnh lại." Nói xong, Bành Vũ thấy ông lấy ống nghe đặt lên ngực Bành Tiểu Quách.

"Ừ....." Mảnh kim loại lạnh lẽo chạm vào da thịt liền gây phản ứng, Bành Tiểu Quách sắp tỉnh dậy bị kích thích một cái lại càng muốn tỉnh mau hơn, cậu bé khó chịu tránh né nhưng thân thể bất đắc dĩ mềm nhũn cả ra không còn chút sức lực.

Bành Vũ vui mừng mở to mắt, anh vội bước thật nhanh đến bên giường, "Tiểu Quách? Tiểu Quách?"

Nghe có người kêu tên mình, hơn nữa giọng nói kia cực kỳ quen thuộc, Bành Tiểu Quách mở mắt một cách khó khăn, vừa mở miệng liền hong khô, nhưng không che giấu được tiếng nói khàn khàn yếu ớt, "Chú ạ, Tiểu Quách khó chịu....."

Khó chịu? Bành Vũ ngây người một lúc, sau đó nhanh chóng đứng thẳng lên, đến bên chiếc tủ đầu giường sát vách cầm bình thủy rót nước ra một cái ly, anh kiên nhẫn dùng thìa nhỏ đút từng chút từng chút nước lên miệng Bành Tiểu Quách.

Đến lúc Bành Tiểu Quách uống được nửa ly rồi, nói không uống nữa anh mới dừng tay.

"Còn chỗ nào thấy không dễ chịu nữa?"

"Bụng đói quá....."

"Ừ nhỉ, cháu xem chú vui quá nên quên mất." Ngày nào Bành Vũ cũng nhờ Hứa Minh Trạch mua ít cháo ấm đặt trong phòng, anh sợ cậu bé tỉnh lại sẽ kêu đói. Động tác của anh có thể nói rất dịu dàng, đối xử với Bành Tiểu Quách như em bé. Bành Tiểu Quách ngượng ngùng đỏ hồng hai má, "Chú ơi, để cháu tự ăn ạ."

Bành Vũ cười không nói, nhẹ nhàng xoa tóc cậu, "Tiểu Quách ngoan, đợi cháu xuất viện sẽ để cháu tự ăn."

Bành Tiểu Quách kinh ngạc nhìn chằm chằm Bành Vũ hồi lâu, trông thấy đôi mắt anh đỏ ngầu, "Chú thay đổi rồi."

Bành Vũ ngẩng đầu sờ những sợi râu lún phún mọc ra trên cằm, Bành Vũ cười chỉ vào chóp mũi cậu, nửa lo nửa đùa bảo, "Còn không phải vì cháu sao?"

Ôi..... Nước mắt Bành Tiểu Quách lập tức tuôn ào như đập nước, nhưng cậu vẫn cắn môi không dám khóc ra tiếng, gương mặt giàn giụa nước mũi hòa lẫn nước mắt. Bành Vũ thấy sợ hết hồn vội giải thích, "Đừng khóc đừng khóc, chú nói đùa đấy!"

“Hức..... Sau này Tiểu Quách sẽ không bao giờ rời xa chú nữa.” Cậu khóc sụt sùi, bắt chợt nhào vào lồng ngực Bành Vũ, làm trên người anh dính đầy những vệt nước, “Chú gầy đi rồi.” Xem ra chuyện lần này đã khiến cậu sợ hãi thực sự.

“Ừ ừ, xấu xấu, về nhà chú sẽ tự vỗ béo mình lên, Tiểu Quách cũng đừng ghét bỏ chú nhé.” Bành Vũ dịu dàng an ủi vỗ về Bành Tiểu Quách, anh sợ cậu khóc quá bị sặc mắt.

Vậy mà Bành Tiểu Quách khi nghe Bành Vũ tự chê mình xấu, cậu vùng vẫy ngồi dậy từ trong lòng anh, hung hăng trừng to mắt, làm ra tư thế ai dám nói Bành Vũ xấu cậu sẽ liều mạng với họ ngay, “Chú không hề xấu!”

Bàn tay dừng lại, Bành Vũ muốn cười cũng không dám cười, chỉ phụ họa thêm, “Được được được, Tiểu Quách bảo không xấu tức là không xấu.”

“Vốn không xấu ạ!” Bành Tiểu Quách đằng hắng trịnh trọng nói rõ ràng, “Chú đẹp lắm! Tiểu Quách thấy chú là đẹp trai nhất!”

“Ừ ừ ừ.” Thằng bé này nói gió có nghĩa là mưa, dù sao anh đã quen rồi. Lúc này Hứa Minh Trạch đến trước cửa phòng bệnh, trông thấy cảnh ấy, người đàn ông diện mạo bình thường ôm lấy đứa nhỏ đang khóc sừng cả hai mắt.

Không khí giữa hai người hài hòa đến mức dường như không ai có thể chen vào.

Hứa Minh Trạch cảm thấy thật ganh tỵ, dù lúc trước Bành Vũ còn bên cạnh gã cũng chưa từng lộ ra vẻ mặt dịu dàng đến tan chảy khỏi băng như vậy. Đối với gã anh luôn mang bộ mặt vừa bất đắc dĩ lại ẩn nhẫn, chưa bao giờ nói ra ý nghĩ trong lòng mình cho gã biết.

Gã bấm ngón tay gõ cửa phòng, hai người bên trong nghe tiếng động cùng quay đầu nhìn về phía ngoài cửa. Không giống như Bành Vũ đang kinh ngạc, Bành Tiểu Quách lập tức cảnh giác, tràn ngập địch ý.

Hứa Minh Trạch nở nụ cười, dưới ánh mắt trừng trừng đầy căm thù của Bành Tiểu Quách, gã tự nhiên tiến bước vào phòng.

Đúng là trẻ con, cảm xúc thế nào cũng không che giấu được.

“Tại sao cậu không nghỉ ngơi ở khách sạn?” Bành Vũ vừa hỏi vừa lấy tay xoa đầu Bành Tiểu Quách.

“À, lo lắng nên đến xem sao.”

“Hừ.” Bành Tiểu Quách phun từ mũi ra một tiếng thở khinh thường, “Tôi không cần chú lo lắng!”

Hứa Minh Trạch giả vờ ngạc nhiên, “Ai nói lo cho cháu?”

“Chú!” Bành Tiểu Quách bực bội đỏ mặt lên, “Chú xấu xa!”

“Thôi thôi, đừng ồn ào nữa.” Bành Vũ nhìn Hứa Minh Trạch với ánh mắt trách cứ, “Tiểu Quách mới tỉnh dậy, cậu đừng chọc nó.” Lòng anh vừa yên lại, chỉ mong đừng xảy ra chuyện gì khiến anh lo sợ nữa.

Hứa Minh Trạch oan ức trong bụng, gã nhìn dáng vẻ đắc ý của Bành Tiểu Quách lại càng khó chịu hơn, nếu không biết rõ đó là cháu anh, gã nhất định sẽ hiểu sai mất.

Không thể không nói, Hứa Minh Trạch thực sự suy nghĩ nhiều quá rồi, Bành Tiểu Quách mới vài tuổi, dù không có quan hệ máu mủ, Bành Vũ cũng sẽ không biến thái đến mức luyến đồng.

Thấy thần sắc trên mặt Hứa Minh Trạch có vẻ không ổn, Bành Vũ lo âu, “Cậu chưa ngủ đủ giấc phải không?” Thật ra, anh vô cùng cảm kích Hứa Minh Trạch mấy ngày nay quan tâm đến Tiểu Quách, trong lòng đã bắt đầu có dấu hiệu rung động. Nhưng chỉ vẩn vơ một ít mà thôi.

Giang sơn dễ đổi, anh không cách chi biết được sau này giả sử người kia trở về bên anh, có thể chịu được cuộc sống khò khàn bên nhau hay không, hoặc lại muốn rời khỏi anh mà trở về thế giới phong lưu của gã.

Hứa Minh Trạch buồn ngủ thật, cả buổi tối chăm nom cho đứa nhỏ kia vừa chán nản vừa không có chỗ đặt lưng.

“Uống nước đi, tôi thấy cậu không mở mắt nổi rồi.”

“Vâng.” Tiếp nhận ly nước uống một hớp, Hứa Minh Trạch cảm giác cả người thư thái đôi chút.

Bành Tiểu Quách nhìn nhìn, miệng vênh càng cao hơn, cậu ghét cay ghét đắng Hứa Minh Trạch, chú mình đã mệt mỏi cả ngày, vì mình mà hao tổn tinh thần, khó khăn lắm mới buông lỏng chút ít thì lại đến làm phiền, quả thực so với ruồi bọ còn làm người ta chán ghét hơn.

Bành Tiểu Quách bên này đang cảm giận bất bình thay cho ông chú, mặt khác Hứa Minh Trạch đã sớm quần quanh Bành Vũ nhằm lấy lòng. Bành Vũ bỗng trở nên gượng gạo, vừa tức cười vừa bất đắc dĩ hỏi, “Cậu không có chuyện gì để làm sao?”

“Đúng vậy.” Hứa Minh Trạch trả lời chắc nịch như chuyện đương nhiên. Gã thấy Bành Vũ bưng bình nước nóng đến rót vào chậu rửa mặt thì cũng nhanh chóng đến toilet lấy ít nước lạnh pha giúp anh.

“Chú đang làm gì đấy ạ?”

“Lau người cho cháu.” Bành Vũ không ngẩng đầu, lúc trước vì Bành Tiểu Quách tỉnh lại giữa chừng, anh đang lau người thì ngưng lại, bây giờ vừa lúc còn sót một bình nước nóng thì phải dùng cho hết. Bành Tiểu Quách xấu hổ đỏ mặt, động tác cởi quần áo cũng thật vụng về.

Không ăn uống trong mấy ngày đã làm cậu gầy yếu hẳn đi, xương quai xanh trước ngực nhô ra ngoài, cái bụng tròn khi xưa giờ đã xẹp xuống. Bành Vũ nhìn, ánh mắt trở nên chua xót, anh cầm lấy khăn tay dùng sức thật nhẹ lau cho Tiểu Quách, tựa hồ sợ không cẩn thận sẽ làm thương tổn đến cậu bé mất.

“Nhột quá chú ạ.” Bành Tiểu Quách cười hì hì né tránh, đưa mu bàn tay che lên miệng. Lau đến chỗ nhạy cảm, cậu bé muốn tự mình làm nhưng bị Bành Vũ ngăn trở, “Đừng nhúc nhích, lỡ vết thương bị nứt ra thì sao?” Nói xong anh đưa mắt nhìn về phía cằm chân của Bành Tiểu Quách, anh sợ đứa cháu sẽ tàn tật giống mình.

Bành Vũ đã quen với cái nhìn của người xung quanh dành cho mình, nhưng anh không hy vọng Tiểu Quách phải gánh lấy loại ánh mắt đó.

Toàn thân được lau sạch sẽ, vì mới tỉnh lại, chức năng của cơ thể còn chưa hồi phục hoàn toàn, Bành Tiểu Quách phút chốc bắt đầu thấy buồn ngủ, bàn tay nhỏ siết chặt góc áo Bành Vũ, cậu ngủ say. Trước khi thiếp đi còn thều thào với Bành Vũ rằng, “Chú ơi bữa tối cháu muốn ăn đùi gà.”

“Được.” Lúc này Bành Vũ xem cậu bé như ngậm trong miệng sợ tan, nâng trên tay sợ vỡ, chỉ cần yêu cầu không quá đáng anh đều có thể thỏa mãn tất cả cho cậu.

Chờ Bành Tiểu Quách ngủ say rồi, Bành Vũ nhẹ nhàng đẩy ngón tay cậu ra, quay đầu về phía Hứa Minh Trạch đứng sau nói rằng: “Chưa ăn trưa đúng không?”

Hứa Minh Trạch gật đầu.

Bành Vũ lại nói, “Cùng đi ăn thôi, gần đây có một cửa hàng thức ăn nhanh.”

“Vâng ạ.” Hứa Minh Trạch vui sướng trong lòng, thật may gã chưa ăn trưa đã vội vã chạy đến đây. Tuy rằng gã có yêu cầu rất cao đối với thức ăn, nhưng bây giờ là lúc có thể nhẩn thì nên nhẩn. Mang theo tâm lý như vậy, Hứa Minh Trạch đi theo Bành Vũ đến cửa hàng thức ăn nhanh cách bệnh viện không xa.

Bố trí trong quán tuy không sánh được với nhà hàng lớn, nhưng hơn ở chỗ mọi thứ giản dị, không giống những cửa hàng thức ăn nhanh khác là bên trong không nhiều phức tạp.

Bành Vũ dường như rất quen thuộc với nơi này, sau khi tiến vào anh chọn vài món ăn, lại giúp Hứa Minh Trạch kêu mấy món. Anh biết gã không thích ăn rau cải vì thể đặc biệt gọi thêm nhiều thịt hầm và gà luộc, hai mẩu một chay, còn khuyến mãi kèm canh rong biển.

19. Chương 19

Sau khi tình hình sức khỏe của Bành Tiểu Quách khá lên đôi chút, Bành Vũ đưa cậu về thành phố G, ở nhà dưỡng bệnh.

Mùi nước khử trùng trong bệnh viện quá nồng, trẻ con ngủ nhiều không tốt, hơn nữa lui tới giữa bệnh viện và khách sạn rất mệt, không nơi nào thuận tiện như ở nhà.

Về đến nhà, Bành Tiểu Quách nhảy nhót hoan hô một tiếng, cơ thể gầy nhỏ uốn éo trong lồng ngực Bành Vũ, đôi chân càng không an phận quăn rịt lấy anh, khiến Bành Vũ sầm mặt đánh vào mông một cái cậu mới chịu yên.

“Chú ơi cháu muốn ngủ.” Bành Tiểu Quách giả vờ dụi dụi mắt, ra hiệu rõ ràng đuối khéo Hứa Minh Trạch. Được lắm, tuy già lái xe suốt một ngày một đêm cũng khá mệt mỏi, nhưng đứa nhỏ này lộn xộn cái gì chứ?! Già còn muốn hẹn Bành Vũ ra ngoài quẩy một trận đây.

Bành Vũ vốn không nghi ngờ gì đứa nhỏ, làm sao có thể hiểu được bên trong đầu gã đang vẽ ra cảnh tượng lung linh thế nào. Anh chỉ đơn giản xoay người, quay về phía Hứa Minh Trạch áy náy bảo: “Hôm nay làm phiền cậu quá rồi, cậu xem.....” Bành Vũ biết mình nên cảm ơn người kia đã lái xe đưa hai chú cháu về nhà, chẳng qua anh không biết lấy gì đền đáp, ra ngoài ăn một bữa cơm? Không, làm vậy đối phương càng thêm khinh thường thôi!

Hứa Minh Trạch nghe ra ẩn ý trong lời nói, biết rằng Bành Vũ đang khéo léo mời gã về đi, ngay tức khắc, gã như ăn phải tim sen, miệng đắng ngắt, đau khổ lan thẳng vào sâu trong lòng. Cảm giác này có thể coi như đòn cảnh cáo, khi gã những tưởng mình đã thành công trong việc làm cho anh ấy tha thứ, thì hiện thực nói cho gã rằng, còn xa mới đạt được điều đó, tất cả cảm nhận chỉ là giả tạo.

Bành Vũ chỉ muốn xem gã như bạn bè bình thường, nhưng Hứa Minh Trạch thì không, gã khao khát được đứng bên cạnh anh một lần nữa với tư cách người yêu.

Nhìn thấy bóng dáng Hứa Minh Trạch khuất đi khỏi cửa, trong lòng Bành Vũ thở phào nhẹ nhõm, lúc này nhìn biểu cảm trên gương mặt gã, anh cho rằng nên cố gắng nói lời khách sáo, bây giờ xem ra anh suy nghĩ nhiều rồi.

Tiền đầy túi, đẹp trai, có xe có nhà, ngoại trừ tính cách như hạch thì người đàn ông ngon lành như thế chính là bạch mã hoàng tử trong lòng đại đa số các cô gái, tiếc rằng..... không phải hình mẫu của Bành Vũ. Hừ, lại còn không được tự nhiên, nhớ trước đây có lần người kia tặng anh một chiếc đồng hồ đeo tay, cứ bảo tại không thích mới tặng. Chỉ có đầu óc ngớ ngẩn mới nhìn không ra, rõ ràng chiếc đồng hồ mới toanh, đã vậy còn là sản phẩm tối tân nhất trên thị trường hàng hiệu.

Một đoạn hồi ức ngắn ngủi trôi qua, chỉ cần vài giây là tan biến.

Tiền Hứa Minh Trạch về rồi, Bành Vũ dẫn đứa nhỏ đi rửa mặt, lau mình sơ qua một thể, sau đó quay về phòng ngủ là lên giường ngủ ngay.

Khi tỉnh dậy đã sáng sớm ngày hôm sau.

Ôn Gia trở lại thành phố G, nhận được tin liền gấp rút đến thẳng nhà Bành Vũ, tạm thời còn không quên mua ít hoa quả và đồ tắm bổ. Gì chứ, người thân của Bành Vũ khác nào người thân của hắn, muốn lấy lòng ai đó thì điều kiện tiên quyết là phải lấy lòng tên quỷ nhỏ kia, nếu không kết quả sẽ như đã trảng xe cát mất! Có vẻ rất kinh ngạc trước sự xuất hiện của hắn, Bành Vũ ngẩn ra trong chốc lát khi mở cửa và nhìn thấy Ôn Gia.

Trao quà vào tay Bành Vũ, Ôn Gia vội cười: “Sao vậy? Không hoan nghênh tôi ư?”

“Không.” Bành Vũ cười ngượng ngùng, cố che giấu lúng túng, “Chỉ là không ngờ cậu trở về nhanh như thế.” Nói xong, anh chú ý đến quang thâm dưới hốc mắt người kia.

Ôn Gia không để ý phất tay một cái, đàn ông câu nệ mấy chuyện này làm gì, “Tôi nghe nói Tiểu Quách gặp tai nạn? Làm sao nông nổi thế?”

Thở dài, Bành Vũ không ngờ hắn cập nhật tình hình nhanh vậy, anh vừa cảm động lại có chút ngạc nhiên, “Ô tô tông vào đuôi xe, tài xế lái xe trong tình trạng mệt mỏi.”

“Tiểu Quách không sao chứ?” Hắn không hỏi về vấn đề bồi thường, thật ra thứ xuất hiện nhanh nhất trong đầu một thương nhân là điều này, nhưng nghĩ đến mức độ quan tâm của Bành Vũ đối với đứa bé kia, hắn cũng thông minh nuốt vào bụng thắc mắc của mình.

“Ồn rồi, chân bị gãy xương.”

“Vậy cũng tốt, khả năng hồi phục của trẻ con cao hơn người lớn, nhất định sẽ qua nhanh thôi.” Không thể phủ nhận Ôn Gia quả thật là người lương trước được nhiều việc, chỉ nói điều người ta muốn nghe, về mặt lại vô cùng chân thành, khiến người ta cảm động trong lòng sẽ không ngờ vực những câu nói này của hắn là có xuất phát từ nội tâm hay không.

Đúng thật, Bành Vũ nghe xong biểu tình trở nên thả lỏng hơn nhiều, anh nhìn Ôn Gia với ánh mắt nhu hòa phần khởi hơn mấy phần. Ôn Gia thấy vậy thì rung động trong lòng, ý nghĩ dồn nén đã lâu bắt đầu rục rã rục rịch, nhưng hắn vẫn lý trí đè ép xuống, giả vờ hỏi vu vơ: “Sao nữa? Không mời tôi vào nhà à?”

“Ồ?” Giật mình, lúc này Bành Vũ mới nhận ra mình đứng chặn ở cửa từ nãy giờ, anh có chút áy náy mím môi cười mỉm. Ôn Gia hiếm khi nào thấy đáng vẻ đỏ mặt của anh như vậy, ý cười nơi đáy mắt càng sâu.

“Cho dù tôi không mang quà chất lượng, anh cũng đừng đối xử với tôi như thế chứ.” Vào nhà, Ôn Gia vẫn còn trêu ghẹo Bành Vũ. Chọc đến mức tay chân người kia quần bách không biết đặt món gì xuống.

“Cậu đừng nói quá.” Để một túi quà lên bàn, Bành Vũ lấy trong tủ bếp một chiếc cốc pha lê, rót vào ít nước ấm đưa Ôn Gia.

Nhấp ngụm nước, Ôn Gia ngồi co quắp trên sofa không còn chút hình tượng, “A..... Thật thoải mái.”

“Hay là cậu vào trong nghỉ ngơi một lát?” Bành Vũ cau mày, anh có thể nhận ra thần sắc mệt mỏi trên gương mặt Ôn Gia.

Ôn Gia ngồi dậy, dùng đũa cạy chân thẳng tắp, hắn nháy mắt với Bành Vũ nói: “Ừ, ngủ phòng anh nhé?”

Sao cơ? Sững sốt một chút, hiển nhiên Bành Vũ không nghĩ đến đối phương sẽ hỏi vấn đề này, “Không phải không được, mà là trong nhà không có chăn gối sạch sẽ, cậu.....”

“Chẳng sao cả.” Ôn Gia phất tay không quan tâm, “Chỉ ngủ một lúc thôi, làm gì phiền phức thế.”

Vậy cũng được, nếu khách mời không chê, mình là chủ nhà cũng không cần tự gánh nhiều chuyện, “Tôi đi lấy quần áo ngủ cho cậu thay nhé?”

“Ừ.” Ôn Gia nằm trên sofa xụi lơ như xác chết, lúc máy bay hạ cánh rồi chạy qua đây còn không thấy gì, bây giờ vừa nằm xuống đã chẳng muốn nhúc nhích nữa.

Sau đó, lúc Bành Vũ pha nước nóng xong đến phòng khách gọi Ôn Gia thì hắn đã lim dim sắp thiếp đi.

“Mau tỉnh lại.”

“Ừ?”

“Nước nóng đã chuẩn bị.”

“Ồ.....” Người kia ờ một tiếng nhưng vẫn chưa có ý định đứng lên, hai mí mắt nhắm chặt như bị keo dán không mở ra được. Bành Vũ bất đắc dĩ ngồi dậy, anh nghĩ: thôi cứ để vậy, sợ tắm rửa xong sẽ ảnh hưởng đến giấc ngủ. Rồi anh xoay người định rời đi. Bất thành linh từ phía sau, Ôn Gia đột nhiên vươn tay kéo lấy tay anh, dùng sức một cái, cả người anh đều bị ngửa ra sau. Tròng mắt Bành Vũ nhanh chóng co lại, bị động tác bất ngờ của Ôn Gia làm cho kinh hãi.

“A.....” Tầm lưng anh đập lên ghế đệm, dù rất mềm cũng có thể cảm nhận được đau đớn.

Nhưng điều làm anh kinh ngạc hơn cả là nhiệt độ ấm áp từ đôi môi kia truyền tới, anh trợn to mắt, con ngươi suýt nữa bong ra ngoài. Vận mệnh cứ như trêu đùa người ta, ngay lúc anh đang sợ vì bị cưỡng hôn thì cánh cửa phòng khách được Hứa Minh Trạch mở tung ra, gương mặt gã xám xịt như tro tàn đứng ngay ngóc tại chỗ, trên tay còn duy trì tư thế vận khóa.

Cảnh tượng này thật quen thuộc làm sao, nó tái diễn lại sự việc Bành Vũ bắt quả tang chuyện xấu của Hứa Minh Trạch trước đây, bây giờ khác ở chỗ nhân vật chính biến thành Bành Vũ.

“Tôi.....” Bành Vũ vội đẩy người ra, định giải thích, vẻ mặt đau đớn của Hứa Minh Trạch khiến anh cứ tưởng mình đang làm chuyện gì tội lỗi lớn lao lắm, nhưng câu nói dừng lại chỉ một giây sau, giải thích cái gì? Chuyện này đâu liên quan đến Hứa Minh Trạch.

Anh không biết Hứa Minh Trạch đang chờ đợi lời giải thích của anh, dù chỉ là một câu gã cũng sẽ tin.

“Ồ, sao cậu lại đến đây?” Ôn Gia ngồi cạnh phá vỡ bầu không khí trầm tĩnh quái dị này.

Hứa Minh Trạch ngơ ngác giơ tay lên, chỉ chỉ Ôn Gia, lại chỉ về phía Bành Vũ, “Đang làm gì?”

Cứ như vậy, Ôn Gia làm bộ bắt đắc dĩ nhún vai, xòe tay. Hứa Minh Trạch như bị rút khô không khí để thở, phải dựa lưng vào vách tường lạnh lẽo mới đỡ cho mình không bị ngã xuống. Đối với gã khoảnh khắc này quan trọng nhất là lời phủ nhận của Bành Vũ, nhưng tiếc thay anh ấy hoàn toàn không nói gì. Anh đã thừa nhận hành động khi này.

Thật buồn cười, tên bạn nói khổ đang cặp kè với người đàn ông mình yêu nhất, mà Hứa Minh Trạch lại trở thành pháo hôi.

Bành Vũ nhìn dáng vẻ khổ sở của gã, anh cảm thấy lo lắng, vừa định mở miệng nói: “Này, cậu nghĩ nhiều rồi!” thì bị Ôn Gia chặn lại.

“Anh muốn hắn tiếp tục dây dưa ư? Nếu không thì đừng nói gì hết.” Ngày hôm nay qua rồi, hai người bọn họ sợ là bạn cũng không làm được.

Hành động của hai người trong mắt Hứa Minh Trạch cứ như thị uy, chứng tỏ gã đã thất bại rõ ràng rành.

Chẳng qua chỉ là lựa chọn sai một lần, gã phải đánh đổi tình yêu cả đời.

Buổi tối —

Ôn Gia yên tâm thoải mái ăn đêm nằm dễ trong nhà Bành Vũ, lấy lý do sợ Hứa Minh Trạch trả đũa. Hắn hiểu rõ cá tính của tên bạn này vô cùng, có khả năng sẽ chơi cho người ta táng gia bại sản. Lúc đó, này cũng không phải là nguyên nhân chính khiến hắn ở lại đây, hắn là đang trốn một người, một người nhìn bề ngoài ngoan ngoãn như con cừu nhỏ, thực ra là tên ác quỷ khốc liệt tồi tệ. Rõ ràng khi còn bé dễ thương đáng yêu như vậy, lúc trưởng thành thì khủng bố cố chấp như thằng tâm thần, chỉ cần là thứ Ôn Gia từng yêu thích, kết cục đều vô cùng thê thảm.

Giờ khắc này, hắn vò đầu bứt tóc ngồi trên sofa vô cùng mất hình tượng, thời gian chung sống cùng Bành Vũ càng lâu, ấn tượng về hắn trong lòng Bành Vũ càng trở nên thấp. Bành Vũ đã không còn đánh giá Ôn Gia là quý ông dịu dàng tao nhã mê người như lần đầu gặp gỡ nữa.

Khi Hứa Minh Trạch đi rồi, hai người họ không ai nhắc lại chuyện này nữa, Bành Vũ không hiểu rõ cũng chẳng hỏi tại sao Ôn Gia lại đề anh ra hôn. Chỉ cần như thường ngày vậy là được.

20. Chương 20

Vốn dĩ Bành Vũ tưởng rằng trải qua một hồi phong ba nhỏ nhỏ, cuộc sống của anh sẽ lại yên tĩnh, nhưng có vẻ ông trời thích trêu người, cứ lấy việc đùa cợt anh làm niềm vui.

Sau vài ngày tĩnh lặng trôi qua, nữ giảng viên trong văn phòng báo rằng ngoài kia có cậu sinh viên ưa nhìn đến tìm anh, anh hơi kinh ngạc.

— Lúc này còn ai tìm đây?

Bước ra ngoài cửa, Bành Vũ nhìn thấy một nam sinh viên khoảng mười tám mười chín tuổi đứng chờ ở đó.

Làn da trắng nõn, vóc người bình thường, không gầy quá cũng không béo quá, tia sáng vàng nhạt buổi sớm chiều rơi lên người y, khiến y trở nên rạng rỡ như vị thánh trong giáo đường. Cậu trai thấy Bành Vũ đi ra, bèn nhìn anh nở một nụ cười nhợt nhạt. Không hiểu sao Bành Vũ cảm giác sờn cả tóc gáy, anh cứ ngỡ chỉ là ảo giác, vì đại khái gần đây hay thức đêm soạn bài đến kiệt sức.

“Anh là Bành Vũ?” Giọng nói cậu trai hơi khàn, hình như..... nguyên nhân là vì rất ít khi mở miệng nói chuyện.

“Ừ, cậu là?” Anh nhú mày, không cần phải ráng nhớ cũng biết mình vốn chẳng quen chàng trai trước mặt này. Anh không dám nói mình có được thiên phú đã gặp qua là sẽ không quên, nhưng người có phong cách trầm tĩnh lại lộ vẻ quý dị như vậy nếu anh đã gặp hẳn phải có chút ấn tượng gì rồi.

“Tôi tên Lam Bác.” Cậu trai nói xong dừng một lúc, nụ cười trên mặt càng sâu, “Ôn Gia là cậu ba của tôi.”

Ôn Gia? Bành Vũ thật kinh ngạc, cháu trai tên kia tại sao lại xuất hiện nơi này?

Về mặt bất ngờ của anh đang bị Ôn Gia thu vào trong mắt, cậu trai vẫn cười nhẹ yếu ớt như cũ, độ nóng nơi đáy mắt đã sớm giảm đi, “À, cậu ba của tôi có xung đột với gia đình, rồi cậu chuyển nhà đi tôi không cách nào tìm được cậu, bà ngoại tôi rất lo lắng.”

“Thì ra là vậy? Hèn chi gần đây ngày nào cũng qua nhà tôi ăn chùa.” Bành Vũ buông xuống cảnh giác, “Có điều tôi cũng chẳng biết nhà hắn ở đâu, hay là cậu đi hỏi bạn bè hắn xem sao.”

“Thật cảm ơn anh.” Thái độ cậu bé cực kỳ có giáo dục, “Đột này cậu ba vẫn không về nhà, tôi cũng mới bay về từ nước ngoài, nếu có lúc nào rảnh tôi mời anh ăn bữa cơm được chứ?” Lời mời như vậy không ai nỡ từ chối, huống hồ trò chuyện với một chàng trai lịch sự lễ phép hẳn sẽ vô cùng thú vị.

Nhận được hồi đáp, cậu trai vui vẻ nở nụ cười, “Tôi rất vui, nhưng mong anh đừng nói cậu tôi biết rằng tôi đến tìm anh, nếu không cậu nhất định sẽ mắng tôi xối xả mất.”

“Được.” Bành Vũ không suy nghĩ nhiều, ngược lại tính tình Ôn Gia anh cũng đoán được bảy tám phần. Người không biết nhất định cho rằng hắn là một quý ông hòa nhã, sau khi hiểu rõ sẽ nhận ra thực chất hắn chỉ là tên vô lại! Lưu manh giả danh trí thức.

“Vậy tôi xin tạm biệt trước.” Thân thiện một câu xong, cậu trai rời đi mang theo ý cười sung sướng đến cực điểm.

Về đến nhà, Bành Vũ ném sự việc này ra sau đầu, cho đến khi nhìn thấy Ôn Gia ngồi phịch trên sofa không chút hình tượng mới đột nhiên nghĩ tới.

“Bành Vũ..... cuối cùng anh đã về?” Cái bụng lép kẹp của ai kia đang kêu gào ngắc ngoải, vừa thấy Bành Vũ thì như gặp được đấng cứu thế.

“Cực cưng ơi, cực cưng nhỏ của tôi ơi, anh rốt cục đã trở về, anh biết tôi chờ đợi bao lâu rồi không?! Anh có biết anh chính là nguồn nước tưới lên con tim khô héo của tôi (lấp đầy bụng tôi)” Người nào đó đang tình cảm dạt dào. Bành Vũ làm như không nghe không thấy, từ sau sự kiện ngày ấy, quan hệ giữa họ không biết tại sao lại trở nên thế này. Trên mức tình bạn, dưới mức người yêu.

“Sao cậu lại đến đây? Cậu.....” Có biết cháu trai cậu đang tìm kiếm không? Lời vừa chực ra khỏi miệng thì đầu lưỡi anh cuốn lại rồi nuốt xuống. Bành Vũ sợ nhớ mình đã đáp ứng cậu trai trẻ kia.

Ôn Gia làm ra bộ dáng Tây tử phủng tâm, “Anh ghét bỏ tôi ư?” Nói xong, dùng tay vỗ bốp bốp xuống bụng, “Ôi, không ngờ cũng có ngày tôi đây bị thất sủng.” (Tây tử phủng tâm: tương truyền thời Xuân Thu, mỹ nữ Tây Thi bị bệnh tim, thường xuyên bưng tim mà nhả mặt, nhưng vẫn giữ được vẻ xinh đẹp. Sau này người ta lấy cụm từ “Tây tử phủng tâm” để chỉ những mỹ nữ dù mang bệnh vẫn xinh đẹp.) mắc ói với lão Ôn Gia =.=

Cậu thật sự nghĩ mình đẹp sao! Người gặp người mê? Ôn Gia không để ý vẫn làm bộ dạng mỹ nữ ổng ẹo, Bành Vũ tự hỏi không biết phải đối bụng quá sẽ ảnh hưởng đến chỉ số thông minh không.

“Đúng rồi, xe buýt của Tiểu Quách sắp đưa nó về đến nơi rồi, cậu giúp tôi xuống đón nó, tôi đi rửa rau.”

“Không thành vấn đề!” Hai mắt Ôn Gia phát sáng, động tác nhanh nhẹn nhảy xuống từ trên sofa.

“Sầm” một tiếng, cánh cửa mở rồi lại đóng, Bành Vũ bất đắc dĩ nhìn bóng lưng rời đi vội vã của Ôn Gia, anh thầm nghĩ: cái tên này càng lúc càng quá đáng, cứ tự nhiên như nhà mình. Sau đó anh xoay người lấy ra bó rau tươi trong tủ lạnh rồi bước vào nhà bếp. Mà cái người bị đánh giá là quá đáng, hiện sau khi xuống khỏi lầu hai, đang làm nhiệm vụ theo thói quen, đi về hướng giao lộ bên kia đường, — trước lạ sau

quen, đã từng theo Bành Vũ đi qua một lần nên cứ thế mà làm — vừa lúc nhìn thấy xe buýt của trường dừng lại nơi đó, lúc hắn đến gần, Bành Tiểu Quách đã đeo cặp xách xông tới trước mặt.

“Cháu không cần chú đón đâu.” Đứa nhỏ bĩu môi ghét bỏ. Ôn Gia thấy vậy hận nghiêng rằng trong lòng, ngoài cười nhưng trong không cười bảo, “Cháu là đứa bé thật đáng yêu (biệt nữ).”

“Chứ sao ạ!” Gật đầu, Bành Tiểu Quách mặt không chút đỏ nói, “Chú ơi, chú cười trông rất giống cái ông quái dị ở trước cửa trường học hay dụ dỗ cháu ấy ạ, ông ta thường lừa gạt bắt cóc những đứa trẻ dễ thương như cháu.”

Xì, thằng quỷ này dễ thương chỗ nào chứ? Bắt cóc được mi chắc phải đoán mệnh mười mấy năm rồi! Thứ Ôn Gia ghét nhất là trẻ con, đặc biệt sau khi nuôi dưỡng ra thằng biến thái như Lam Bác. Thế nhưng, hắn tuyệt đối không biểu lộ bất cứ cảm xúc gì trên mặt, hắn vẫn còn muốn ăn tiệc nhà Bành Vũ dài dài. Trưng ra một khuôn mặt ông chú tốt đẹp, Ôn Gia xoa nhẹ đầu Tiểu Quách mấy lần như bạn thân với nhau. Trời mới biết, lúc này hắn khao khát muốn chà đạp tên quỷ nhỏ dữ dội đến mức nào.

Ở phương diện nào đó, tính cảnh giác của trẻ con còn nhạy cảm hơn cả người lớn, cậu bé có vẻ nhận ra tiếng gào thét ẩn bên trong nụ cười giả tạo của Ôn Gia.

“Này, cháu chạy như vậy làm gì?!”

Bất thành linh, Bành Tiểu Quách vụt chạy bay đi như một con thỏ bị làm cho kinh hãi. Ôn Gia giật mình, vội đuổi theo sau.

Đứa quỷ nhỏ này, chẳng lẽ không biết hắn đã già, chạy hết nổi rồi sao?! Quan trọng hơn là.....

“Thằng nhỏ thôi kia, vết thương cháu còn chưa lành đấy!” Nếu Bành Tiểu Quách bị thương khi ở cạnh hắn, Bành Vũ sẽ nghĩ gì ha! Anh nhất định sẽ xử đẹp hắn!

May là, đứa nhỏ chạy thế nào cũng không thắng được người lớn — hơn nữa trên chân còn có vết thương — đương nhiên Ôn Gia sẽ nhanh chóng bắt kịp.

“Thằng tổ tông, tôi xin cháu yên lặng nghe lời một chút được không?” Ôn Gia ôm lấy Bành Tiểu Quách vào trong ngực, một tay ôm, một tay kéo ống quần cậu lên, nhẹ nhàng nhấn một hồi, “Đau không?”

“A.....” Bành Tiểu Quách mím hai cánh môi lại thật chặt, sau đó mới nhỏ giọng nói, “Hơi hơi.”

Hơi hơi? Xin cháu đấy, hơi hơi đã có khả năng gặp sự cố rồi, “Đợi cơm nước xong bảo Bành Vũ đưa cháu đến phòng khám đông y xem thử. Nếu không sau này lỡ bị què coi ai dám gả cho cháu.”

“Không được!” Bành Tiểu Quách dùng giọng nói giòn tan để từ chối. Nhân lúc Ôn Gia chưa nổi giận liền bổ sung, “Chú mau đưa cháu về ạ, Tiểu Quách sợ chú Bành lo lắng.”

Động tác trên tay dừng lại, Ôn Gia nâng gương mặt nhỏ nhắn kia lên, “Tôi có từng nói qua rằng cháu đôi khi rất dễ thương chưa?”

“Chú Bành bảo Tiểu Quách đáng yêu nhất, Tiểu Quách cũng cảm thấy Tiểu Quách rất đáng yêu.” Bành Tiểu Quách trả lời như chuyện đương nhiên, hiện tại thế giới quan của cậu chỉ xoay quanh Bành Vũ, bất cứ điều gì anh nói, cậu đều cho là chân lý không mảy may nghi ngờ.

“.....” Ôn Gia cạn lời. Thằng quỷ nhỏ này mỗi lần rảnh thói so với hắn còn mất mặt mũi hơn nhiều.

Hai người ngồi xỏm nhìn nhau, vẻ mặt thể hiện rõ bọn họ ở bên nhau là vui vẻ thế nào.

Lúc này, Ôn Gia không biết hành tung của hắn đã sớm bị người khác nắm chắc trong lòng bàn tay. Tuy hắn đã chuyển nhà, nhưng ngày nay khoa học kỹ thuật tiến bộ, thuê một thám tử tư điều tra là chuyện rất dễ dàng. Dù sao hắn cũng không thể không bước chân ra khỏi cửa.

Hiện tại Lam Bác đang ngồi ở vị trí có thể quan sát được Ôn Gia, đây là quán cà phê, y tựa hồ nhân nhả giống như tất cả những vị khách khác trong quán, trước mặt bày một chiếc máy tính xách tay. Điều duy nhất không giống là vẻ mặt, u ám như bị bao phủ bởi một tầng mây đen.

Tại sao luôn có người cướp hắn khỏi tay y? Bất luận như thế nào nụ cười kia vẫn luôn ngự trị trong tim y, đều là hắn! Tất cả những người / sự vật / sự việc mà y khao khát tại sao mãi mãi vẫn không đạt được?

Bành Vũ nằm không trúng đạn chẳng hề biết quan hệ giữa anh và Ôn Gia đang bị người kia theo dõi, lý tưởng có một cuộc sống yên bình càng lúc càng xa tầm tay anh.

Cho dù Hứa Minh Trạch có thể sẽ không dây dưa quanh anh nữa, nhưng chỉ cần một kẻ điên như Lam Bác cũng đủ làm rối loạn cuộc sống của anh rồi.

Một số người mỗi khi lên cơn điên là chính xác với danh xưng kẻ điên, họ không còn lý trí, chỉ biết phá hoại và hủy diệt. Mà đẳng cấp thấp hay cao khác nhau ở chỗ người dùng đầu óc, người lại dốc hết toàn bộ bản năng và thú tính của mình.

Bành Vũ tỉnh lại, anh chỉ thấy một vùng tối tăm mờ mịt, đôi mắt bị bịt kín, hoàn toàn không chút ánh sáng lọt vào. Nhưng anh có thể cảm nhận được mình đang nằm trên một nền xi măng.

Bị bỏ thuốc rồi, đây là phản ứng của anh sau ý nghĩ đầu tiên.

Anh lắng nghe động tĩnh xung quanh một hồi, lại phát hiện nơi đây không có ai khác.

Nếu dựa vào tình huống trong tiểu thuyết, có khả năng anh bị giam trong một nhà xưởng bỏ hoang hoặc căn nhà cũ nát nào đó. Nhưng xúc giác truyền đến từ bàn tay đang áp lên sàn nói cho anh biết, không thể nào, anh đang trong một gian phòng.

Bành Vũ cố gắng cử động, nhưng cơ thể bị ảnh hưởng của thuốc mê không thể làm được gì. Anh cũng không ráng giãy dụa nữa, trước hết phải suy nghĩ ra biện pháp, chờ hiệu ứng thuốc tan đi. Có thể tưởng tượng đầu óc anh không bị thuốc mê tác động, khi nghe tiếng bước chân từ xa dần dần lại gần, anh vội giả vờ bất động (vốn là không nhúc nhích được, cho nên không phải việc khó gì.)

“Vẫn chưa tỉnh à?” Giọng nói bên tai cất lên nghe vô cùng quen thuộc, “Vậy nếu cầm vào người anh một con dao thì sao?”

“Đừng!” Hảo hán bắt ngậm nhân tiền (Chỉ người thông minh có thể thức thời, tạm né tránh tình cảnh bất lợi, miễn cho chịu thiệt chịu nhục), đại trượng phu có được dẫn được.

“Hóa ra tỉnh rồi.” Người cất giọng lộ rõ ý mừng rỡ trong lời nói. Bành Vũ không vui nổi vì khi trùm mắt được mở, anh nhìn rõ ràng người trước mặt mình.

“Lam Bác?”

“Vâng, anh còn nhớ tôi sao.”

“.....”

Nếu không phải đang trong tình cảnh trở trêu này, có lẽ Bành Vũ sẽ rất vui khi gặp y.

Chơi trò mèo vờn chuột, Lam Bác thích nhất là thấy con mồi phải giãy dụa dưới móng vuốt của mình. Những lúc như thế này, hết thấy oán hận ganh ghét dồn nén trong lòng y mới có thể phát tiết.

— Không ai được phép cướp Ôn Gia của y, ngay cả chính Ôn Gia cũng không được.

Bệnh tình của y, cố chấp hy vọng Ôn Gia chỉ để mắt đến duy nhất mình y. Ôn Gia là chất dinh dưỡng khiến y tồn tại, thực vật không còn dưỡng chất, kết cục cuối cùng chỉ có tử vong.

“Tại sao các người lại giành giật cậu ba với tôi.” Lam Bác suy sụp thấp giọng lầm bầm nói, con người đen tuyền trở nên mơ màng, như thể bị bao phủ bởi một tầng sương mỏng. Bành Vũ nhìn, anh sờn cả tóc gáy, cảm giác này thấy thế nào cũng là điềm báo trước một màn điên loạn.

Khi Ôn Gia nhận được điện thoại của cháu trai mình, hần thoáng kinh ngạc một hồi — rõ ràng đã đổi số — nhưng lập tức không quan trọng nữa, hần từng thay đổi không phải là trăm số thì chỉ ít cũng hai mươi mấy, lần cuối lâu lắm rồi không ai gọi đến.

“Lam Bác, mày muốn gì?”

“Cậu ba.” Nghe chất giọng từ tính trầm sâu trong cổ họng gọi tên mình bên kia đầu dây, Lam Bác kích động suýt buông điện thoại. Cả người run rẩy như triệu chứng bệnh điên giai đoạn cuối.

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng một chàng trai đẹp dễ biến thành bộ dạng này, vẫn là hơi chướng mắt.

“Chuyện gì mau nói đi?” Đối với cháu trai hần, Ôn Gia thật hết cách.

“Cậu ba, anh còn muốn trốn đến lúc nào?”

“Lam Bác!” Ôn Gia lạnh lùng quát lớn, sau đó dịu giọng lại ôn tồn nói, “Tao là cậu của mày đấy.”

“Mặc kệ! Em mặc kệ, cậu ba, anh là của Lam Bác!” Âm thanh bỗng dưng cao vút lên quăng tám — Bành Vũ và Ôn Gia cùng kinh hồn bạt vía — bất thành linh, y lại trở nên nhẹ nhàng, thì thầm một cách dịu dàng như tình nhân, “Em biết rõ rằng cậu ba sợ ánh mắt bọn họ nhìn chúng ta, nhưng sẽ ổn nhanh thôi, để em giết sạch bọn họ thì không sợ ai nhìn nữa. Rồi đến lúc trong mắt cậu ba chỉ có Lam Bác, thật tốt.....”

“Mày muốn làm gì?” Ôn Gia nghe cháu trai hần nói thì sợ đến ba hồn bay mất sáu phách.

“Bành Vũ, anh thích anh ta đúng không? Không được nha, anh chỉ có thể nhìn Lam Bác em đây, bất cứ ai cướp đi ánh mắt anh đều phải chết!” Y cố tình nhấn mạnh hai chữ “phải chết” thật nặng nề.

Ôn Gia nghe xong, lập tức đứng lên từ băng ghế, “Lam Bác nghe lời cậu ba, đừng làm chuyện ngu xuẩn!” Vừa nói hần vừa vụt chạy khỏi văn phòng, xông thẳng vào thang máy.

21. Chương 21

Chỉ cần là người sáng suốt đều có thể nhìn ra tinh thần Lam Bác rất không ổn định. Trước đây Ôn Gia cũng vì y đối với mình quá cô chấp, lại còn mắc chứng cuồng chiếm hữu dục nên luôn muốn thoát khỏi y.

Không thể chịu nổi y suốt ngày giám sát mình, lùi một bước mà nói chính là Ôn Gia không đủ kiên nhẫn, cũng chẳng hiểu rõ căn bệnh sùng bái quá mức của Lam Bác đối với mình từ đâu ra.

Cúp điện thoại, Lam Bác hé một nụ cười quỷ quyệt trên gương mặt sáng sủa, có vẻ giống mấy tên khủng bố hay xuất hiện trên tin tức cũng lộ ra nụ cười như thế. Bành Vũ nhìn thấy thì tóc gáy sau lưng từng còng còng dựng đứng cả lên. Bước chân chậm rãi tiến đến gần, âm thanh nhẹ bằng cứ như con rắn độc đang dần đến gần con mồi, y vừa hưởng thụ ánh mắt sợ hãi của con mồi, vừa sung sướng vì sắp diệt trừ một tên địch thủ.

Chàng trai trẻ thoát nhìn trông như yếu sức, nhưng y bất ngờ vác xóc Bành Vũ đang nằm dưới đất lên rồi đặt vào bên trong bồn tắm. Nước nóng từ vòi hoa sen tuôn xuống đầu, chảy tràn lên gương mặt, đôi mắt Bành Vũ nhắm chặt không nhìn thấy tình thế lúc này. Anh cảm nhận mực nước trong bồn đang từ từ dâng cao, đã lên đến lồng ngực mình. Không phải định chìm anh chết đuối đấy chứ?

Đây là lần thứ hai anh cận kề với cái chết, thế mà tâm tình vẫn bình tĩnh, trừ việc lo lắng sau này Bành Tiểu Quách sẽ không ai săn sóc, ngoài ra anh chẳng nghĩ đến gì khác.

Có vẻ không đạt được di nguyện của anh trai anh rồi, không thể chăm lo cho Tiểu Quách đến khi thành niên.

Ý thức Bành Vũ dần dần mất đi, nếu Lam Bác có nhấn chìm anh xuống bồn nước, anh cũng sẽ không ôm bất cứ hy vọng trốn thoát nào.

Dù sao chẳng nữa một người bình thường chẳng thể đấu lại một kẻ điên.

Anh không biết chẳng bao lâu sau khi anh mất ý thức, Ôn Gia rút cục chạy đến nơi, hần cầm chìa khóa mở cửa phòng rồi bay vọt vào, nhìn thấy người đang nằm trong bồn tắm, cùng với thanh niên đứng bên cạnh, một Lam Bác dường như đang mất đi khả năng cảm giác. “Mày có biết mày đang làm gì không?!” Kéo Bành Vũ ra khỏi bồn tắm, Ôn Gia quay về phía Lam Bác nghiến răng nghiến lợi.

Lam Bác nửa tỉnh nửa mê nghe thấy, tựa hồ thoáng bừng tỉnh một lúc, “Cậu ba?” Y bỗng nhiên nở nụ cười, gương mặt an tĩnh không còn điên cuồng như trước, “Anh đến tìm em ư?”

Tìm mày cái đầu á, Ôn Gia không trả lời, im lặng không nói một câu, hần đặt Bành Vũ nằm ngửa trên sàn nhà, vén mớ tóc dính vào khuôn mặt sang một bên.

“Cậu ba, anh đang làm gì?!” Lam Bác không dám tin trông lớn mắt, giọng nói từ trong họng trở nên sắc nhọn cao vút lên quang tám. Y như con thú hoang bị xâm phạm lãnh địa, cổ họng phát ra âm thanh trầm thấp đe dọa.

“Mày hại người ta đến nỗi này, mày nói xem tao đang làm gì?” Hấn tức giận hung hăng trừng nhìn tên thủ phạm đầu sỏ, sau đó Ôn Gia lại thổi hơi vào miệng Bành Vũ lần nữa.

“Không, không được!” Lam Bác lao tới, đẩy Ôn Gia ra, tuyên bố chủ quyền sở hữu của mình, “Anh là của em!”

“Buông ra!” Ôn Gia thật sự nổi giận, “Tao là cậu mày!”

“Em không quan tâm.”

“Tao quan tâm! Trên người chúng ta chảy chung dòng máu.” Ôn Gia định nhẹ nhàng khuyên bảo y, cơ mà người kia quá mức cố chấp. Đôi mắt Lam Bác ngấn lệ, bộ dáng ngoan ngoãn thật sự làm người khác muốn thương yêu, nhưng Ôn Gia hiểu rõ bản chất điên cuồng trong người y nên không hề bị vẻ bề ngoài ấy mê hoặc.

“Chúng ta rõ ràng đã làm với nhau.” Lam Bác vừa nói tay vừa bứt nút áo của Ôn Gia. Ôn Gia lại bị chọc giận bèn xáng cho y một bạt tai.

“Chát” một tiếng vang giòn, như bị bật nút công tắc, động tác Lam Bác dừng lại vì cú đánh này, y nghiêng đầu sang đối diện với gương mặt Ôn Gia một cách máy móc.

“Xuống!” Ôn Gia nghiêm khắc quát lớn, lần này Lam Bác ngoan ngoãn bỏ tay ra, dường như biến thành người khác, y lắng lắng làm theo lời hấn.

“Cậu ba, Lam Bác sẽ ngoan, đừng ghét Lam Bác được không?” Y siết chặt gấu áo của Ôn Gia, trở nên hết sức bất an. Ôn Gia thở dài, tốc độ trở mặt của đứa nhỏ này nhanh hơn lật sách. Rồi hấn ôm lưng Bành Vũ đứng lên đi vào trong phòng ngủ.

Lam Bác nhìn theo, sắc mặt vốn trắng bệch trong nháy mắt biến thành xám ngoét như tro. Y vội bám theo, đã quyết tâm không thể nào buông tay. Ai dám cản trở trước mặt y, đều đáng chết!

Lam Bác chưa bao giờ là một người hiền lành, chung sống với cậu ba từ lúc bảy tuổi đến mười bốn tuổi, thời gian đầu y chỉ dọa cho những kẻ đến gần cướp Ôn Gia phải chạy mất, hoặc kéo bầy kéo đảng bắt nạt kẻ ấy, càng về sau ham muốn chiếm hữu của y bắt đầu diễn biến càng nghiêm trọng. Rõ ràng lúc đầu y chỉ đơn thuần không hy vọng bị Ôn Gia quên lãng, dần dần biến thành mong mỗi người kia trong mắt chỉ có duy nhất một mình mình.

Vào phòng ngủ, Ôn Gia cởi bỏ quần áo đã bị nước thấm ướt trên người Bành Vũ, sau đó dùng chăn bông quấn anh lại.

Tiết trời lúc này đã chớm lạnh, Bành Vũ bị xối nước nóng lại nằm trên đất một lúc lâu, thể nào cũng sinh bệnh.

Đứng một bên, Lam Bác nhìn Ôn Gia tắt bật làm này nọ, đáy mắt y lóe lên dụng tâm đen tối. Ánh mắt y nhìn Bành Vũ tràn ngập sự quyết tâm cao độ. Nếu bảo lúc trước chỉ đơn giản là muốn anh biến mất trước mặt Ôn Gia, thì bây giờ đã trở nên khao khát mãnh liệt phải làm cho anh bốc hơi khỏi trái đất. Lam Bác sẽ không để cho bất cứ người hay vật nào tồn tại bên cạnh Ôn Gia ngoại trừ y.

Bành Vũ đang hôn mê một lần nữa nằm không cũng trúng đạn.

Xử lý xong tất cả, Ôn Gia nhìn Bành Vũ một chút, lại quay đầu sang nhìn cái đứa cháu trai đang trừng chăm chăm vào Bành Vũ, hấn cảm thấy đau đầu.

Lúc này hấn có thể lập tức, ngay lập tức độn thổ trốn đi được không?

Hấn nâng tay xoa ấn huyệt thái dương đang giật nảy không ngừng, một giây sau vị trí kia đã được hai bàn tay khác bao phủ lấy.

“Cậu ba và Lam Bác ở với nhau đi.”

Ổ với mảy chắc tao một mẩu xương cũng không còn! Ôn Gia yên lặng oán thầm, bên ngoài lại ra vẻ thật sự nghiêm túc suy nghĩ về tính khả thi của vấn đề này. “Cũng không phải không được, có điều mảy biết khẩu vị tao rất kén, mảy không biết nấu ăn, thức ăn ở khách sạn lại khó nuốt. Cho nên.....” Hay là thôi đi!

“Không sao đâu, kêu anh ta nấu.” ‘Anh ta’ ở đây chính là Bành Vũ đang hôn mê.

“.....”

“Cậu ba không thích? Hay..... không nữa?” Nói đến không nữa, giọng điệu y nặng trĩu xuống.

Thấy thế, Ôn Gia vội lắc đầu phủ nhận, hắn không thể lờ Bành Vũ xuống vũng lầy thêm nữa. Thủ đoạn của Lam Bác không phải hắn chưa từng thấy. Nghe Ôn Gia phủ nhận, Lam Bác cười tươi rói như hoa, nụ cười rõ ràng thuần khiết đến thế, nhưng vẫn toát ra một cảm giác u ám đến rùng rợn. Ôn Gia run lên, hai tay khó chịu chà xát vào nhau, hay là nhờ Hứa Minh Trạch đưa Bành Vũ về vậy.

Nhận được điện thoại, Hứa Minh Trạch lập tức lao đến, ôm cả thân người Bành Vũ đang nóng rực như lửa thiêu vào trong ngực. Gã hung tợn trừng mắt nhìn Ôn Gia.

Nháy mắt vài cái, Ôn Gia cười cười, “Khụ khụ, hình như Bành Vũ sốt cao.....”

Đứa ngốc cũng nhìn ra được!

Hứa Minh Trạch không mất thời gian với hắn nữa, gã ôm Bành Vũ đi đến vị trí xe đang mở cửa, rồi đặt anh vào băng ghế phía sau. Đến bệnh viện, Hứa Minh Trạch bị bác sĩ vô cơ quở mắng một tràng, đơn giản là vì sao đến bây giờ mới đưa bệnh nhân tới, nếu chậm vài phút có thể sẽ chuyển biến nghiêm trọng.

Hứa Minh Trạch im lặng cúi đầu nghe trách cứ, đôi mắt không chớp lấy một cái nhìn chăm chăm vào Bành Vũ đang nằm ngủ trên giường bệnh. Gã đã không còn dáng vẻ phong độ đẹp trai như xưa.

Có trời mới biết, ngày đó sau khi gã rời đi, lúc về nhà đã thống khổ tuyệt vọng như thế nào, giao thiệp bạn bè cũng cắt đứt, cả ngày ngồi thần thờ trong phòng không phải uống rượu thì cũng ngủ. Đến tận khi nhận được cú điện thoại từ Ôn Gia, gã mới miễn cưỡng chỉnh đốn lại bề ngoài đôi chút để lao đến ngay bên cạnh Bành Vũ.

Chờ bác sĩ đi rồi, Hứa Minh Trạch lôi một chiếc ghế dựa đặt cạnh giường, sau đó ngồi lên, gã nhìn ngẩn ngơ sưa gương mặt của Bành Vũ.

Bành Vũ sốt cao, trên tay anh ghim một cây kim, đầu khác là túi nước biển, một ống dẫn nối liền hai vị trí với nhau. Anh nhắm chặt mắt, trán rịn đầy mồ hôi. Hứa Minh Trạch rút ra một chiếc khăn, thật cẩn thận lau cho anh, khi ánh mắt chạm đến quần áo trên người Bành Vũ, sự bức tức bỗng hiện rõ trong đáy mắt. Thân thể trước mặt này nếu như khoác lên quần áo của gã, nhất định phải thật đẹp hơn so với bây giờ. Đầu óc đầy ghét bỏ, gã chưa hề nghĩ đến việc mình trước giờ như con chim khổng tước, mà quần áo hàng hiệu lòe loẹt có phù hợp với Bành Vũ hay không, vả lại Bành Vũ có nguyện ý mặc không mới là vấn đề khó.

Khóe mắt mơ hồ khẽ giật lên, những gì hiện ra trước mắt chỉ là trần nhà trắng lóa như tuyết, vì sốt cao nên có vẻ ý thức của Bành Vũ cũng bị ảnh hưởng, qua một lúc lâu anh mới nhận biết mình đang ở đâu, “Nước.....” Anh mở miệng, cuống họng như bị thiêu đốt, thật khô khốc khó chịu.

Hứa Minh Trạch nghe thấy giọng nói anh, lập tức hồi phục tinh thần, vểnh tai lên tập trung hết sức mới nghe được anh đang lẩm bẩm gì đó.

Nước —

Gã vội đứng bật dậy, chạy ra bên ngoài hành lang đến chỗ máy lọc nước lấy một ly nước ấm, sau đó nhanh chóng về phòng. Nhưng khó khăn lại lập tức đến với gã.

Nơi này không có muỗng, Bành Vũ không tự ngồi dậy uống được, nên làm gì đây?

Đột nhiên một tia sáng lóe lên trong đầu, không có muỗng thì dùng miệng? Có tiện nghi không chiếm là kẻ ngu, huống hồ đây là người gã si mê thương nhớ lâu rồi.

Hứa Minh Trạch ngửa đầu uống một hớp nước, rồi cúi người kề mũi sát vào miệng Bành Vũ.

Nước được truyền qua, gã nhận ra động tác này còn lâu mới đơn giản như người ta diễn trên phim. Thực tế thì khi bệnh nhân mất ý thức, lúc đưa nước vào miệng gã lo lắng chết đi được, không biết khí quản có bị sặc không. Vì thế gã chỉ dám dùng lưỡi đẩy nước một ít từng chút một, đừng nói gì đến tiết mục hôn nhau.

Cổ họng khô cháy nhận được ít nước thì dễ chịu hẳn, Bành Vũ không đỡ nổi cơn buồn ngủ ập đến liền hài lòng thiếp đi lần nữa. Hứa Minh Trạch còn lại một mình cũng cảm thấy hạnh phúc.

Hôm sau tỉnh lại đã là buổi chiều, sốt giảm nhiều nhưng cơ thể Bành Vũ vẫn còn khá yếu, anh khẽ giật giật bả vai, nghiêng đầu qua thì phát hiện bên cạnh cánh tay mình một cái đầu tóc đen.

“Cậu.....” Bành Vũ nhớ lại loáng thoáng hôm qua có người chăm sóc mình. Hứa Minh Trạch thấy Bành Vũ tỉnh dậy, con sâu ngủ lập tức bị đuổi chạy mất, cả người trở lên hưng phấn hơn hở.

“Anh tỉnh rồi.” Hứa Minh Trạch ngượng ngùng dụi mắt, đứng lên từ trên ghế, “Hôm qua không phải em đưa anh đến bệnh viện, cũng không phải em chăm anh nguyên đêm đâu.” Nói xong, đầu óc gã tự đứng hình, này, đây không phải điều gã muốn nói, gã cũng không định tranh công!!

“.....” Ngủ được giấc dài, Bành Vũ cảm giác mình khá hơn nhiều rồi, “Vậy chứ sao cậu lại ở đây?”

22. Chương 22

Lúc nghĩ đến là một chuyện, thật sự bị người ta hỏi tới lại là chuyện khác.

— Tại sao em lại ở đây? Dĩ nhiên là để chăm sóc anh chứ sao!

Hứa Minh Trạch hít sâu một hơi, nhưng lồng ngực phập phồng vẫn cho thấy gã đang tốn bao nhiêu cố gắng để không gào thét ra ngoài.

Không nên so đo với người đang bệnh, vừa mới sốt cao, đầu óc khó tránh khỏi trì độn đôi chút so với bình thường.

Lần này, Hứa Minh Trạch xem như nói đúng, Bành Vũ hỏi xong mới nhận ra mình thật kỳ cục, anh áy náy cười cười, rồi nhìn quanh bài trí trong phòng bệnh — là phòng một người, ở đây ngoại trừ chiếc giường đơn, một tủ thấp, cũng chỉ có hai tấm ghế dựa.

Mùi trong phòng không dễ ngửi lắm, dù thế nào Bành Vũ cũng không quen với mùi thuốc sát trùng.

Có lẽ dược tính của thuốc mê hôm qua vẫn chưa hết hoàn toàn, lại thêm sốt cao, Bành Vũ đứng một lúc thì cảm giác cả người không trụ nổi nữa, anh ngã ra phía sau ngồi bẹp xuống giường bệnh. Toàn thân mềm nhũn, đầu óc mịt mịt, nếu có thể anh chỉ muốn được tiếp tục ngủ một giấc.

Tuy vậy anh còn biết rõ mình đã không về nhà gần một ngày trời, không biết Tiểu Quách sẽ lo lắng đến mức nào. Vả lại trong bệnh viện thường xuyên xảy ra tình trạng khan hiếm phòng, bệnh tình của anh lại không nghiêm trọng đến mức phải nằm nội trú, không bằng dành chỗ cho người khác cần hơn.

Làm xong thủ tục xuất viện, đương nhiên Hứa Minh Trạch đưa Bành Vũ về nhà.

Đứng dưới chân cầu thang, ngẩng đầu nhìn lên, khoảng cách chỉ là một đoạn ngắn, nhưng lúc này đối với Bành Vũ dài như lên trời. Dù cảm thấy thế anh cũng chẳng dám — thật ra là không muốn — sử dụng thang máy, có một loại cảm giác buồn nôn, hoảng sợ đột nhiên dâng trào. Nhưng không để anh phải suy nghĩ nhiều, Hứa Minh Trạch đã nguyện ý sẵn sàng giúp đỡ, gã tiến lên vài bước, ngồi xuống chồm hổm trước mặt Bành Vũ.

Bành Vũ nhìn động tác của gã một hồi, sau đó hơi giật mình, anh ngập ngừng hỏi, “Cậu..... công tôi?”

“Vâng ạ.” Bành Vũ nghiêng đầu, ra vẻ ‘mau đứng lên đi, tôi không sao’. Hứa Minh Trạch chú trọng bề ngoài, bình thường mỗi khi rảnh rỗi đều đi phòng tập gym rèn luyện chút ít. Tiêu chí của gã là “Đàn ông có thể thích chứng diện, nhưng tuyệt đối không được ẻo lả.”

Một lát sau, gã cảm giác có độ ẩm lan tỏa từ một thân thể đang kề sát sau lưng mình, trái tim Hứa Minh Trạch đập rộn lên, cứ như bị ai gõ búa vào thật mạnh, vừa quặn thắt lại tê dại.

Lồng ngực Bành Vũ áp sát lưng gã, dường như gã có thể cảm nhận được nhịp tim chậm chậm mà mạnh mẽ đang đập bên trong lồng ngực kia.

Bình thường gã thấy cầu thang thật phiền toái, lúc này lại hận không thể một bước kéo dài thành ba bước, mãi mãi không lên đến nơi.

Nhưng trên thực tế đến lầu hai sẽ rất nhanh. Đặt Bành Vũ xuống, Hứa Minh Trạch hối hận muốn giậm chân dẫm ngực. Đi nhanh như vậy làm gì! Coi kìa, mới đó đã đến.

Vừa nhận được sự giúp đỡ của người ta, Bành Vũ thật không tiện nói lời đuổi đi, da mặt anh vẫn chưa dày đến độ thoải mái tận hưởng sự hầu hạ của người khác rồi cho đó là chuyện tất nhiên.

Người như thế không phải ích kỷ bẩm sinh cũng là rối loạn tâm thần nặng, ảo tưởng cả trái đất đều xoay quanh mình.

“Muốn vào uống ít nước không?”

“Muốn ạ!”

Câu trả lời thốt ra thật tự nhiên, vừa vặn giải quyết nỗi khó xử của gã, gã đang tự hỏi làm sao để có thể bước vào căn phòng này lần nữa đây. Trong nhà không có ai, Bành Tiểu Quách hẳn là đi học rồi. Nhưng cũng có điểm kỳ lạ, Bành Vũ đã không về nhà gần suốt một ngày, tên nhóc làm sao còn tâm trạng đi học. Tiếc rằng vấn đề này không nằm trong phạm vi bận tâm của Hứa Minh Trạch, đối với gã kỳ đà cản mũi không ở nhà nên vui mừng mới phải.

Cẩn thận ngồi lên sofa, trước mặt là một ly nước ấm, Hứa Minh Trạch đang cân nhắc dùng lời lẽ để hỏi, tỷ như: Sao anh lại xuất hiện ở chỗ Ôn Gia, sao lại mặc quần áo hần, quan trọng nhất là tại sao phát sốt!

Trong nhà Ôn Gia → mặc quần áo ngủ của hần, nằm lên giường hần → sốt cao. Đây chẳng phải tình tiết chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết sao?! Bị xxx, rồi phát sốt.

Cho nên nói không tri thức không đáng sợ, đáng sợ chính là không thường thức. Thật ra nơi cửa hậu của người đàn ông không khó khai phá, làm chuyện ấy có thể không gây sốt, nhưng nửa đêm nếu bị nhiễm lạnh thì chẳng dám chắc điều gì; hơn nữa, tinh dịch lưu lại bên trong cũng chẳng sao, càng không phải nguyên nhân gây tiêu chảy. So với người nằm dưới, người nằm trên tổn sức rất nhiều, trừ phi người đó là dị nhân, mới có thể sau khi xong việc vẫn còn sức vác lên một người đàn ông với cân nặng tương đương.

Về mặt áp dụng của gã khiến Bành Vũ không nhịn được phải hỏi có chuyện gì. Đúng là Hứa Minh Trạch rất muốn nói ra, nhưng gã biết một khi nói ra hậu quả chỉ có nước bị đuổi khỏi cửa ngay. Cho nên gã chỉ hỏi vấn đề đầu tiên, “Làm sao anh... ở chỗ Ôn Gia vậy?”

“Việc này.....” Bành Vũ hơi do dự, chuyện như vậy theo lý thuyết là vi phạm pháp luật, anh hoàn toàn có thể báo cảnh sát, nhưng Ôn Gia là bạn anh, mà Lam Bác lại là cháu trai Ôn Gia, anh không thể dứt khoát được. Lúc này Hứa Minh Trạch hỏi tới, anh cũng chẳng biết trả lời thế nào.

Hứa Minh Trạch thấy Bành Vũ tỏ ra không muốn trả lời, lại thuận với sự tình gã suy diễn từ nãy giờ, tâm trạng gã không khỏi nhanh chóng suy sụp.

“Anh đã làm..... với hần?” Gã không biết làm sao câu hỏi này bật ra khỏi cuống họng mình. Bành Vũ vừa nghe, nhận thấy gã hiểu lầm trầm trọng, mặt anh đỏ lên, xằng giọng giận dữ: “Cậu đang nghĩ bậy bạ gì thế?”

Trước khi biến cố xảy ra, quả là anh từng có ý nghĩ muốn bên cạnh Ôn Gia, nhưng ý nghĩ ấy bị dập tắt hoàn toàn bởi sự xuất hiện của Lam Bác.

Anh tự nhận mình không làm được loại chuyện đó, cho dù lúc còn thích Hứa Minh Trạch cũng vậy, có lẽ là liên quan đến tâm tính của anh.

“Anh nói...” Hứa Minh Trạch vui mừng mở to mắt, “anh với hần chưa từng làm chuyện ấy?” Lập tức ý thức được, “Vậy sao anh lên cơn sốt?”

Chuyện này cậu đừng biết thì hơn, Bành Vũ vốn muốn nói như vậy, “Không có gì, lúc tắm không cẩn thận bị nhiễm cảm lạnh ấy mà.”

Cảm lạnh mà sốt đến thế sao? Ánh mắt nghi hoặc của Hứa Minh Trạch trắng trợn nhìn sang, nhưng Bành Vũ rõ ràng không muốn khai, gã cũng không định truy cứu sâu hơn. Vấn đề này để sau hãy nói, việc cấp bách bây giờ là.....

“Anh và hắn đang thật sự quen nhau?”

“.....” Một lúc sau, Bành Vũ mới trả lời, “Không có.”

“Vậy ư?” Hứa Minh Trạch sung sướng đến độ nhảy cẫng lên, “Hai chúng ta...”

“Không có chuyện đó đâu.” Bành Vũ vốn không để gã nói hết câu, “Chúng ta không hợp nhau, hơn nữa sự chấp nhất của cậu đối với tôi bây giờ giống như đứa trẻ không chiếm được món đồ chơi, thứ không có được luôn là thứ tốt nhất.” Điều này anh đã lặp đi lặp lại nhiều lần, tại sao Hứa Minh Trạch vẫn không hiểu? Nếu chỉ cần bảo mẫu chăm sóc, ngoài kia có thiếu gì người xếp hàng tranh giành.

“Không ở bên nhau làm sao anh biết không hợp?” Hứa Minh Trạch cất cao giọng, nhưng vừa nói xong gã liền hối hận. Quả nhiên, Bành Vũ dùng giọng điệu khá bất đắc dĩ để trả lời: “Chúng ta đã từng ở bên nhau.” Nhưng cậu chưa bao giờ trân trọng thời gian ấy.

Ngay lập tức, Hứa Minh Trạch hơi nổi giận, “Thì không thể cho thêm một cơ hội sao?” Lúc này kích động không cẩn thận nói sai, bây giờ phải nhanh chóng sửa chữa.

Bành Vũ thở dài, anh thực bất đắc dĩ, có vài thứ không thể nói muốn làm lại là làm lại được, giả sử trước kia anh yêu Hứa Minh Trạch bằng cả sinh mạng, thì cõi đời này đã sớm không còn tồn tại một Bành Vũ như thế rồi.

Thế nhưng, không có giả sử, Hứa Minh Trạch này chưa bao giờ bị những giả thiết hư vô làm khó. Ai mà chẳng có lúc phạm sai lầm về mặt tình cảm — chỉ là vấn đề có nghiêm trọng hay không — chẳng lẽ đều phải bị “tử hình”? Gã làm sao cam tâm với điều đó, muốn gã trở mắt nhìn Bành Vũ rơi vào tay kẻ khác, là không thể nào!

Bất thành linh Bành Vũ bị hành động của Hứa Minh Trạch làm giật mình, gã nắm chặt lấy tay anh như thể muốn bóp nát cả xương cốt.

“Trước đây em cứ nghĩ mình mới là kẻ tàn nhẫn, không ngờ anh so với em còn tàn nhẫn hơn, anh biết rõ em thật sự ân hận lắm rồi.” Nói xong, gã ngừng một chút, nghĩ lại cách cư xử của mình xưa kia, gã chỉ muốn xông lên tát sập mặt cái tên Hứa Minh Trạch của ngày ấy.

“Em không nên cố tình xoáy vào nỗi đau của anh khi biết điều anh ghét nhất chính là cái chân bị tật, cũng không nên gọi anh què trước mặt bạn bè, nhưng, nhưng em biết mình sai rồi.”

“Không phải tôi giận chuyện đó.” Bành Vũ thở dài, mi mắt hơi hạ xuống, “Chỉ là hồi ức không đẹp mấy đột nhiên ủa về.” Anh giận chính bản thân mình. Nếu lúc ấy anh không khẳng khẳng đòi đi trượt tuyết thì đâu gặp phải tai nạn lở tuyết, anh trai anh cũng sẽ không lìa đời khi tuổi còn quá trẻ và vừa mới làm cha như vậy. Anh mất đi người thân duy nhất của mình trên thế gian chỉ trong một đêm, vì lẽ đó anh mới cố chấp cho rằng, có vài thứ một khi quyết định sai lầm thì mãi mãi không còn cơ hội làm lại.

Hứa Minh Trạch thấy có hy vọng, Bành Vũ nói vậy thì không phải do gã ác mồm ác miệng? Gã nhìn anh đắm đuối một cách đầy hy vọng. Bành Vũ hơi sững sờ, không ngờ sự tình lại biến thành thế này, những gì anh nói vừa nãy chẳng phải là có ý tha thứ cho Hứa Minh Trạch đấy thôi? Chỉ là anh không còn cảm giác rung động như ngày trước, nhưng có sao đâu nhỉ? Xưa nay anh có bao giờ tìm đến loại tình yêu mãnh liệt sôi trào, long trời lở đất, chẳng qua chỉ muốn một mối quan hệ thanh thản, cùng nhau trải qua những ngày tháng êm đềm.

Không có tình yêu thì còn tình thân, vốn đáng tin cậy hơn thứ tình yêu sớm nở tối tàn rất nhiều.

Thấy Bành Vũ im lặng, Hứa Minh Trạch vội cam đoan, “Em thật sự biết sai rồi, nếu anh còn chưa yên tâm, chúng mình bước vào giai đoạn thử thách đi, thời gian thử là bao lâu?”

Bành Vũ lắc đầu mỉm cười, anh thầm nghĩ: cho em thời gian thử thách là cả đời đấy.

Tiếc rằng, Hứa Minh Trạch không biết thuật độc tâm, vì thế không hiểu ý nghĩ kia trong lòng Bành Vũ.

Suy cho cùng, Bành Vũ vẫn chưa dám tin tưởng Hứa Minh Trạch, nếu một ngày nào đó có chuyện không ổn, anh sẽ lại thu mình vào vỏ ốc. Ngay cả tình thân còn không ràng buộc được Hứa Minh Trạch, vậy điều gì mới khiến anh lại tin tưởng, đối với anh, trong tất cả thì tình thân là thứ tình cảm vô tư nhất.

Nó không cuồng nhiệt như tình yêu, nhưng đáng tin cậy hơn cả.

Tác giả có lời muốn nói: không biết có nên kết thúc chính văn ở đây không, rồi đến phiên ngoại.....

23. Chương 23

Sau khi trở về, Ôn Gia cũng xoa dịu được Lam Bác đôi chút, bị tìm ra không quan trọng, dù sao thoát được một lần thì có thể trốn lần thứ hai thứ ba, quan trọng nhất là tuyệt đối đừng gây thêm phiền toái cho Bành Vũ, hắn cũng không ngại năn nỉ anh tha thứ cho Lam Bác. Hành vi của y đã cấu thành tội phạm, nếu lúc đó hắn không đến kịp để Lam Bác phạm sai lầm, tự tay hắn sẽ xử lý Lam Bác, dù cho đây là cháu trai mình.

Lúc đầu, cách giám sát của Lam bác đối với Ôn Gia là ở mức độ đi WC cũng phải theo sau, may là Ôn Gia phối hợp, chẳng đến vài ngày sau Lam Bác liền thả lỏng cảnh giác.

Lén lút trốn ra ngoài được rồi, việc đầu tiên Ôn Gia làm là chạy đến nơi ở Bành Vũ, vừa lúc hôm đó là chủ nhật, không thì hắn khẳng định công toi một chuyến.

Khi mở cửa, Ôn Gia trợn to mắt kinh hãi, hắn là nhìn lầm số phòng rồi, mấy ngày nay bị Lam Bác giam cầm trong nhà đã choáng váng đến mức xuất hiện ảo giác.

Nhưng mà, hắn có thời gian sững sờ, Hứa Minh Trạch lại không có thời gian nhìn hắn sững sờ, “Cậu đến làm gì?” Giọng điệu Hứa Minh Trạch không thân thiện lắm, gã không bao giờ quên xem chút Bành Vũ đã bị người trước mắt này hại đời.

Ánh mắt dao động, tâm tư trăm ngàn chuyển biến, rốt cục Ôn Gia cũng hỏi ra nghi vấn trong lòng, “Tại sao cậu lại ở đây?”

“Tại sao tôi không thể ở đây?” Sắc mặt Hứa Minh Trạch càng thêm đen, trước kia gã ngỡ ngẩn mới cho rằng Ôn Gia là loài động vật ăn cỏ vô hại.

“Hừ, tôi cũng đâu nói tại sao cậu không thể ở đây.....” Ôn Gia vui cười, “Bành Vũ có nhà không? Để tôi vào.”

Hứa Minh Trạch vững như bàn thạch, đứng sừng sững bất động ngay cửa, Ôn Gia lách qua bên kia thì gã liền chặn bên kia.

“Anh ấy không có nhà.”

Quý mới tin cậu! Ôn Gia như dốc toàn lực ứng phó với gã, hai người hết sức ấu trĩ chơi trò mày bên trái tao cũng bên trái, mày bên phải tao cũng bên phải ngay ở cửa ra vào.

Mãi đến khi Bành Vũ trong nhà chờ hoài không thấy Hứa Minh Trạch vào, anh bước ra ngoài xem mới rõ nguyên nhân.

“.....” Việc này phải trẻ con đến mức nào mới thấy vui vẻ như vậy, Bành Tiểu Quách nhỏ thế mà còn khinh thường loại trò chơi này. Suy nghĩ một chút, anh quay đầu nhìn người đang cư xử còn thua cả Bành Tiểu Quách. “Các cậu làm gì thế?”

Vừa nghe anh cất giọng, hai người vội dừng lại động tác — đáng tiếc chậm rồi, thứ không nên nhìn đã bị nhìn thấy, Bành Vũ quan sát được hết — cả hai cùng đưa mắt liếc sang Bành Vũ, lúc này lại đồng thanh trả lời hết sức ăn ý, “Không làm gì.”

“Không làm gì thì vào nhà đi.” Nói xong, anh xoay người trở lại nhà bếp tiếp tục nấu nướng.

Hứa Minh Trạch thấy thế bèn bám theo, ừm..... gã cũng đang phụ anh lật rau.

Ôn Gia ngồi trên sô pha nhàm chán đủ kiểu, lúc nhìn cái này, lúc thì nhìn cái kia, rồi lại động đến Bành Tiểu Quách đang ngồi một bên chơi xếp gỗ, cậu bé không nhịn được lườm hắt một phát, “Chú đừng cử động nữa, cháu chóng mặt quá.”

Nghe Bành Tiểu Quách nói xong, Ôn Gia ngượng ngùng sờ sờ mũi, “Được rồi được rồi, tôi không làm phiền cháu.” Sau đó liền ngồi nghiêm chỉnh lại.

So với phòng khách yên tĩnh, trong phòng bếp trái lại còn có ít hơi người. Bành Vũ đứng một bên chỉ đạo Hứa Minh Trạch xào rau – người từ trước đến giờ chưa động mười đầu ngón tay vào công việc bếp núc. Dù là lần đầu tiên, nhưng cũng may Bành Vũ nói gì Hứa Minh Trạch đều hiểu, không đến nỗi làm cháy khét nồi chảo như những người mới. Tuy nhiên vẫn không được hoàn hảo lắm — rau lang xào quá lâu nên lá hơi nhừ, song mùi vị coi như không tệ.

Bành Vũ ăn một miếng, ngẩng lên nhìn Hứa Minh Trạch, chàng trai đang nhìn anh với bộ dạng chờ đợi khen thưởng.

“Không tệ.” So với anh, lần đầu tiên nấu được vậy là ngon lành rồi.

Nghe anh nói xong, hai con mắt Hứa Minh Trạch bừng sáng lên như đèn pha, nếu có đuôi, hẳn là nó đang ngoe nguẩy thật vui thích.

Đồ trung khuyến! Ôn Gia trề môi khinh bỉ, bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm, câu nói này cũng sẽ không áp dụng trên người gã.

Hứa Minh Trạch nghe thấy hắt nhỏ giọng lầm bầm, mặt tối sầm quay sang lườm hắt một cái, sau đó biểu tình biến đổi như điện xẹt xoay qua Bành Vũ tươi cười.

Quả thực trở mặt còn nhanh hơn lật sách.

Ôn Gia buồn bực không vui, hẳn vốn muốn tìm Bành Vũ để cải thiện tâm tình phiền muộn do mấy ngày nay bị Lam Bác giam cầm, kết quả không ngờ có Hứa Minh Trạch ở đây.

Sao lại thế này? Gã chỉ mới biến mất vài ngày thôi, Bành Vũ đã bị Hứa Minh Trạch lừa đảo? Mang nặng ý nghĩ ấy, gương mặt Ôn Gia cau có nguyên một buổi chiều, cả người toát lên dáng vẻ ‘tôi đang rất khó chịu’. Bành Vũ đối xử thân mật với Hứa Minh Trạch nhưng đồng thời cũng mang lại cảm giác xa cách như có thể rời đi bất cứ lúc nào, biết rằng đây là đáng đời Hứa Minh Trạch, ai bảo xưa kia gã không trân trọng gìn giữ, tự tay mình chôn vùi tất cả. Thế nhưng..... trong lòng vẫn không kìm nén được, có được trong tay một người đàn ông biết vun vén lo cho gia đình, tay nghề cơm nước trên cả tuyệt vời, tại sao không phải là Ôn Gia hẳn! Nếu có được anh, nhất định hẳn sẽ vô cùng nâng niu như châu báu, sau đó vứt thẳng nhỏ Lam Bác kia sang nước ngoài cho tự sinh tự diệt, giảm bớt được một nhân tố gây rối thì thật tốt biết bao.

Tiếc thay, mơ ước là mơ, thực tế lại là xương. Không bàn đến việc Lam Bác từng bị hắt tống ra nước ngoài nhiều lần, mà Bành Vũ có nguyện ý yêu đương với hắt không mới là chuyện không chắc chắn.

Ôn Gia thở dài, hắt ngẩng đầu liếc nhìn đồng hồ treo tường, thời gian đã hơn mười giờ, lần này đến đây nếu không làm điều cần phải làm, về sau hẳn sẽ hối hận vô cùng. Cả đời hắt xác định không thoát khỏi tên điên Lam Bác rồi, nhưng bản thân mình mặc cho người ta định đoạt là không thể nào. Chính vì thế, không được để mình phải hối hận, không được uống công chuyển thăm viếng này, hắt phải làm gì đó để Bành Vũ khắc sâu ấn tượng trong lòng.

Ngồi bên cạnh, Bành Vũ thấy Ôn Gia khi thì cau mày, lúc lại nhếch miệng mỉm cười, anh cảm thấy kỳ quái, tuy trong phòng khách còn có Bành Tiểu Quách và Hứa Minh Trạch, nhưng nhìn bộ dạng này của hắt vẫn là có chút khủng bố. Bất cứ ai trông thấy một người vừa cười vừa nhăn nhó đều cho rằng tinh thần hắt nhất định đang bị kích động rồi.

Sau đó, xuất phát từ chỗ quan tâm bạn bè, anh không nhịn được mà đứng lên, đi đến trước mặt Ôn Gia quơ tay qua lại mấy lần, dịu dàng hỏi: “Cậu làm sao vậy?” Anh nghĩ có lẽ hắt đang rối rắm chuyện với Lam Bác.

Ôn Gia lắc đầu, cố áp chế ý nghĩ phát sinh từ nãy giờ, “Không có gì, muộn rồi, tôi phải về.” Nói xong, người đã đứng lên.

“Để tôi đưa cậu xuống lầu, đèn cảm ứng ở cầu thang đang hỏng, vẫn chưa gọi thợ đến sửa.”

Trời, có phải con gái đầu mà đưa với tiền, Hứa Minh Trạch hung dữ thỏ tào trong bụng, Ôn Gia đến phá nát ngày cuối tuần tươi đẹp của hắn, làm tâm tư Bành Vũ không thể tập trung vào mỗi mình gã!

Ôn Gia cũng không biết hiện tại trong lòng Hứa Minh Trạch đang suy nghĩ những gì, đối với tình huống của Hứa Minh Trạch, hắn vừa mơ ước lại ghen tỵ — tình cảm vừa chớm nở với Bành Vũ đã sớm tan thành mây khói — khi nghe Bành Vũ bảo muốn tiền hắn một đoạn, hắn giả vờ từ chối vài ba câu, sau đó sáng khoái đáp ứng, chuyện tiếp theo đương nhiên là cả hai sóng vai cùng nhau ra khỏi nhà.

Một đường im lặng —

Ôn Gia bước đi bên cạnh Bành Vũ, ánh mắt không khỏi liếc nhìn người kia. Nhận ra được ánh mắt của đối phương, Bành Vũ cười hỏi, “Chuyện gì? Từ nãy giờ thấy cậu kỳ lạ thật.”

“Anh.....” Đến lúc muốn hỏi ra, giọng nói Ôn Gia không nén được do dự.

“Sao cơ? Cậu muốn hỏi về chuyện Lam Bác?”

“Không, không phải.” Ôn Gia vội phủ nhận, “Anh và A Trạch đang yêu nhau? Anh tha thứ cho hắn rồi?”

Bành Vũ nghe xong, nở nụ cười tự giễu, “Có gì mà tha thứ, thấy hợp thì ở bên nhau thôi, cậu cũng biết tính tình em ấy, không chắc ngày nào đó sẽ chán tôi ngay.”

“Vậy à.....” Ôn Gia trả lời vô vị, tuy không thích hai người bọn họ cùng nhau, nhưng hắn vẫn hy vọng Bành Vũ có thể sống bình an một chút. Tính tình Hứa Minh Trạch hắn cũng không phải không biết, có mới nói cũ, đối tình nhân so với thay quần áo còn nhanh hơn, loại người như vậy vốn không nên dây dưa với Bành Vũ.

Bành Vũ không suy nghĩ nhiều như hắn, anh cho rằng hai người nếu có thể đến với nhau cũng là duyên phận, quý trọng được thì quý trọng, nếu không như mong muốn cũng chẳng cưỡng cầu làm gì.

Bước xuống dưới lầu, Bành Vũ mỉm cười mở miệng nói: “Đưa cậu đến đây thôi, tôi vào nhà nhé.”

“Chờ chút.” Ôn Gia vội nắm lấy tay anh, “Anh..... Nếu hắn chán anh, tìm đến tôi đi.” Nói xong, hắn tự ngăn người một hồi, sau đó có chút thấp thỏm và chờ mong phản ứng từ Bành Vũ. Nhưng tiếc rằng Bành Vũ chỉ nói đúng một câu: “Tuy chỉ gặp qua một lần, tôi vẫn cảm giác cậu ta rất quan tâm cậu.”

Cậu ta là ai, hai người đều rõ trong lòng.

Ôn Gia lập tức im lặng, đương nhiên hắn biết Lam Bác quan tâm hắn, thằng bé trước giờ luôn thể hiện trắng trợn ham muốn chiếm hữu dục bất thường đối với hắn. Nhưng hai người là cậu cháu, trước tiên không bàn đến áp lực từ thế tục, chính là bản thân hắn không vượt qua được chướng ngại tâm lý này. Hơn nữa hắn không muốn Lam Bác cứ như vậy hỏng đi một đời.

“Này..... Cho tôi cái hôn an ủi đi!” Ôn Gia chỉ chỉ môi mình, một mặt cười vô hại. Bành Vũ lưỡng lự một chút, sau đó anh hôn nhẹ lên môi Ôn Gia. Kỳ thực hai người đều rõ, nụ hôn này không mang bất cứ ý nghĩa nào, chỉ là tượng trưng cho sự tiếc nuối những gì chưa bắt đầu đã liền kết thúc. Sự thật chứng minh Bành Vũ và Ôn Gia đều có tình cảm tốt đẹp dành cho nhau, tuy vậy cuối cùng vẫn không thể bước chung đường.

“Hai người đang làm gì?!”

Đột nhiên một giọng nói đầy kinh hoàng vang lên, Hứa Minh Trạch vì không yên lòng mà bám theo sau, ngăn ngó nhìn hai người gần như dính sát vào nhau kia.

24. Chương 24

Đầu óc trống rỗng, tay nhanh hơn não, gã vội lao đến tách hai người ra khỏi nhau, trong mắt hừng hực lửa giận, gã quay sang trừng nhìn Ôn Gia.

Từ kinh ngạc chuyển thành bình tĩnh, Bành Vũ đưa tay kéo Hứa Minh Trạch lại, cơ mà người kia dùng sức quá mạnh, anh chen vào cũng chẳng làm được gì.

“Anh với hần không có gì đâu!”

Không tin! Cái này mà nói không có gì, chẳng lẽ đến lúc bị bắt quả tang lăn giường mới coi như có gì sao?!

Hứa Minh Trạch siết chặt cổ áo Ôn Gia càng mạnh bạo, mu bàn tay nổi cả gân xanh. Lúc này đầu óc gã vô cùng rối loạn, trái tim co thắt mãnh liệt như thể có bàn tay bóp nát. Gã không biết mình đang hối hận cực độ, giả như ngày xưa mình đừng đối xử tàn nhẫn với anh, sẽ không đẩy anh đến gần Ôn Gia như thế.

Ba người tạo thành một cục diện bế tắc, hai tay Bành Vũ nắm lấy bàn tay Hứa Minh Trạch, cố gắng gỡ khỏi cổ áo Ôn Gia, mà Ôn Gia lại ra vẻ không hề gì, vẫn một mặt hờ hững. Từng có lúc, hần đối với Hứa Minh Trạch cũng nảy sinh một loại cảm giác thật khó diễn tả, nhưng cảm tình ấy cũng tan tành sau khi gặp Bành Vũ, thay vào đó hần đau lòng cho Bành Vũ. Hần đau lòng anh phải ẩn nhẫn và trả giá, nhìn anh ra vẻ vô sự mỗi khi bị tên kia châm chọc làm tổn thương, hần phần nộ vô cùng.

“Em buông hần ra đi.” Giọng nói Bành Vũ hơi ẩn chứa ý tứ van nài, Hứa Minh Trạch nghe thấy lại càng khó chịu, anh vì Ôn Gia mới cầu xin gã, nhưng nghe anh nói vậy, gã cũng thật sự buông lỏng tay.

Bành Vũ thấy thế lập tức đẩy Ôn Gia đi, Ôn Gia nhìn anh muốn nói lại thôi, dường như chưa yên tâm hần việc anh và Hứa Minh Trạch đang dùng dùng nổi giận kia ở bên nhau. Người một khi tức giận mất hết lý trí là vô cùng khó khống chế.

“Đi nhanh đi.” Bành Vũ thúc giục hần, Hứa Minh Trạch vừa nghe, bắt đầu dần mất kiên nhẫn, những âm thanh này chói tai như sắt thép cạ qua kính. Gã dữ tợn trừng nhìn Ôn Gia còn quyến luyến, đang rời đi một cách rất miễn cưỡng — tình bạn từ trước đến giờ coi như đoạn tuyệt.

Tâm trạng vỡ nát — gã đưa tay kéo Bành Vũ lên nhà.

Bành Vũ kinh động thốt lên một tiếng, lao đảo theo sau, nhưng vẫn quay đầu trao cho Ôn Gia ánh mắt “Yên tâm, cậu đi nhanh đi.”

Hai người đi vội từ lầu một lên tới lầu hai, lại tiến vào phòng ngủ. Bước đi của Bành Vũ theo sau hơi bất ổn, xem ra có chút quái dị, anh lo lắng không yên khi thấy Hứa Minh Trạch tức giận, lúc này dường như lại bất an vì người kia đột nhiên trầm mặc. Anh không để ý khi nãy ngay ở khúc cua cầu thang, dưới chân bắt đầu đau nhói, anh rên một tiếng, nhưng Hứa Minh Trạch không chú ý, anh chỉ có thể im lặng theo sau đối phương bước vào phòng ngủ.

Sau đó, sắc mặt anh trắng bệch hẳn ra, vì bị Hứa Minh Trạch lôi kéo, phía bên chân có tật không thể bước đi bình thường, đau đớn cứ thế dồn nén vào cẳng chân càng lúc càng tăng thêm.

Nhờ ánh đèn rọi vào, Hứa Minh Trạch bắt giác nhận ra Bành Vũ có gì không ổn. Gã vội chú ý đến anh, nhận thấy trán anh đã đầm mồ hôi hột, lửa giận trong lòng lập tức bị dập tắt ngay, gã sốt ruột hỏi: “Anh có sao không?”, vừa hỏi hai tay vừa thăm khám khắp thân thể anh, tựa như rà soát Bành Vũ từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới. Cũng may Bành Vũ tuy đau nhưng còn biết ngăn gã lại, “Không phải nơi đó!” Bành Vũ vừa nói tay vừa chỉ xuống vị trí chân.

Hứa Minh Trạch thấy vậy vội quỳ rạp xuống đất, vén ống quần anh lên.

“Sưng lên rồi! Từ lúc nào?” Hứa Minh Trạch vừa tức lại đau lòng. Giận chính mình khi nãy quá thô bạo — biết Bành Vũ không đi nhanh được lại còn lôi kéo — gã đau lòng anh phải chịu đựng. Hai người họ qua được đến ngày hôm nay, phần nữa cũng là nhờ sự kiên nhẫn chịu đựng của Bành Vũ.

Bành Vũ nhìn xuống gã nở nụ cười yếu ớt, nói đứt quãng: “Không sao đâu, ngày mai sẽ khỏi ngay thôi mà.”

Hứa Minh Trạch thấy anh cười, không còn cách nào khác, gã nâng cẳng chân anh lên nhẹ nhàng xoa bóp chỗ sưng, sau đó gã nghe thấy tiếng rên khe khẽ phát ra trong miệng Bành Vũ.

“Còn nói không sao!” Hứa Minh Trạch bắt mãi ngăn đầu lườm anh, chuyện um sùm này giờ đã sớm ném sau đầu, “Đến bệnh viện khám thôi, nếu tổn thương gân cốt thì không hay đâu.”

“Khỏi.” Bành Vũ từ chối, anh rất ghét mùi nước khử trùng, “Ngày mai đi phòng khám đông y, cho bác sĩ nhào nặn chút là được rồi.”

“Vâng ạ.” Hứa Minh Trạch bằng lòng, tính tình Bành Vũ đôi lúc khá cố chấp, gã không lay chuyển được.

“Này..... em buông chân anh ra đi.” Bành Vũ hơi ngại ngừng muốn rút chân về, nhiệt độ từ tay Hứa Minh Trạch xuyên thấu qua gan bàn chân lan tràn đến toàn thân anh, cảm giác thật quái dị.

Lời vừa ra khỏi miệng, bầu không khí nhất thời trở nên ám muội, Hứa Minh Trạch hưng phấn đến mức giữ rịt chân anh không buông, nhờ ánh đèn rạng ngời chói sáng, gã say sưa nhìn ngắm hình dáng ngón chân anh. Bành Vũ rất ưa sạch sẽ, ngón chân được cắt tỉa gọn gàng không ngờ, đôi chân quanh năm mang giày hiem khi ra nắng, trở nên trắng mềm mịn màng, đầu ngón cũng thật trơn nhẵn thơm tho.

Dường như không thể kìm lòng, hoặc là nói bị người trước mắt mê hoặc, đầu óc Hứa Minh Trạch vẫn tỉnh táo nhưng không kiểm soát được hành động, gã cúi xuống khẽ hôn lên mu bàn chân anh. Nụ hôn này khiến người đang ngồi bị chấn kinh đột ngột, không kịp suy nghĩ mà vùng chân đá một cú.

Hứa Minh Trạch ôm ngực ngồi dậy từ dưới đất, xem như hiểu rõ cái gọi là tự làm tự chịu, gã thấy Bành Vũ ngồi bên giường vẫn mở to mắt nhìn mình, đáng dấp gã trở nên sợ hãi không thôi. Đôi mắt Hứa Minh Trạch chợt lóe lên một tia sáng, tay che ngực, gã khom người kề gương mặt đang nhăn nhoe như vỏ quýt áp sát đến trước mặt Bành Vũ.

“Em đau.....” Gã thều thào. Đúng là rất đau, chỉ cần nghĩ đến khi này Bành Vũ và Ôn Gia vừa làm điều này, trái tim gã liền trĩu nặng như chì, lục phủ ngũ tạng nhốn nháo cả.

“Đau lắm sao?” Bành Vũ hơi ngáp ngừng, anh đưa tay vuốt ve Hứa Minh Trạch, gã tranh thủ cơ hội, nghiêng người qua dựa hoàn toàn vào Bành Vũ. Đợi đến khi Bành Vũ ý thức được thì đã muộn.

Hứa Minh Trạch như sói như hổ, đôi mắt điều hâu khát tình — gã cảm dục đã lâu — động tác trên tay nhanh chóng tự lột sạch quần áo, lồng ngực trần trụi kề sát vào ngực Bành Vũ, cảm nhận nhịp tim của hai người như nảy lên cùng một lúc.

“Anh là của em.” Hứa Minh Trạch bắt chợt lên tiếng, chuyện xảy ra hôm nay cho gã biết cảm giác nguy hiểm, gã cũng hiểu rõ tình cảnh của mình. Bành Vũ không tin tưởng gã, những chuyện anh muốn quên đi buổi tối hôm nay đã hiển hiện trước mắt. Gã không chấp nhận anh lại trốn tránh.

“Em yêu anh rất nhiều.” Mỗi một câu nói ra là mỗi một lần gã hôn lên cơ thể Bành Vũ. Bành Vũ hoảng hốt rồi lấy lại tinh thần, anh đỏ mặt định đẩy người kia ra, nhưng Hứa Minh Trạch giữ tay anh thật chặt, bất an và hoảng sợ dâng lên như thủy triều tận sâu nơi đáy lòng, gã sợ mất anh lần nữa, từ khi xác định tình cảm gã đã bị cự tuyệt hết lần này đến lần khác, gã luôn nỗ lực nghĩ mọi cách cứu vãn, nhưng có vẻ hiệu quả rất ít, tuy rằng Bành Vũ vẫn đối xử với gã y như trước, nhưng cảm giác cứ xa lánh, lạnh nhạt tựa như có thể rời đi bất cứ lúc nào.

“Anh thích Ôn Gia?” Gã kết thúc câu hỏi bằng chất giọng run rẩy.

Bành Vũ không trả lời, thật ra anh không biết trả lời làm sao. Anh có tình cảm với Ôn Gia, đó là một thứ tình cảm thoáng qua, sau khi bị Hứa Minh Trạch làm tổn thương, vì xuất hiện Ôn Gia bên cạnh bầu bạn, cảm tình ấy lại có xu thế tăng thêm, chính vì vậy anh mới nảy sinh ý định chung sống với Ôn Gia. Chẳng qua bây giờ đã có Hứa Minh Trạch cạnh bên rồi, anh và Ôn Gia lại không thể, loại ý nghĩ này nếu nói ra cũng chỉ càng thêm phiền não, “Em đừng nghĩ nhiều như vậy.” Trong đầu anh hiện ra câu nói của Ôn Gia, anh lắc đầu một cái, để câu ấy văng ra ngoài.

Được bảo đảm, Hứa Minh Trạch mừng như điên, gã ôm chầm lấy cơ thể Bành Vũ, vòng tay dần siết chặt, như muốn hòa nhập hai người vào làm một. Gã nhỏ giọng thì thầm khắp bên tai Bành Vũ ba chữ em yêu anh lặp đi lặp lại liên tục, tựa hồ muốn khắc sâu ba chữ ấy trong lòng Bành Vũ.

“Đừng nói nữa.” Bành vũ nâng tay, dùng lòng bàn tay lau đi giọt nước đọng trên khóe mắt Hứa Minh Trạch, anh chưa bao giờ thấy gã khóc như vậy.

Hứa Minh Trạch ngậm ngùi rơi lệ, nhẹ nhõm nở nụ cười, “Em sợ lắm.” Trái tim nặng nề bị siết chặt cuối cùng cũng có luồng không khí tràn vào.

Thở dài, Bành Vũ dùng tay dịu dàng vỗ về sau lưng gã, an ủi cảm xúc đã chôn giấu bấy lâu của gã.

Một lúc sau, Hứa Minh Trạch yên tĩnh lại, đôi bàn tay bắt đầu làm hành động đang dở dang khi nãy. Lúc này Bành Vũ mới nhận ra đôi phương đã lột quần áo, vết đỏ trên mặt vừa lặn xuống lại có dấu hiệu ửng lên.

“Anh không muốn làm chuyện ấy với em?” Hứa Minh Trạch cởi áo anh ra, bị Bành Vũ ngăn lại.

“..... Không phải.”

“Không phải ư!” Bọn họ đã từng làm một lần, nhưng kỷ ức ấy không mấy tốt đẹp, hôm sau còn bị Bành Vũ chán ghét. Vì thế gã nhất định phải dùng lần này để bù lại cho lần trước. Nghĩ vậy, động tác của gã lại càng hưng phấn, từng lớp y phục được trút bỏ, hai người rất nhanh khóa thân cùng nhau.

Có người nói yêu là phải làm tình, nhưng đối với Hứa Minh Trạch, làm tình chỉ là chất bôi trơn để tình yêu vận hành được tốt, nhưng chất bôi trơn ấy suýt làm quan hệ giữa gã và Bành Vũ tan vỡ thay vì cải thiện.

Hứa Minh Trạch rất chủ động, thói quen của gã là chủ động, dù gã ở dưới nhưng cũng là người mạnh mẽ. Gã đẩy Bành Vũ ngã ra sau, tự mình khuếch trương huyết đạo rồi ngậm cậu nhỏ của Bành Vũ vào miệng, vận động lên xuống, phát ra âm thanh hừ hừ thỏa mãn.

Bành Vũ nhắm hai mắt, tình dục hưng phấn làm anh khó kìm lòng nổi mà sung sướng thở dốc rên rỉ, khuôn mặt trắng trẻo ửng lên sắc hồng nhàn nhạt.

Đột nhiên, bóng dáng Ôn Gia xuất hiện trong đầu anh, tiếp theo lại nhanh chóng biến thành cơ thể Hứa Minh Trạch.

Hình ảnh chuyển đổi qua lại, biến hóa bất định, đến cùng Bành Vũ vẫn không rõ mình đang làm với ai, rốt cục là Hứa Minh Trạch hay Ôn Gia.

Sau khi cả hai cùng phóng thích, Hứa Minh Trạch thở dốc mệt mỏi nằm nhoài lên ngực Bành Vũ, tiếp theo lăn tới trên giường. Cảm giác lần này so với lần trước đã tốt lắm rồi, vì ánh mắt Bành Vũ tràn ngập tình triền, trong mắt anh toàn phản chiếu duy nhất mình gã. Cho nên, gã cảm giác mình chưa bao giờ thỏa mãn đến thế.

Trở mình qua, Bành Vũ khều Hứa Minh Trạch một hồi, “Em tắm đi rồi hãy ngủ.”

Hứa Minh Trạch nhỏ giọng thì thầm một tiếng không muốn, Bành Vũ cảm thấy thật vui, anh nhin không được bật cười, “Để anh bế em nhé.”

“Ha ha.” Hứa Minh Trạch cũng cười lên, gã đánh giá Bành Vũ từ trên xuống dưới, giả vờ ghét bỏ nói: “Người có nhiều đây làm sao bế em được.”

Bành Vũ nghe xong, cúi đầu nhìn xuống vùng bụng cực kỳ tẻ nhạt không có múi nào của mình, anh đành cười trừ, cả ngày ngồi văn phòng, không mọc ra mỡ bụng đã là may mắn lắm rồi. Hứa Minh Trạch hớn hở ngồi dậy khỏi giường, hai chân bước nhẹ vào buồng tắm, Bành Vũ thấy thế bèn theo sau.

Gương vỡ dù lành cũng còn dấu vết, huống chi là tình cảm, có một số việc đã làm chính là đã làm, không thể coi như chưa từng xảy ra, vì bản thân nó đã xảy ra và tồn tại. Bành Vũ có thể tha thứ Hứa Minh Trạch, nhưng không còn cảm xúc yêu đương nồng nhiệt như trước. Có thể là tình thân, có thể là tình bạn, nhưng không còn là tình yêu.

Tác giả có lời muốn nói: hoàn rồi, kể đến là phiên ngoại, tôi viết phiên ngoại về công X sinh đôi thụ, cùng với phiên ngoại về Bành Vũ và Hứa Minh Trạch.

Bộ này tôi lấy cảm hứng từ tra công tiện thụ văn, sau đó đảo ngược vị trí công thụ, viết nên tiện công tra thụ. Cũng cảm ơn những bộ truyện đã khiến tôi giẫm lồi tra công, đến mức phải đào hố áng văn này.

Chính văn hoàn.

25. Chương 25: Phiên Ngoại: Anh Là Của Em

Ba năm sau —

Gần đây phong cách của Hứa Minh Trạch càng lúc càng cứng chặc, toàn thân vận bộ tây trang đen tuyền cứng cỏi, quả thật là một quý ông thành đạt. Chỉ là, những nữ nhân viên trong công ty cả ngày muốn câu dẫn gã lại không biết đằng sau dáng vẻ nghiêm cẩn này vốn tràn ngập nhu tình vạn phần. Vì Bành Vũ, Hứa Minh Trạch mua đứt một căn biệt thự trong khu nhà giàu, lúc đầu Bành Vũ ra về ông cụ không muốn ở một nơi như thế, nhưng bị làm nũng riết cũng bằng lòng dọn vào.

Trang trí nội thất trong biệt thự đều dựa vào sở thích của anh, bởi vậy trông có vẻ vô cùng ấm áp, giản dị.

Hôm nay, Hứa Minh Trạch như thường lệ tan tầm trở về, lúc bước vào nhà liền lộ ra nụ cười sảng khoái. Nhưng không ai ở phòng khách, gã thay đổi hướng đi tiến thẳng về phía nhà bếp, thấy Bành Vũ đang đeo tạp dề đứng nấu nướng, theo bản năng gã nhẹ nhàng đến gần, ôm chầm lấy Bành Vũ vào trong ngực từ phía sau. Bành Vũ bị giật mình, anh phản ứng có điều kiện quay đầu lại, nhẹ giọng mắng yêu, “Làm gì không phát ra chút tiếng động vậy...”

Hứa Minh Trạch cười hì hì, lỗ mũi phập phồng thở, hít một hơi thật sâu mà không trả lời câu hỏi của anh: “Thơm quá à, tối nay anh nấu món gì?” Sau đó, mắt gã liếc vào trong nồi rồi tự đoán.

Đó là món cánh gà kho lần trước gã và Bành Vũ đã ăn qua bữa sáng — nói trắng ra chính là móng gà — gã nhớ lại lúc đó Bành Vũ đặc biệt yêu thích món trắng miệng này, còn bảo khi về nhà sẽ làm thử, vì thế anh gọi thêm đến hai phần.

“Không biết vị có giống không.” Có vẻ Bành Vũ không tự tin lắm, vừa rồi bị giật mình, tay run nên nêm đường quá nhiều. Vậy mà Hứa Minh Trạch không đồng ý, chỉ cần là Bành Vũ nấu thì món gì cũng ngon.

Bành Vũ nghe xong, vừa buồn cười lại bất đắc dĩ lắc đầu, ba năm qua tính cách Hứa Minh Trạch thay đổi rất nhiều, từ con chim khổng tước trước đây giờ đã trở nên núi bằng, từ biệt nữ (không được tự nhiên) biến thành vô lại.

Thở dài, anh đưa tay đè lại cặp móng vuốt đang nghịch ngợm bên dưới đùi quần mình, khá bất đắc dĩ nói: “Anh đang nấu ăn.....”

“Tình thú mà.” Hứa Minh Trạch kề sát bên tai Bành Vũ, dùng răng cắn nhẹ dưới tai anh. Đôi vai Bành Vũ khẽ run lên một chút, một luồng điện đầy khoái cảm truyền tới khiến cho cánh tay anh nổi cả da gà.

“Đừng, lát nữa anh còn phải ra ngoài.” Hứa Minh Trạch xụ mặt lùi ra sau một bước, “Anh đi đâu? Có phải người đàn bà kia lại.....”

“Em đừng đoán mò, không liên quan đến cô ta.” Bành Vũ nhú mày ngắt lời gã, “Đồng nghiệp liên hoan với nhau ấy mà.”

Thấy Bành Vũ không vui, Hứa Minh Trạch nhận ra vừa nãy mình hơi lỗ mãng, “Em, em chỉ..... lo lắng thôi.” Gã như đứa nhỏ mắc lỗi, nhếch môi lộ vẻ căng thẳng.

“Cô ấy sống độc thân nên có nhiều việc không thể tự mình làm, giúp được thì nên giúp.” Giọng nói Bành Vũ dịu lại, sau đó anh xoa người tất bật.

Hứa Minh Trạch lặng lẽ thở ra nhẹ nhõm, sau khi người phụ nữ kia lấy tiền, không cần thận nên thai bị chết lưu, vì thế Bành Vũ vốn không hề biết chuyện giữa gã và cô. Mà gã lúc nào cũng đề phòng, sợ cô ta nói ra với Bành Vũ, đương nhiên, quan trọng hơn là gã đã sớm biết tâm tư của cô ta dành cho Bành Vũ.

Đúng là gái điếm, tưởng rằng lên bờ là có thể tìm phu quân sao. Gã cũng không muốn đánh giá nghề nghiệp người khác, nhưng vì liên quan đến Bành Vũ, gã liền cho người phụ nữ kia vào danh sách đen. Hai người vừa thấy mặt đã công khai chọc ngoáy xiên xỏ nhau, rất tương xứng.

Lúc ăn cơm tối, Hứa Minh Trạch muốn nói lại thôi, cứ nhìn chằm chằm trên người Bành Vũ.

Bành Vũ nuốt thức ăn xuống, dùng vẻ mặt “em làm sao vậy” nhìn lại gã, “Có chuyện gì nói mau.”

Hứa Minh Trạch đáp ngay lập tức: “Em đi chung với anh được chứ?”

“Đi đâu?”

“Liên hoan đồng nghiệp ấy.”

“Em theo làm gì?”

Đi canh mấy con hồ ly tinh dụ dỗ anh chứ sao! Hứa Minh Trạch không an tâm, Bành Vũ tốt thế, gã như con quỷ keo kiệt đào được kho báu cả ngày giữ khư khư bên mình, chỉ lo người ta nếu nghe phong thanh sẽ đến cướp mất đồ của gã.

“Em sợ anh uống say rồi sau đó không về nhà được! Tử lượng của anh lại không cao như em.”

Bành Vũ thấy mắc cười, một lời nói ra tâm tư của Hứa Minh Trạch, “Em yên tâm, người ta còn thấy anh chướng mắt nữa là.”

Hứa Minh Trạch thật bối rối, nhưng vẫn mạnh miệng, “Ai nói, có thể em chưa nói gì, nhưng anh đã bảo vậy em càng phải đi theo anh, đứa nào dám có ý đồ với anh, em sẽ xử chết nó.”

“.....Em đừng gây chuyện đấy!” Bành Vũ liếc xéo gã một phát, ý cười trong mắt anh như bật đèn xanh cho Hứa Minh Trạch. Bành Vũ cảm giác mình càng lúc càng giống bậc cha chú? Mà Hứa Minh Trạch như đứa trẻ cả ngày chỉ biết gây rối. Đối với Bành Vũ, thứ tồn tại giữa hai người không chỉ đơn thuần là tình yêu, thời gian trôi qua, những gì đọng lại chính là sự pha trộn giữa ái tình và tình thân. Không thể phủ nhận, tình cảm ấy càng đáng tin cậy hơn so với tình yêu đơn thuần, cho dù khuyết thiếu cảm xúc mãnh liệt.

Đến quán bar, Hứa Minh Trạch tùy tiện tìm một chỗ cách Bành Vũ khá gần mà ngồi xuống, ánh mắt sắc lạnh quét qua một loạt những người xung quanh, đến lúc nhận được ánh mắt cảnh cáo từ Bành Vũ mới thu lại.

Hứa Minh Trạch như một ngôi sao màn bạc, dù trốn trong góc tối cũng có thể bị người tinh ý phát hiện, gã mới ngồi không đến mười mấy phút thì đã có người đến gần. Đó là một cô gái trang điểm đậm, làm dáng xinh đẹp, hai khối thịt lồ lộ trước ngực gần như sắp rớt ra ngoài, sắc mặt Hứa Minh Trạch càng lúc càng đen, cố gắng kìm chế kích động muốn tát cô gái một phát.

“Thật không tiện, cô có thể cách xa tôi ra một chút không?”

“Hơ hơ.....” Cô gái cười duyên, ngón tay sơn móng màu đen đưa về phía cánh tay Hứa Minh Trạch, “Anh đẹp trai ngại ngần gì chứ? Mời em uống một ly nhé?”

Trong bar, đàn ông mời phụ nữ xa lạ uống rượu chỉ có một hàm nghĩa, Hứa Minh Trạch nghe xong mặt càng đen thui, trực tiếp châm chọc nói: “Ngại thật đấy, tôi không hứng thú với đồ người ta thải đi.”

“Anh có ý gì?” Nụ cười giả vờ kiều mị tan biến trên gương mặt cô gái, cô cất giọng the thé giương nanh múa vuốt.

Hứa Minh Trạch cười khẩy, “Cô cho rằng có ý gì thì chính là có ý đó, sao dám làm mà không dám nhận?” Kỹ nữ đòi lập đền thờ à. Bản thân không có tự trọng thì cần được đánh giá của người ta sao?

Cô gái tức giận cắn răng, nhìn Hứa Minh Trạch bằng ánh mắt sắc nhọn như dao găm, hận không thể mổ sống gã, nhưng cuối cùng vẫn lạnh lùng hừ một tiếng, chặt vật ngắc đầu rời đi.

Hứa Minh Trạch chán nản chống cằm ngồi một hồi, rồi nhớ ra lý do tại sao mình ở đây, gã lại đảo mắt nhìn sang chỗ Bành Vũ, đã thấy anh và một người đàn ông lạ đang ngồi gần nhau trò chuyện thật vui vẻ.

Hứa Minh Trạch chỉ nhìn thấy một bên mặt của người đàn ông kia, lại thấy anh ta thấp thoáng nở nụ cười nơi khóe miệng.

Vừa nhìn đã biết không phải dạng tử tế, cười bỉ ổi như vậy, cơ mà làm sao càng ngồi càng sát rạt nhau thế?! Ờ, cái tay kia đang làm gì đó?!

Hứa Minh Trạch không thể nhịn được nữa, gã vội trượt khỏi ghế ngồi, dự định đến gần đẩy tay người đàn ông kia ra khỏi người Bành Vũ.

Ôn Gia? Hứa Minh Trạch vừa nhìn thấy người này, trước tiên sững sờ một chút, sau đó bước nhanh đến chỗ họ, ngồi vào vị trí cạnh bên Bành Vũ

“Cậu về rồi?” Gặp lại Ôn Gia, ý cười trong mắt Bành Vũ nhiều hơn mấy phần, bọn họ đã không gặp mặt hơn hai năm rồi.

Ừ một tiếng, Ôn Gia cố ý chen giữa Hứa Minh Trạch và Bành Vũ, ý cười nhẹ nhàng thoát nhìn như vô tình tách rời họ ra.

“Anh không biết tôi thăm đến thế nào đâu.” Trước kia có một Lam Bác đã mệt, không ngờ thằng nhóc Lam Nghị kia cũng chạy đến tham gia giúp vui, làm hại hắn cứ phải trốn tránh ẩn náu, không nơi ở nào kéo dài quá hai tháng.

Ôn Gia trút nỗi khổ tâm với Bành Vũ, Hứa Minh Trạch liền hùng hổ tách hắn ra, gã ôm lấy Bành Vũ, một mặt cảnh giác nhìn hắn với ánh mắt tràn đầy địch ý. Ôn Gia cười nhạo một tiếng, ra vẻ khinh thường — ánh mắt khinh thường này cũng được coi là một kỹ thuật — thế nhưng, ở giây tiếp theo, bao nhiêu sự điềm tĩnh của hắn đều mất sạch cả, chỉ thấy hai con mắt tròn tròn lên, sau đó lập tức xoay người đi như thể gặp ma quỷ.

Hai chàng trai trẻ giống nhau như đúc khoảng chừng hai mươi một tuổi đứng ở trước mặt Ôn Gia, nụ cười trên mặt quả thực làm người ta cảm giác lạnh cả sống gáy.

Đến hai tên Lam Bác, đây là ý nghĩ của Bành Vũ, Hứa Minh Trạch sung sướng khi người gặp họa nhìn Ôn Gia thoát cái vệt chạy khỏi cửa quán bar, hai thanh niên kia cũng đuổi sát theo sau, gã nghe loáng thoáng họ hô lên: “Cậu ba anh đừng chạy, chạy cũng vô ích!”

Chứng kiến một màn náo nhiệt xong, Hứa Minh Trạch chợt nhớ ra nguyên nhân mình đến đây, gã nghiêng đầu về phía Bành Vũ, nói một cách hết sức chân thành: “Anh là của em! Chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau nhé.”

Bành Vũ nghe gã nói thì ngây ngẩn trong chốc lát, anh khẽ cười một tiếng, “Ừ.”

Hết phiên ngoại 1.

26. Chương 26: Phiên Ngoại: Anh Em Song Sinh (thượng)

Ôn Gia cực ghét trẻ con, đối với hắn trẻ con chỉ là thứ phiền phức, không nghe lời, còn tệ hơn phiền phức. Vì thế khi chị cả của hắn muốn đưa trẻ con về nhà, người đầu tiên đứng ra phản đối là hắn.

Con nít là sinh vật phiền phức nhất, dù dễ thương cũng vô dụng!

Nhưng thực tế thì hắn phản đối thế nào cũng không hiệu quả, chị cả vẫn làm theo ý mình, mang hai đứa con nít đến nhà hắn — đúng ra là sinh đôi — sau đó bản thân thì cuốn gói theo anh rể, lấy một cái có mỹ miều là đi hưởng tuần trăng mật.

Trong nhà không ai không biết chị cả yêu thăm gã Lam Vũ Sinh này, lúc trước còn vì gã mà suýt cắt đứt quan hệ với gia đình, cho nên nói phụ nữ một khi đã yêu là liều mạng bất chấp, vang động cỡ nào. Đến tận giờ vẫn móc tim móc phổi ra yêu Lam Vũ Sinh, bất kể điều gì anh ta nói, chị đều tuyệt đối tán thành phụ họa theo.

Ôn Gia không thích trẻ con, để miêu tả chúng, hắn chỉ dùng hai chữ: phiền phức! Sinh đôi thì lên bốn chữ: vô cùng phiền phức! Dù cho đáng yêu cũng phiền phức cực kỳ.

Hắn bắt lực nhìn hai đứa nhỏ trước mắt giống nhau như hai giọt nước, rốt cục đứa nào là đứa nào đây?

“Mày tên gì?”

“Lam Bác.”

“Còn mày?”

“Lam Nghị.”

Hai cậu nhóc dùng chất giọng giòn tan để trả lời câu hỏi của Ôn Gia, có vẻ rất ngoan ngoãn. Đường nhiên, chỉ có vẻ mà thôi, thật ra chúng nó ranh ma thế nào cũng tự chúng nó biết.

Hỏi tên xong, Ôn Gia đứng tại chỗ nhìn chăm chăm hai anh em một hồi. Lam Bác Lam Nghị thấp thòm cúi đầu chờ đợi hành động kế tiếp của hắn. Thấy hai đứa thành thật cúi người, Ôn Gia mới hắng giọng lên tiếng: “Tao là cậu ba của chúng mày, sau này ở với tao phải nghe lời tao, nếu không đừng nghĩ mẹ mày là chị gái tao mà tao không dám xử tội mày.”

“Dạ.....” Hai tên nhóc lẳng lặng trả lời, nhìn dáng vẻ tội nghiệp thật dễ khiến người ta đau lòng. Tiếc là..... Ôn Gia mặc kệ bọn chúng đáng thương hay không, tuy rằng hắn vẫn nhận nuôi hai thằng quỷ nhỏ, nhưng cũng không có nghĩa hắn sẽ túc trực 24 giờ bên chúng như bảo mẫu. Cho nên lúc đi bar thì cứ đi, lúc tán gái thì cứ tán, lúc chăm cháu thì vẫn chăm, tội nhỏ không phải 2-3 tuổi chẳng lẽ không biết tự lo cho bản thân? Dù cho không biết, chẳng phải còn người giúp việc sao?

Những người giúp việc trong nhà Ôn Gia cứ một tháng thì thay đổi 5, 6 người, toàn do hai đứa kia mà ra, nhưng Ôn Gia cũng không để ý lắm, muốn nghỉ thì xin mời, hiện tại người giúp việc không khó tìm, chỉ cần tuyển là được.

Ôn Gia suy nghĩ thoáng như thế, đợi hai, ba tháng sau khi chị gái hắn quay về là được giải thoát rồi, lúc này hai thằng quỷ nhỏ quậy phá thế nào, hắn cũng buông tay mặc kệ, thỉnh thoảng tâm trạng tốt hắn sẽ dạy bảo chúng đôi lời. Chỉ có điều, mỗi khi Ôn Gia răn dạy hai đứa thì chúng yên tĩnh được vài ngày, nhưng sau đó vẫn chứng nào tật nấy.

Thế nên, hắn vừa cảm thán mấy đứa con nít dư thừa năng lượng quá, đồng thời cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Nhưng cuộc sống là thế, khi người ta cho rằng mọi thứ vẫn bình yên vô sự, thì nó sẽ phang vào mặt người ta một ít sóng gió.

Hai đứa nhỏ lúc tắm không cẩn thận bị nhiễm lạnh, nửa đêm phát sốt rất cao, khuôn mặt nhỏ nhắn bị thiêu đốt đến đỏ gay, trên trán và cả mồ hôi, miệng thì rên rĩ hừ hừ không hiểu đang nói gì. Ôn Gia không chần chừ, ra vào hai chuyến ôm từng đứa đến ghế sau xe đưa thẳng đi bệnh viện.

Nửa đêm, bệnh nhân trong viện thừa thốt rất nhiều so với ban ngày, Ôn Gia lấy số rồi đưa hai đứa vào khoa nhi cho bác sĩ phụ trách hạ nhiệt.

May là chỉ sốt 39 độ, tình trạng không nguy hiểm lắm, hai đứa sẽ hạ sốt nhanh thôi, trái tim Ôn Gia rốt cục buông lỏng từ cổ họng xuống bụng, nhưng vẫn không cách chi ngủ được, đành ngồi mãi đến hừng đông.

Không ai biết, chỉ hắn biết, thật ra trong lòng hắn mắng chết hai đứa quỷ nhỏ này, chơi gì không chơi lại đi vọc nước, quấy rầy thời gian yên tĩnh của hắn lại còn làm hắn mất ngủ.

Hiểu lầm từ đó sinh ra, lúc hai anh em tỉnh dậy, chỉ thấy Ôn Gia mặt mũi phờ phạc ngồi bên giường.

Lòng tin của trẻ con rất dễ đạt được, chỉ cần đối tốt với chúng, chúng liền dính lên mình, một mực vâng dạ nghe lời. Có điều giờ khắc này, nếu Ôn Gia biết trước việc chiếm được cảm tình hai đứa nhỏ gây ra hậu quả thế nào, hắn nhất định dù mài nhẵn miệng cũng phải nói rõ ràng.

Từ lúc ấy trở về sau, Ôn Gia dần dần nhận ra thái độ kỳ lạ của hai tên quỷ nhỏ, rất bất bình thường, không làm phiền không quậy phá không gây sự nữa, chẳng lẽ báo hiệu ngày tận thế?

Hắn âm thầm quan sát bọn nhỏ vài ngày, thấy mọi thứ bình thường thì cũng yên tâm, chuyện vợ vẫn suy nghĩ nhiều chỉ tốn chất xám, chi bằng tập trung vào thứ khác. Hắn không biết tâm tư Lam Bác và Lam Nghị cũng rất vui vẻ khi nghe lời ngoan ngoãn như vậy, đến khi chị gái hắn quay về sẽ không có cơ quả trách!

Một ngày nọ, Ôn Gia giúp hai đứa tắm rửa, sợ sự cố lần trước tái diễn, hắn đã hình thành thói quen mỗi ngày đều dành ra ít thời gian tắm rửa cho chúng, thà như thế còn hơn để tội nó cảm lạnh, nửa đêm phải đến bệnh viện.

Nhưng khi hai đứa chỉ vào con voi nhỏ của mình mà hỏi “Tại sao chim của cậu bự hơn chim của con?”, trong bụng hắn chỉ muốn một phát bóp chết hai tên nhóc. Chuyện gì không hỏi đi hỏi cái này! Nhìn sự khác biệt một trời một vực của những con chim, không biết Lam Bác hay Lam Nghị đã phán một câu, “Sau này tội con sẽ to hơn cậu!”

“.....” Hai tên nhóc chết tiệt! Ôn Gia chẳng biết có nên tự khám phục mình hay không, vậy mà cũng nhẫn nhịn được.

Mặt mũi tối sầm, hắn cầm khăn tắm đưa tụi nhỏ lau khô mình mẩy, sau đó hôm nay đến phiên đứa nào được ôm vào phòng ngủ thì ôm đứa ấy vào.

Từ đó về sau, Ôn Gia không muốn tiếp tục vì thể hiện tình cảm cậu cháu mà tắm chung với tụi nhỏ nữa, dù bị ôm chân khóc lóc cũng không! Ai biết hai đứa quý này còn nói bậy bạ thêm chuyện gì!

Phương pháp giáo dục của hắn đối với trẻ con là áp dụng hình thức nuôi thả, chủ yếu hắn lười quản giáo, nguyên nhân thứ yếu là không muốn kìm hãm sự phát triển bẩm sinh của trẻ nhỏ, tuy tụi nó đã 12-13 tuổi rồi. Thậm chí có những đứa trẻ từ nhỏ đã hung tàn, nhưng Ôn Gia cho rằng đều là bẩm sinh, lớn lên khi biết kiểm soát tính cách ấy lại càng có lực sát thương.

Thấm thoát đã qua một tháng kể từ khi chung sống với hai đứa nhỏ, Ôn Gia dần dần phát hiện lũ trẻ thường ngày kề cận hai đứa bây giờ chẳng thấy ai, không còn đến nhà tìm hai đứa nữa. Điều này khá kỳ lạ, cách đây không lâu chẳng phải trong nhà lúc nào cũng có đám nhóc tranh nhau gây phiền toái, chơi đùa quậy phá với tụi nhỏ sao?

Lúc ấy hắn vẫn không nghĩ nguyên do vấn đề là tại đứa nào, đợi đến khi nhận ra thì hai đứa sinh đôi đã mười bảy mười tám tuổi, ngay giai đoạn rạo rực nảy mầm ý xuân.

Hết phiên ngoại 2.

27. Chương 27: Phiên Ngoại: Anh Em Song Sinh (hạ)

Buổi chiều hôm ấy, Ôn Gia nằm ngủ trên sôpha phòng khách — hắn ngủ rất say — tiếng động mở cửa bên ngoài cũng không thể làm hắn thức giấc. Bỏ ra cả ngày đêm soạn bảng báo cáo đã là cực hạn đối với hắn, đến tắm cũng không đi tắm nổi mà nằm vật ra sôpha ngủ.

Lam Bác từ ngoài cửa đi vào, chân hơi dùng sức đá văng giày sang một bên — cảnh này nếu bị Ôn Gia bắt gặp chắc hắn sẽ ăn mắng một trận — sau đó y bước vào phòng khách thật chậm rãi, rồi tiến đến chiếc bàn con, y liếc nhìn Ôn Gia đang ngủ say như chết trên ghế.

Y rón ra rón rén bước lại gần cúi người xuống, mặt đối mặt áp sát Ôn Gia, khoảng cách giữa hai người không tới 5cm, hơi thở hòa quện lẫn nhau.

Trong lòng Lam Bác thật ngứa ngáy khó chịu, cảm giác nổi kích động của mình vốn bị đè nén rất lâu đang cố gắng bùng phát, thoát ra ngoài từ nơi sâu thẳm nhất trong lòng. Y đánh bạo, lặng lẽ kề miệng hôn nhẹ lên môi Ôn Gia, nhưng vẫn thấy chưa đủ, y lại cúi người hôn thêm miếng nữa.

Giữa lúc mơ mơ màng màng, Ôn Gia cảm nhận được có gì ẩm ướt sượt qua sượt lại trên môi mình, tinh thần hắn bỗng dừng vực dậy, đầu óc lập tức bừng tỉnh.

“Mày đang làm gì?” Ôn Gia phản ứng có điều kiện đẩy Lam Bác đang mụ mị hôn môi mình ra, bản thân lại lâm vào tình trạng sợ hãi.

Thằng cháu ruột hôn mình?! Nhất định là nằm mơ vì quá mệt!

Suy nghĩ một lúc, Ôn Gia tự bấm một cái vào cánh tay mình, rất đau, thì ra tất cả đều là..... thật.

Lam Bác liếm nước miếng dính nơi khoe miệng, một chút chột dạ vì bị vạch trần cũng không có, ánh mắt y nhìn thẳng vào Ôn Gia mà rằng: “Em yêu cậu.”

Yêu cái đầu mày, Ôn Gia suýt nữa té ghế, “Rõ ràng tao là cậu mày! Mày đang động dục tuổi thành niên thì đi tìm bạn gái trong trường ấy!” Hắn tin rằng với ngoại hình Lam Bác thế này, thiếu gì gái xếp hàng tranh giành.

“Em không thích đám con gái trong đầu toàn hoang tưởng về bạch mã hoàng tử.”

“.....” Ôn Gia xem như đã rõ, “Mày thích con trai?”

“Dạ.”

“Vậy tìm trai trong trường đi.” Ôn Gia bỗng tỉnh ngộ, bèn diễn sâu: “Thế này, bây giờ mày mới xác định xu hướng tình dục, khó tránh khỏi sợ hãi mất phương hướng, dù vậy cũng không thể lấy cậu làm thí nghiệm nhé, muốn ra tay tối nay cậu có thể dắt mày vào bar để câu mồi.”

Hắn không cảm thấy chuyện này có gì là khó nói, nên phát ngôn cực kỳ thản nhiên, nhưng lại không biết người đang nghe trong lòng tràn ngập lửa giận.

“Không được!” Lam Bác từ chối không chút do dự, “Em chỉ yêu cậu.”

Ồ hay? Đầu óc đứa nhỏ này sao chậm tiêu vậy! Ôn Gia bối rối nhíu mày lại, vụ này hơi quá trớn, cháu trai yêu cậu = loạn luân.

Bỗng nhiên hắn chợt nghĩ đến, “Mày thích tao từ lúc nào?”

“14.....”

“Thì ra vụ con chim! Nhất định là vậy.” Chắp tay sau lưng, hắn để chân trần đi qua lại vòng quanh trong phòng khách.

Lam Bác nghe xong, ánh sáng trong mắt tối sầm xuống, nhìn Ôn Gia đầy nguy hiểm. Ôn Gia không cảm giác chút nào, vẫn ra vẻ khó xử.

Sau đó, khi Lam Nghị trở về thì thấy một khung cảnh như vậy, hai người Lam Bác và Ôn Gia, một đứng một ngồi, thái độ đối lập nhau. Y dự cảm có gì không ổn mới mở miệng hỏi: “Mấy người đang làm gì thế?”

“Không có gì.” Ôn Gia cười ha hả, tuy rằng đồng tính luyến ái không thành vấn đề, nhưng chuyện loạn luân là thứ chẳng tốt đẹp để có thể khoe khoang.....

“Em về chi vậy?!” Lam Bác hỏi ngược lại, ngữ khí rất căng thẳng.

“Tan lớp rồi chẳng lẽ ở lại phòng học?” Lam Nghị không hiểu ra sao, hai anh em mặc dù là song sinh, lúc nhỏ cũng hay dùng chung ít món đồ chơi hoặc quần áo, thế nhưng..... Bây giờ cùng thích một người mà không ai muốn chia sẻ lẫn nhau, nên cứ âm thầm phân cao thấp.

Lam Bác là phái hành động, thoát nhìn trông nhã nhặn nhưng khi đụng chuyện thì như sấm rền gió cuốn, chẳng tương xứng với vẻ ngoài; Lam Nghị thuộc về loại hình nấu ếch bằng nước ấm, chậm rãi từ tốn dẫn đến thành công trong một ngày nào đó.

Có điều cũng không chỉ dựa vào kiên trì, đầu óc thông minh của y vốn là thứ vũ khí cực lợi hại, hơn nữa y cũng không phải dạng vừa, y chính là người sau này sẽ kế thừa gia nghiệp của cha để lại.

Ôn Gia hung hăng trợn mắt nhìn Lam Bác một chút, ba chân bốn cẳng vọt tới trước mặt Lam Nghị, ra vẻ thân mật lôi kéo cánh tay đối phương bảo rằng: “A Nghị còn không ăn cơm đi?”

“Dạ.” Lam Nghị thụ sủng nhược kinh, một kẻ khác không được Ôn Gia nắm tay đang lên cơn co rút, toát cả mồ hôi hột. Lam Bác ở một bên trừng nhìn, ánh mắt tựa như dao găm phóng thẳng vào Lam Nghị, đáng tiếc, người kia không có tâm tư đi để ý đến y.

Ba người ăn cơm xong, Ôn Gia đi làm, Lam Bác và Lam Nghị ở nhà. Chờ Ôn Gia đi khỏi, Lam Bác lôi cánh tay Lam Nghị kéo xềnh xệch ném vào phòng ngủ.

Vừa vào cửa y liền mở miệng hỏi: “Em vừa nãy có ý gì?!”

“Ý gì là sao?” Lam Nghị còn đang chìm đắm trong niềm hạnh phúc được Ôn Gia nắm tay, nên đáp lại câu hỏi của Lam Bác rất ôn hòa.

Thế nhưng, Lam Bác không có tâm tình sung sướng giống y, “Chẳng phải em đã nói hôm nay không về nhà sao?!”

Không về nhà? Lam Nghị cười khẩy, “Vậy em nói sau này em với cậu ở bên nhau anh tin không?”

“Em!” Lam Bác tức giận trợn mắt lên, tay giơ cao, có vẻ sắp tung một cú đánh ngay sau đó.

Thấy thế, Lam Nghị khôn khéo lùi về phía sau một bước, “Anh từng nói sẽ đạt thành quả bằng chính bản lĩnh của mình, vậy nếu vấp phải trắc trở với cậu thì đừng tìm em trút giận chứ.”

Lam Bác nghe xong, bắt lực rũ cánh tay xuống, “Em thích ai khác không được sao? Cần gì phải giật người của anh!”

“Thế tại sao anh không kiếm người khác mà nhất định phải theo em cướp lấy cậu?”

“.....”

Hai người đối thoại tan rã trong bất đồng, mà nhân vật chính Ôn Gia lại hoàn toàn không tự biết. Đến lúc biết được, Ôn Gia tức tốc thu gom đồ đạc chuẩn đến một nơi thật xa, không ai tìm ra.

Lam Bác và Lam Nghị đợi ở nhà mấy ngày, tưởng Ôn Gia có chuyện gì, đến khi vào phòng hẩn dọn dẹp mới nhìn thấy tờ giấy ghi vài chữ “Đừng lo lắng, cũng đừng tìm tao”, thì bỗng nhiên ngộ ra — Ôn Gia đã trốn mất rồi.

Nửa năm sau —

Thông qua tin tức từ thám tử tư, hai anh em Lam Bác biết được Ôn Gia chạy đến thành phố G, hai người họ bèn nhanh chóng đuổi tới nơi, người đứng canh ngoài cửa, người thì chắn ngay thang máy, bọn họ đã tính toán thời gian, Ôn Gia sẽ xuất hiện sau ba phút.

Kế tiếp, khi Ôn Gia mang túi rác từ bên trong thang máy bước ra đã nhìn thấy Lam Bác đứng đợi ở ngoài với nụ cười nhẹ trên môi, ngay tức khắc, hẩn có một loại xúc động phải xoay người quay về liền lập tức.

“Ha ha sao mày lại đến đây?” Ôn Gia cười hỏi vô vị, cơ thịt trên gương mặt tê cứng cả.

“Đến xem cậu sống tốt hay không ạ.” Lam Bác cười tủm tỉm trả lời, cho Ôn Gia cảm giác đang bị nhìn chòng chọc bởi một con hồ lỵ.

“Chỉ một mình mày ư?” Ôn Gia nhìn xung quanh.

“Cậu hy vọng có Lam Nghị nữa ạ?”

Nghe nói thế, Lam Nghị vốn đang định ra ngoài thấy Ôn Gia thì xúc động dừng lại, mong đợi câu trả lời của Ôn Gia.

“Ồ..... Chẳng phải hai anh em chúng mày luôn đi với nhau sao?” Tiếc rằng câu trả lời của Ôn Gia làm Lam Nghị thất vọng rồi, đối phương không trực tiếp trả lời vấn đề Lam Bác hỏi. Tâm trạng Lam Bác bỗng tốt hơn mấy phần, té ra cậu cũng không lưu tâm Lam Nghị lắm, chỉ là thói quen luôn thấy hai anh em cạnh nhau.

Lam Nghị thất vọng thu lại đồng tử, đáy mắt tăm tối chợt lóe lên một tia sáng với ý tứ khó diễn tả, y bước đến phía thang bộ.

Ôn Gia ngạc nhiên nhếch miệng, hai anh em này đang muốn tiết lộ đường chạy trốn của hẩn?

“Vào nhà chơi một lúc đi.” Ôn Gia đành phải móc chìa khóa trong túi ra mở cửa.

Lúc hai anh em sinh đôi bước vào, chúng cùng nhau nhìn cảnh vật xung quanh trong phòng rất ấn ý.

Cũng được, tuy không gian nhỏ hơn so với nhà cũ, nhưng hai người chả quan tâm.

Vừa thấy dáng dấp này của bọn trẻ, Ôn Gia liền đoán được ý nghĩ trong đầu chúng. Tụi nó muốn dọn vào ở đây mà!

Tuy nhiên, sau khi Ôn Gia nhận biết tình cảm bọn chúng đối với mình, làm sao có thể có hành động mời sói vào nhà.

Hẩn công khai ám chỉ nơi này vốn không có phòng dành cho khách để ngủ lại. Hai anh em sinh đôi nghe xong có vẻ chẳng quan tâm mà trả lời: “Không sao ạ, bọn em có thể ngủ chung với cậu.” Nói xong, Lam

Nghị còn thông thêm một câu, “Cậu nằm chính giữa đi, ngày mai em đến cửa hàng nội thất mua một chiếc giường cỡ siêu lớn.”

Tao thì có sao!! Nội tâm Ôn Gia kêu gào phản đối, nhưng bề ngoài không mấy may biểu hiện chút cảm xúc nào. Mà sự thực chứng minh, hai đứa sinh đôi vẫn còn non và xanh lăm, bởi vì..... đến ngày thứ ba Ôn Gia lại biến mất.

28. Chương 28: Phiên Ngoại: Chạy? Có Chạy Cũng Đùng Hòng Thoát

Chỉ một thời gian ba tháng ngắn ngủi mà Ôn Gia đã thay đổi chỗ trọ bốn, năm lần, nguyên nhân không gì khác, chính là vì bị bọn Lam Bác truy đuổi.

Thời đại công nghệ internet phát triển ngày nay, tác hại của nó là muốn tìm một người vô cùng dễ dàng, chỉ cần bỏ ra ít tiền thuê một thám tử tư cực lành nghề là có thể đào luôn nhà người đó lên.

Lần thứ hai Lam Bác chặn ngay cửa nhà Ôn Gia là một năm sau đó, đối với trò chơi em theo đuổi anh, y đã hoàn toàn mất kiên nhẫn, nếu Ôn Gia ẩn náu quá kỹ, thì y phải chủ động xuất kích!

Cơ thể vô cùng khô nóng, Ôn Gia dùng tay loạn xạ cởi bỏ cổ áo mình, giờ đây hần hết sức ân hận đã mời con chồn Lam Bác này vào nhà. Nếu không vào hần sẽ không uống rượu, không uống rượu sẽ không nuốt phải thuốc bột bị pha trong rượu, không nuốt phải thuốc bột hần sẽ không bị Lam Bác ôm vào lòng.

Tình trạng lúc này thế nào? Đối phương là cháu trai hần, nếu như thật sự xảy ra chuyện ấy giữa hai người họ, đây chẳng phải thật sự cấu thành tội danh loạn luân sao?

Hần bắt lực gơ tay đẩy Lam Bác đang đè trước ngực mình ra, lý trí thì cự tuyệt, nhưng phản ứng tự nhiên trên cơ thể lại khiến hần chủ động dán lên người Lam Bác, xem ra đúng là có tư vị nghiện mà còn ngại trong lòng.

Lam Bác không nhịn được bật ra tiếng cười trầm thấp, thậm chí Ôn Gia có thể cảm nhận được khoang ngực y hơi rung động.

“Lam Bác mày dừng tay ngay cho tao!” Giọng nói uể oải, rõ ràng là câu uy hiếp, nghe ra lại giống như làm nũng với người yêu. Thế mà, cũng chính câu nói này đã khiến Lam Bác vốn thân thể đang có chút căng thẳng lập tức tìm được nơi để phát tiết. Nút áo y chắc chắn là thế, lúc này bị bật một cái thật mạnh, làm đứt văng ra xa hai, ba mét.

Ôn Gia kinh ngạc Lam Bác trông lịch sự thế mà hổ báo quá, bất chợt cảm giác lo lắng trinh tiết mình đang sắp gặp nguy hiểm.

Định làm gì định làm gì?! Ôn Gia sợ hãi không nói nên lời — chính xác hơn là hần sợ nói ra không cần thận lại thêm dầu vào lửa — hần trơ mắt nhìn Lam Bác lột sạch quần áo mình, kế tiếp cầm lấy kem bôi trơn đã chuẩn bị từ trước mà tự thoa vào phía sau.

Ủa? Không phải bôi lên hần? Ôn Gia thở phào nhẹ nhõm, đã thấy Lam Bác trút nửa ống kem bôi trơn còn lại thẳng xuống bề mặt cậu nhỏ mình, hai chân y giang rộng ra, dạng chân ngồi lên người Ôn Gia, đôi mắt híp lại.

Vị trí phía sau y lúc gồng gượng nhồi vật kia vào có chút căng trướng tê dại, nhưng vì ma sát nảy sinh khoái cảm khiến đôi gò má y ửng đỏ, hai chân vận động lên xuống làm văng tràn rịn đầy mồ hôi hột.

Ôn Gia phóng lao theo lao, cơ thể như một phiến lá chìm ngập trong biển dục vọng mà xóc nảy lên xuống.

Rốt cục khi hai người họ cùng nhau phóng thích, Ôn Gia đã mệt đến mê man, hai chân Lam bác hơi dùng sức nâng người lên, “phệt” một tiếng thứ đang nhét bên trong y bị tuột ra, chất lỏng trắng đục theo khe móng chảy xuống đùi. Y vòng tay ra sau sờ soạng một hồi, thu được một ít chất lỏng pha trộn với mồ hôi có mùi hơi khó ngửi. Lam Bác thật luyến tiếc phải tẩy bỏ thứ ấy trong thân thể mình.

Sự tồn tại của nó chứng minh rõ ràng tất cả những gì đã phát sinh không phải là nằm mơ. Cuối cùng y với cậu cũng xảy ra quan hệ cầm ky, điều này làm cho tâm lý của y có được thỏa mãn cực điểm.

Chạy không thoát, bất kể trốn đến nơi nào cũng đều vô dụng, y sẽ bắt được, loại bỏ tất cả trở ngại xuất hiện giữa hai người.

Anh em nhà họ Lam hoàn toàn kế thừa gien cố chấp từ bà mẹ, chỉ cần là điều mình coi trọng, dù phá hủy cũng không chấp nhận để kẻ khác cướp đi, vì thế Ôn Gia chắc chắn trốn không thoát nổi. Hắn lại như con cừu bị sư tử theo dõi, tuy có sức mạnh cũng chẳng đủ gây sợ hãi.

Hôm sau tỉnh dậy, Ôn Gia phát hiện mình được một cơ thể ấm áp ôm vào lòng, hân mơn mơn màng màng nhích lại gần lồng ngực kia, đầu óc đang mê man dần dần tỉnh táo lại, rốt cục hồi tưởng chuyện phát sinh hôm qua.

Đưa leo của hắn bị cúc hoa Lam Bác OO rồi!

Lớn bằng này tuổi đây là lần đầu tiên bị người ta đối xử như thế, dù hắn đối với Hứa Minh Trạch có chút tình cảm cũng chưa từng nghĩ đến việc trối gô cậu ta lại!

Là tư tưởng của hắn quá bảo thủ hay thời buổi bây giờ con người đã trở nên cực đoan rồi?

Nhẹ nhàng đặt tay Lam Bác đang ôm eo mình qua một bên, sau đó hắn như con cá chạch trượt xuống khỏi giường, nhặt quần áo rơi vãi trên đất mà mặc vào. 36 kế chuồn là thượng sách, nhân lúc người trong cuộc còn chưa tỉnh giấc, lựa chọn sáng suốt nhất đương nhiên là lên đi! Ôn Gia không có bất cứ cảm giác áy náy nào, càng không có ý nghĩ vì đã XXOO với Lam Bác mà phải chịu trách nhiệm. Con trai mà, bất luận làm bao nhiêu lần cũng sẽ không mang thai, huống chi chẳng phải hắn tự nguyện, lấy cái gì đi thông cảm cho y, không lên cơn đập y một trận là tốt lắm rồi!

Kế tiếp Ôn Gia chạy trốn một lần nữa không hề mang bất cứ gánh nặng nào, để lại Lam Bác đang ngủ say trên giường.

“Đáng ghét! Lại vượt mặt anh ấy!” Một cú đánh nện mạnh xuống chần bông, ánh mắt Lam Bác rực cháy lửa giận. Lam Nghị đứng nhìn bên cạnh, tủm tỉm châm chọc: “Ai kêu anh dùng loại phương pháp ấy, là không đợi được xxx nổi sao?”

“Em đang ghen tỵ?” Lam Bác giận dữ cười phản pháo, y nhìn ra tâm tình tiêu cực ẩn chứa nơi đáy mắt em trai mình, “Em khó chịu vì thấy anh được lên giường với cậu trước?”

Hừ, Lam Nghị quay đầu đi không đáp, chẳng khác nào thừa nhận ý của Lam Bác. Y đúng là ghen tỵ, ghen tỵ anh trai có thể phát sinh quan hệ thân mật như vậy với Ôn Gia, dù sau đó bị ghét cũng chẳng sao, nghĩ theo hướng thấu đáo một chút, y càng sợ từ đây thái độ của Ôn Gia đối với Lam Bác sẽ thay đổi ít nhiều, cuối cùng y cũng bị vứt bỏ nốt.

Lam Bác dương dương tự đắc, trốn thì cứ việc trốn, dù chạy đến chân trời góc bể y cũng có thể tóm gọn Ôn Gia.

Ôn Gia ở nhà trọ đang yên ổn bỗng cảm thấy lạnh buốt sau ót, tóc gáy từng cọng dựng thẳng lên. Cả người hắn run rẩy, ném một số dự báo không tốt ra sau đầu.

Hai tháng sau —

Lần gặp mặt tiếp theo cũng là trong tình cảnh không tốt, Ôn Gia nhờ Hứa Minh Trạch mang Bệnh Vũ vào bệnh viện, rồi một thân một mình đối mặt với Lam Bác đang cố chấp đến đáng sợ.

Đối với y, Ôn Gia hơi hơi có cảm giác, nhưng thứ cảm giác này bị đạo lý huyết thống đè bẹp xuống. Vẫn là câu nói kia, hắn không muốn phá hủy Lam Bác, cho nên chỉ có thể chạy trốn, hắn hy vọng một ngày nào đó tình yêu cháy bỏng của người kia sẽ nguội lạnh đôi chút, để tất cả khôi phục như ban đầu, cậu vẫn là cậu, cháu trai vẫn là cháu trai.

Nhưng, rõ ràng chuyện này bất khả thi, Lam Bác quá cố chấp, một khi thích ai dù đầu rơi máu chảy cũng không thể từ bỏ.

Trong chốc lát, hai người đều trầm mặc, Lam Bác bị đánh một bên mặt sưng vù lên, có thể thấy lúc này Ôn Gia dùng sức mạnh đến thế nào.

“Còn đau không?” Giọng nói dịu lại, Ôn Gia bước đến một bước. Lam Bác mím chặt môi, lắc lắc đầu, trả lời giọng lí nhí: “Không đau ạ.” Trái tim em mới đau, cuộn trào sôi sục, đau đốn tựa như bị roi tẩm nước muối quật vào.

“Sau này đừng làm ra chuyện như vậy, tao đến kịp một lần không có nghĩa lần sau cũng đến đúng lúc.” Biểu hiện của Ôn Gia hết sức bình tĩnh, hẳn tự hỏi có phải số phận đã an bài như thế sau biết bao lần ẩn trốn bất thành, hoặc không hy vọng dịp gặp mặt sau giữa hai người là ở trong trại giam.

“Cậu thích anh ta nên không muốn em tổn thương đến anh ta?” Lam Bác đã lý giải sai ý tứ của Ôn Gia, hơi nước dâng lên bịt kín cả đôi mắt.

Ôn Gia thở dài, hẳn không hiểu vì sao mình đa tình đến vậy, thích người này rồi lại thích người khác. Nhưng làm sao có thể nói ra, đặc biệt trước mặt Lam Bác. “Làm gì có chuyện đó, tao chỉ lo lắng cho mày thôi.”

“Thật không?” Ai kia trở mặt còn nhanh hơn lật sách, giây trước sầm gặt đùng đùng, giây sau đã mặt trời tỏa sáng, “Cậu.....?”

“Tao với mày trở về thôi.” Đây chẳng qua là thỏa hiệp khi biết mình không còn cách nào thoát.

“Bảo đảm không chạy nữa?” Lam Bác xác nhận lại.

“Không chạy.”

Thì có chạy cũng thoát được đâu.

Lời tác giả muốn nói: sau khi xem truyện thể loại si tình thụ, tôi mới hiểu hóa ra trung khuyến si tình là như Ôn Gia đây, vì muốn tốt cho người kia nên mới rời đi, không muốn ở bên nhau. (em lạy chị XDDDDD)

29. Chương 29: Phiên Ngoại: Vấn Đề Chia Phòng (toàn Văn Hoàn)

Sau khi ba người bọn Ôn Gia ở chung, ngoại trừ một số sự việc thì cặp sinh đôi chưa bao giờ xung đột với nhau về vấn đề chia ca, tất cả đều rất hài hòa.

Ba, năm, bảy, Ôn Gia với Lam Nghị.

Hai, tư, sáu, Ôn Gia với Lam Bác.

Chủ nhật là ngày nghỉ, Ôn Gia có thể một mình ở phòng ngủ chính — hai anh em ngủ hai phòng khác dành cho khách — thỉnh thoảng cũng nằm cùng giường với cặp sinh đôi, nhưng điều kiện trước tiên là hẳn ngủ ở giữa tách hai anh em chúng nó ra.

Tuy nhiên chuyện Tề Nhân chi phúc cũng không dễ dàng hưởng thụ (Tề Nhân chi Phúc, tổ hợp mỹ mãn chồng + một thê một thiếp; hoặc một chồng một vợ và nhiều thiếp cùng sống hòa thuận với nhau), trước tiên không nói đến những lần đấu tranh gay gắt giữa hai anh em, nội việc phân biệt hai người ai là ai cũng đủ mệt rồi.

Nguyên nhân không gì khác, hiện tại hai người rất thích cải trang thành người kia để chen lên giường với Ôn Gia. Lấy ví dụ, giả như hôm qua Ôn Gia ở với Lam Bác một đêm, thì hôm sau y liền cải trang thành dáng vẻ của Lam Nghị, cả hình thức lẫn tác phong. Đương nhiên, Lam Nghị không phải ngồi không, chí ít trên thực tế Lam Bác vẫn chưa cải trang thành công được.

Ôn Gia không muốn đặt nặng những chuyện này, chỉ hai chữ: phiền toái! Đối với hắn mâu thuẫn nội bộ là hoàn toàn không áp lực, hắn còn mừng nếu tới đến không bị ai ôm ấp, được ngủ một mình.

Ý thức điểm này, Lam Bác / Lam Nghị vô cùng sáng suốt tránh trút cơn giận dành cho nhau lên người Ôn Gia.

Nếu vượt mất hắn lần nữa, thời gian bỏ ra để tìm kiếm không phải một hai ngày là xong, so với tiêu tốn một hai tháng, chi bằng nhượng bộ đôi chút. Lùi một bước trời cao biển rộng.

Cuộc sống vẫn tiếp diễn, thỉnh thoảng Ôn Gia sẽ tranh thủ gọi điện thoại hẹn Bánh Vù đi ăn hoặc đến quán bar uống rượu. Mặc dù đa phần các cuộc gọi đều bị bình giám chưa Hứa Minh Trạch chặn đứt, nhưng hắn

vẫn nhậy không biết mệt, không gì thú vị hơn nhìn bộ dáng Hứa Minh Trạch tức giận đến trừng mắt thổi ria mép, cũng vì thế mà hắn bị Hứa Minh Trạch liệt vào danh sách khách vắng lai bị cự tuyệt hàng đầu.

Vài năm gần đây Hứa Minh Trạch thay đổi rất nhiều, từ lúc chưa động mười ngón tay vào chuyện bếp núc bây giờ đã làm ra được một bàn thức ăn ngon, hoàn toàn vì Bành Vũ, có thể thấy được thành tâm. Gia đình gã từng gọi điện thoại mắng mỏ, cuối cùng bị gã phản bác trở lại, quan hệ với người nhà ngày càng căng thẳng. Ôn Gia nghe Bành Vũ khuyên nhủ Hứa Minh Trạch mấy lần, nhưng vô ích vì người kia vốn không hề lay động, gã tuyên bố dù đoạn tuyệt quan hệ cũng không chia tay với Bành Vũ.

Lúc đó Ôn Gia nghe xong thì chấn động không ngớt, Hứa Minh Trạch như biến thành người khác rồi? Đổi lại là hắn, sẽ không bao giờ vì tình yêu mà gạt bỏ tình thân.

Tình yêu dĩ nhiên đáng quý, nhưng nếu đem đặt tình yêu và tình thân lên bàn cân, Ôn Gia nguyện lựa chọn tình thân, hắn xưa nay đều rất lý trí, hiểu rằng tình yêu bất luận có khắc sâu cỡ nào, đến một ngày rồi cũng sẽ nguội lạnh, chỉ có tình thân mới bình đạm như dòng nước chảy, kéo dài cả đời.

Quan hệ với cặp sinh đôi quá đổi dị dạng, đó là loạn luân dưới vỏ bọc đạo đức, rồi cả dư luận cùng thật nhiều áp lực, nếu có một ngày ba người họ mỗi người mỗi ngã cũng không có gì bất ngờ.

Nhưng, đây chẳng qua là suy nghĩ của riêng Ôn Gia, còn hai anh em cứ vô tư thoải mái chung sống với hắn, làm sao có thể vì đôi chút chuyện không quá quan trọng đối với chúng mà rời khỏi Ôn Gia.

Tư tưởng của con người có trưởng thành hay không chẳng phải ở tuổi tác, mà ở tâm lý, giống như có người dù đã 30 tuổi còn suốt ngày mơ mộng đến bạch mã hoàng tử, mơ được mấy anh cao phú soái vây quanh; trong khi có người chỉ 13 tuổi đã hiểu rõ hiện thực, biết rằng bên cạnh những soái ca luôn có gái đẹp bu quanh, không thể vì một đóa hoa mà từ bỏ nguyên cả vườn hoa.

Tiểu thuyết xuyên việt dù trở thành phong trào rầm rộ trên mạng, nguyên do là vì họ hiếu kỳ đối với thời cổ đại, trong đó cũng xen lẫn cái nhìn khinh miệt của người hiện đại đối với người cổ đại, họ cho rằng cổ đại lạc hậu, không sánh được với hiện đại. Nhưng họ không biết rất nhiều thứ đều được phát minh từ tổ tiên thời cổ đại, chẳng qua chúng ta chỉ cải tiến nó.

Thơ cổ hạ bút thành văn, đạo thơ của cổ nhân không biết xấu hổ, phản bội mà cho là vinh hạnh (tôi nghi ngờ chưa tra internet, mấy ngàn câu thơ cổ bọn họ có thể thuộc nằm lòng hạ bút thành văn?). Lợi dụng trắng trợn thành quả của tổ tiên rồi khoe khoang chẳng qua vì cuộc sống thực tại thiếu đi sự quan tâm từ người khác.

Hai anh em biết rõ cái mình theo đuổi là gì, điều mình cần là gì! Tư tưởng của bọn họ không phải kiểu “thượng đích cự nhân hiện thực trung đích ải tử” (ra vẻ phi nhiêu nhưng thực chất tép riu) —— chỉ nghĩ không làm nhưng lại mạnh miệng —— nếu thích, không chủ động nhất định sẽ mất đi.

So với thể loại “Tôi yêu anh, nhưng tôi sẽ không nói ra.” thì “Tôi yêu anh, mà sao anh không phát hiện! Đồ tra công!” tầm lợm hơn nhiều. Ít ta không phải sống trong phán đoán mơ hồ.

Hôm đó, lại đến tối chủ nhật.

Ôn Gia hết sức chậm rãi tắm rửa xong, sau đó hết sức chậm rãi quần khăn quanh người, để chân trần bước đi hết sức chậm rãi như ốc sên từ buồng tắm đến phòng ngủ. Hiện tại hắn vô cùng hối hận, hắn không nên nhất thời nhẹ dạ đáp ứng tối nay ngủ chung với hai đứa.

Một tuần chỉ cần tiến hành XXOO ba lần là được rồi, hơn nữa sẽ liệt mất. Hắn không mong đêm nay có thể tránh được cửa ải tinh tấn nhân vong này, Lam Bác một lần Lam Nghị một lần chẳng khác nào hai lần, nếu tụi nó hứng nữa sẽ lên ba lần.....

Tình trạng như thế hắn xác định mai khỏi đi làm, trực tiếp xin nghỉ ở nhà thôi!

Lúc này cặp sinh đôi không biết tâm tư Ôn Gia bị trắng đến nhường nào. Hắn nhếch môi, từ trên cao nhìn xuống hai đứa chỉ có một ít vải che đậy giống như hắn, không khỏi cảm thấy mặt đỏ —— chuyện thể này dù làm qua bao nhiêu lần vẫn khiến người ta không quen.

Không chờ hắn ngượng ngùng, Lam Nghị chẳng thể kiềm chế nổi vội quỳ lên, tháo bỏ khăn tắm trên eo Ôn Gia, một tay ôm lấy hắn.

Y hôn hấn thật sâu, sau khi tách ra hai người đều thở hổn hển.

Lam Bác không cam lòng bị rút lại phía sau, cũng kéo đầu Ôn Gia qua hôn ngẫu nghiêng, Ôn Gia không kịp thay đổi không khí, cả gương mặt đỏ bừng lên, đầu lưỡi trong khoang miệng bị người cuốn lấy, khóe môi chưa khép kín rơi ra một tia chất lỏng óng ánh thật dài.

Lam Nghị thấy thế bèn nhào tới, liếm sạch nước miếng đọng trên miệng Ôn Gia, cảnh này vô cùng tình thú.

Ba người trần truồng dây dưa trên một chiếc giường lớn, Lam Nghị mở rộng hai chân khóa lên người Ôn Gia, dùng đạo căng mịn bao bọc lấy vật đang đứng thẳng của đối phương.

Y chuyển động lên xuống, dịch bôi trơn rỉ ra từ vị trí kết hợp giữa hai người, theo căn bộ của Ôn Gia chảy xuống khe đùi.

Hắn vận mình níu lấy drap giường, vật đang gồng gượng cũng thuận theo cọ xát vào tràng đạo yếu ớt của Lam Nghị. Ôn Gia cố tập trung làm việc, vừa đối phó hôn môi với Lam Bác, vừa đối phó yêu cầu khát khao của Lam Nghị. Cả người Lam Bác khô nóng, hung hăng trợn mắt nhìn kẻ đang điên cuồng vụng vẹo trên người Ôn Gia, vị trí nào đó phía sau đang kêu gào cần được lấp đầy.

Kế tiếp, sau khi phát tiết không lâu, cậu nhỏ Ôn Gia lại một lần nữa bị kích thích dựng lên, rồi bị nuốt trọn vào.

Xong việc, drap giường trắng sạch sẽ đã bị dày vò không ra hình dạng, từng mảng chất lỏng trắng đục dính dính ở mặt trên, sau đó từ từ thấm xuống thành những vệt nước sẫm màu.

Tay chân Ôn Gia mở rộng, làm thành một chữ “đại”, trong đầu không ngừng lần quần hai chữ — “Bốn lần”

Dù không đến bảy lần như truyền thuyết, hắn cũng đủ tinh tấn nhân vong rồi!

“Sau này tao không muốn ở với tụi bây nữa.....” Ôn Gia uể oải thều thào, câu tiếp theo bị nộ hôn của Lam Bác nuốt mất. Lam Bác ngậm nhẹ bờ môi hắn, như thưởng thức miếng bánh ngon nhất trần đời làm y thỏa mãn cực độ. Y khép hờ đôi mắt, hai tay vuốt ve cơ thể mượt mà của Ôn Gia, không nói lời nào.

Qua một lúc lâu, y đột nhiên mở miệng nói câu: “Em thật hạnh phúc.” Trong đầu y đã sớm vẽ nên toàn bộ cuộc sống sau này.

TOÀN VĂN HOÀN.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kia-mot-luong-hy-vong>